

REPUBLIC OF TURKEY
MINISTRY OF JUSTICE

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

ULUSLARARASI HUKUK BÜLTENİ

INTERNATIONAL LAW BULLETIN

Eylül 2020 / September 2020

21. Sayı / Issue 21

4 ayda bir yayımlanır / Published in every four months

ADALET BAKANIMIZ SAYIN ABDULHAMİT GÜL KARADAĞ YÜKSEK MAHKEMESİ BAŞKANI SAYIN VESNA MEDENİCA'YI KABUL ETTİ

THE MINISTER OF JUSTICE ABDULHAMİT GÜL RECEIVED THE PRESIDING JUDGE
OF THE SUPREME COURT OF MONTENEGRO, VESNA MEDENICA

AFRİKA BİRLİĞİ / AFRICAN UNION

ABAD'IN SCHREMS I VE SCHREMS II KARARLARI IŞIĞINDA KİŞİSEL VERİLERİN SINIR ÖTESİ AKTARIMI

IN LIGHT OF CJEU'S SCHREMS I AND SCHREMS II
JUDGMENTS TRANSBORDER TRANSFER OF PERSONAL DATA

BU SAYIDA / IN THIS ISSUE

Sahibi / The Owner

Dış İlişkiler ve Avrupa Birliği Genel Müdürlüğü Adına

Directorate General For Foreign
Relations & Eu Affairs

Kasım ÇİÇEK

Genel Müdür / General Director

Yayın Kurulu / Editorial Board

Başkan / Head

Dr. Ahmet ULUTAŞ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Director

Üyeler / Members

Dr. Gökçen TÜRKER

Daire Başkanı / Head of Department

Selahattin DOĞAN

Daire Başkanı / Head of Department

Dr. Tamer SOYSAL

Daire Başkanı / Head of Department

LLM. Zehra Cansu ORHAN

Tetkik Hâkimi / Rapporteur Judge

LLM. Gökçen ÇEVİK

Tetkik Hâkimi / Rapporteur Judge

LLM. Güliz OKYAR ÇALIŞKAN

Tetkik Hâkimi / Rapporteur Judge

Ayla SERÇE

Adalet Uzmanı / Judicial Expert

Z.Fulya DAŞKIN

Adalet Uzmanı / Judicial Expert

Tercüme / Translation

Nilay AKALIN

Ayşe Esra ERDOĞAN

Berkan SEYHAN

Burhan BİLGİN

Ezgi AKKAYA

Ece ÇETİN

Seda ÇELİK

Tasarım - Dizgi / Graphic - Design

Öner ÇINAR

Adres / Address

Millî Müdafaa Cad.

Adalet Bakanlığı Ek Binası No:22 ANKARA
Tel: 0.312 414 80 51 Faks: 0.312 219 45 23

Bültende yer verilen yazılarda ileri sürülen
görüşler yazarına aittir.

The opinions stated in this bulletin belong to the writers.

GÜL, AIHM BAŞKANI SPANO İLE GÖRÜŞTÜ GÜL MEETS ECHR PRESIDENT SPANO

2

G-20 YOLSUZLUKLA MÜCADELE ÇALIŞMA GRUBU BAKANLAR TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ THE G-20 ANTI-CORRUPTION WORKING GROUP MINISTERS MEETING WAS HELD

3

DR. TAMER SOYSAL **ABAD'IN SCHREMS I VE SCHREMS II KARARLARI IŞIĞINDA** **KİŞİSEL VERİLERİN SINIR ÖTESİ AKTARIMI** IN LIGHT OF CJEU'S SCHREMS I AND SCHREMS II JUDGMENTS TRANSBORDER TRANSFER OF PERSONAL DATA

4

ADALET BAKANI SAYIN ABDULHAMİT GÜL, **İSLAM İŞBİRLİĞİ TEŞKİLATI GENÇLİK ZİRVESİNDE KONUŞTU** CONFERENCE THEMED MINISTER OF JUSTICE, MR. ABDULHAMİT GÜL GAVE A SPEECH AT THE YOUTH SUMMIT OF THE ORGANIZATION OF ISLAMIC COOPERATION

12

YETKİN ERGÜN **ULUSLARARASI LÜBNAN ÖZEL MAHKEMESİ'NİN** **REFİK HARİRİ SUİKASTİ HAKKINDAKİ 18.08.2020 TARİHLİ KARARI** THE JUDGMENT DATED 18.08.2020 OF THE SPECIAL TRIBUNAL FOR LEBANON ON RAFİK HARİRİ ASSASSINATION

14

A HELP ONLINE (ÇEVİRİMİÇİ) EĞİTİMİNDE TÜRKİYE, **AVRUPA KONSEYİ ÜYELERİ ARASINDA İKİNCİ OLDU** TURKEY RANKED SECOND AMONG COUNCIL OF EUROPE MEMBERS AT THE HELP ONLINE TRAINING

23

GÜLİZ OKYAR ÇALIŞKAN **AVRUPA TUTUKLAMA EMRİ BAĞLAMINDA ALMANYA VE** **AVUSTURYA SAVCILIKLARININ YARGISAL MAKAM NİTELİĞİ** QUALIFICATION OF PUBLIC PROSECUTOR'S OFFICES IN GERMANY AND AUSTRIA AS JUDICIAL AUTHORITIES IN TERMS OF EUROPEAN ARREST WARRANT

24

LİNA İSLAM **AFRİKA BİRLİĞİ** AFRICAN UNION

30

ADALET BAKANIMIZ SAYIN ABDULHAMİT GÜL KARADAĞ YÜKSEK MAHKEMESİ **BAŞKANI SAYIN VESNA MEDENİCA'YI KABUL ETTİ** THE MINISTER OF JUSTICE ABDULHAMİT GÜL RECEIVED THE PRESIDING JUDGE OF THE SUPREME COURT OF MONTENEGRO, VESNA MEDENICA

36

MEHMET HAKAN KARAKURT **HÜKÜMLÜLERİN NAKLİNE DAİR SÖZLEŞME'NİN** **EK PROTOKOLÜ KAPSAMINDA İNFAZIN DEVRİ** TRANSFER OF EXECUTION METHOD WITHIN THE SCOPE OF ADDITIONAL PROTOCOL TO THE CONVENTION ON THE TRANSFER OF SENTENCED PERSONS

38

FATİH DİLİR **SINIR AŞAN SU KAYNAKLARININ KORUNMASI VE YÖNETİMİ** THE PROTECTION AND MANAGEMENT OF TRANSBOUNDARY WATER RESOURCES

44

HUKUKÎ KONULARDA ULUSLARARASI ADLÎ İŞ BİRLİĞİ MEVZUATI LEGISLATION OF INTERNATIONAL JUDICIAL COOPERATION IN CIVIL MATTERS

50

SUNUŞ \ IN THIS ISSUE

Değerli Okurlarımız,
Uluslararası Hukuk Bülteni'nin yeni sayısı ile sizlerin karşısındayız. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de etkilerini sürdürmeye devam eden Covid-19 virüsü kaynaklı pandemi sürecinde bizler, her zaman olduğu gibi çalışmalarımızı özveriyle yerine getirmeye gayret ediyoruz.

Uluslararası hukuk, yalnızca devletler arasındaki ilişkileri düzenleyen bir disiplin olmaktan ziyade; devletler arasında kalıcı bir huzur ve barış ortamı tesis edilmesi amacını taşımaktadır. Son dönemde bilhassa Doğu Akdeniz ve Azerbaycan'da meydana gelen gelişmeler, devletlerin uluslararası hukukun prensiplerine uygun hareket etmelerinin, uluslararası toplumun huzur ve esenliği açısından önemini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Bültenimizin bu sayısına, kişisel verilerin sınır ötesine aktarımı konusu çerçevesinde Avrupa Birliği Adalet Divanı'nın Schrems I ve Schrems II kararlarının incelenmesine yönelik çalışmayla başladık. Akabinde Lübnan eski başbakanı Refik El-Hariri suikastına ilişkin BM Lübnan Özel Mahkemesinin verdiği kararın incelendiği çalışmaya yer verdik. Uluslararası adli iş birliği konusunda ise, Avrupa Tutuklama Emri ile Hükümlülerin Nakline Dair Sözleşmeye Ek Protokol kapsamında infaz devri konularını ele alan çalışmaları sizlere sunduk. Bültenimizin bu sayısında ayrıca sınır aşan su kaynaklarının korunması ve yönetiminde uluslararası alanda karşılaşılan sorunlar ve çözüm önerilerini işleyen incelemenin yanı sıra Afrika Birliğine ilişkin tanıtım yazısı da yer almaktadır.

Ermenistan'ın, Azerbaycan topraklarını işgalini ve son dönemde yeni acılar ve çatışmalara sebep olmasını tekrar dikkatinize sunmak isterim. Birinci Dünya Savaşı sırasında Ermeni çetelerinin Anadolu'da sergiledikleri vahşetin benzerlerine Hocalı'da ve Azerbaycan'ın başka bölgelerinde şahit olduk. Bu noktada, söz konusu suçları işleyenlerin hesap vermesi en büyük dileğimizdir.

Bu vesile ile bir kez daha tüm dünyayı etkisi altına alan pandemi sürecine rağmen özveri ile çalışan değerli mesai arkadaşlarıma içtenlikle teşekkür eder, kendilerine sağlık ve esenlikler temenni ederim. Bir sonraki sayıda buluşma dileğiyle...

Dear Readers,

We are meeting with you in this new issue of the International Law Bulletin. During the pandemic caused by Covid-19 virus which continues its effects both in Turkey and across the world, we endeavour to carry out our works just as usual.

International law is not just a discipline regulating the relations between the States, rather it aims to establish a permanent environment of tranquillity and peace between the States. The developments, which have occurred recently especially the Eastern Mediterranean and Azerbaijan, have revealed once again that it is so important for the States to act in compliance with international law principles with regard to peace and welfare of the international society. This current issue of our bulletin starts with the article on the review of Schrems I and Schrems II rulings of the Court of Justice of the European Union within the framework of cross-border transfer of personal data. It is followed by the study on the judgment rendered the by UN Special Tribunal for Lebanon concerning the assassination of Refik El-Hariri, the former Prime Minister of Lebanon. In relation to the international legal assistance, we offer the articles dealing with the European Arrest Warrant and transfer of execution within the scope of the Additional Protocol to the Convention on the Transfer of the Sentenced Persons. Moreover, in this issue, you can find an introductory article on African Union, in addition to a review addressing the problems encountered internationally in the protection and management of the cross-border water resources and the solutions to these problems.

I would like to extend once again to your attention the occupation of Azerbaijan's territory by Armenia and the fact that it has recently caused new sufferings and conflicts. In Hocalı and other regions of Azerbaijan, we witnessed a similar savagery which Armenian gangs conducted in Anatolia during World War I. At this point, it is our greatest wish that the ones committing such offences account for their acts.

I take this opportunity to thank sincerely my dear colleagues who continue their works with full commitment despite this pandemic which influences the whole world and to wish them health and welfare. Hope to meet again in our next issue...

Kasım ÇİÇEK

Hâkim / Judge

Genel Müdür / General Director

GÜL, AİHM BAŞKANI SPANO İLE GÖRÜŞTÜ GÜL MEETS ECHR PRESIDENT SPANO

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) Başkanı Adalet Bakanımız Sayın Abdulhamit GÜL'ün daveti üzerine 3 Eylül 2020 tarihinde ülkemize bir ziyaret gerçekleştirdi. Ülkemize gelen ilk AİHM Başkanı olan Robert Spano, Türkiye Adalet Akademisinde düzenlenen 24. Dönem Hâkim ve Savcı Adayları Eğitimi Açılış Törenine katılarak hâkim ve savcı adaylarına insan hakları dersini anlattı.

Spano, burada ders anlatmanın kendisi için önemli ve ayrıcalıklı bir

etkinlik olduğunu vurgulayarak hukukun üstünlüğü ilkesinin ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin yol göstericisi olduğunu belirtti.

Bu yıl, 4 Kasım 1950'de imzalanan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 70. yılını kutladıklarını dile getiren Spano, "Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile ilişkisi uzun ve zengin bir ilişkidir. Avrupa Konseyinin kurucu üyelerinden olan Türkiye, 18 Mayıs 1954'te sözleşmeyi onaylayarak, ilk imza koyan ülkelerden biridir." dedi.

Daha sonra Bakanlığımıza da ziyarette bulunan Spano, Sayın Gül'ün başkanlığındaki heyetle yaklaşık bir saatlik görüşme gerçekleştirdi. Söz konusu görüşmede, Adalet Bakan Yardımcısı Şaban Yılmaz, Dış İlişkiler ve Avrupa Birliği Genel Müdürü Kasım Çiçek, İnsan Hakları Dairesi Başkanı Hacı Ali Açıkgül ile Spano'ya ziyaretinde eşlik eden AİHM'deki ulusal hâkimimiz Saadet Yüksel hazır bulundu.

The Minister of Justice Mr. Abdulhamit Gül met with the President of the European Court of Human Rights (ECtHR), Robert Spano, who came to Turkey upon his invitation, on 3 September 2020.

Robert Spano, who is the only first President of the ECtHR to come to our country, attended the Opening Ceremony of Training of 24th Period Candidate Judges and Prosecutors, which was held at the Turkish Justice Academy, and gave a lecture on human rights to candidate judges and prosecutors.

Spano emphasized that giving a lecture in the ceremony was an important and privileged activity for him, and stated that the rule of law and the European Convention on Human Rights are his guides.

Spano, who stated that this year, they celebrate the 70th anniversary of the European Convention on Human Rights, which was signed on 4 November 1950, and said: "Turkey's relation with the European Convention on Human Rights is a long and rich relation. Turkey, which is one of the founding members of the Council of Europe, is one of the first countries to sign the convention, ratifying it on 18 May 1954."

Spano, who also paid a visit to our Ministry, held a meeting with the delegation headed by Mr. Gül, for about one hour. Deputy Minister Şaban Yılmaz, General Director of Foreign Relations and European Union Affairs Kasım Çiçek, Head of Department of Human Rights Hacı Ali Açıkgül, and the Turkish judge of the ECtHR Saadet Yüksel, who accompanied Spano during his visit, were present in the meeting.

G-20 YOLSUZLUKLA MÜCADELE ÇALIŞMA GRUBU BAKANLAR TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ THE G-20 ANTI-CORRUPTION WORKING GROUP MINISTERS MEETING WAS HELD

G-20 (Grup-20), günümüz sorunlarına küresel çözümler üretmek amacıyla dünyanın en büyük 19 ekonomisine sahip ülkeler ile Avrupa Birliği'nin oluşturduğu uluslararası bir platformdur. Bu platform dünya nüfusunun yaklaşık üçte ikisini ve küresel ekonominin yüzde 85'ini temsil etmektedir.

2015 yılında Türkiye'nin dönem başkanlığını yaptığı G-20'nin, 2020 yılı dönem başkanlığı Suudi Arabistan tarafından üstlenilmiştir.

G-20 Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubu Bakanlar Toplantısı 22 Ekim 2020 tarihinde ilk kez çevrimiçi olarak düzenlenmiştir.

Suudi Arabistan dönem başkanlığında düzenlenen toplantıya on üç uluslararası kuruluşun yanı sıra 25 ülkeden katılım sağlanmıştır.

Bakanlar toplantısında ele alınan 'Bakanlar Bildirisi'nde, Uluslararası İşbirliğini Geliştirmeye Yönelik Riyad Girişimi, hesap verilebilirlik ve şeffaflık, uluslararası işbirliği ve varlıkların geri alınması, güvenli bölge reddi, rüşvetin tüm ülkelerde suç sayılması, kamu sektörü, özel sektör ve sivil toplum birlikte mücadelesi gibi konulara yer verilmiştir.

Bakanlar toplantısına ülkemizi temsilen Genel Müdürümüz Kasım Çiçek başkanlığında Bakanlığımız ve Hazine ve Maliye Bakanlığı temsilcilerinden oluşan bir heyet katılım sağlamıştır.

Ülkemiz adına yapılan konuşmada, yolsuzlukla mücadelede uluslararası işbirliğinin önemi vurgulanmış ve Türkiye'nin G20 başta olmak üzere, bu alandaki çalışmalarına güçlü şekilde destek olduğu ve aktif katılım sağladığı ifade edilmiştir.

The G-20 (Group-20) is an international platform formed by 19 countries having the largest economies of the world and the European Union with a view to finding global solutions to current problems. This platform represents almost two-thirds of world population and %85 of the global economy.

Saudi Arabia assumed the 2020 Presidency of the G-20, which was presided by Turkey in 2015.

The G-20 Anti-Corruption Working Group Ministers Meeting was held online for the first time on October 22nd, 2020.

Thirteen international organizations as well as twenty-five countries attended the meeting, which was organized under the presidency of Saudi Arabia.

The Declaration of Ministers addressed in the aforementioned meeting includes matters such as the Riyadh Initiative for Enhancing International Cooperation, accountability and transparency, international cooperation and recovery of assets, refusal of safe zone, considering bribery as a crime in all countries and the joint struggle of the public sector, private sector and civil society.

In the Ministers Meeting, our country was represented by the Ministry of Justice, under the presidency of our Director General Kasım Çiçek, as well as a delegation formed by the representatives of the Ministry of Finance.

In the speech delivered on behalf of our country, the importance of international cooperation in the struggle against corruption was emphasized and it was stated that Turkey strongly supports and actively participates in the works conducted in this field, especially the G-20.

ABAD'IN SCHREMS I VE SCHREMS II KARARLARI IŞIĞINDA KİŞİSEL VERİLERİN SINIR ÖTESİ AKTARIMI IN LIGHT OF CJEU'S SCHREMS I AND SCHREMS II JUDGMENTS TRANSBORDER TRANSFER OF PERSONAL DATA

Dr. Tamer SOYSAL
Daire Başkanı
Head of Department

I. GİRİŞ

Sınır ötesi veri aktarımı uluslararası literatürde genel olarak 'transborder data flow' ve 'transnational data transfer' olarak ifade edilmektedir. Verilerin aktarılmasında genellikle 'bilgi (information)' ve 'veri (data)' birbiri yerine geçer şekilde kullanılmasına rağmen, veri (data), birbiri ile ilişkilendirilmemiş ham kayıtları ifade ederken; bilgi/malûmat/enformasyon (information) işlenmiş ve anlam kazanmış nesnel veri formunu ifade eder. Bilginin (information) değer kazanarak amaca yönelik olarak kullanılabilir hale dönüştürülmesi ile ise 'knowledge' olarak ifade edilen öznel bilgi ortaya çıkmaktadır. Uluslararası veri koruma hukukunda, korunan veriler 'kişisel veri (personal data)' olarak anılan özel hayat ve kişilik hakları kapsamında korumaya değer görülen verilerimizden oluşmaktadır. Günümüzde kişisel veri ticarete konu bir meta haline almıştır ve günümüzün yeni petrolü olarak anılan bir değeri ifade etmektedir.

Verinin uluslararası anlamda taşınabilirliği 1970'li yıllarla birlikte somut bir olgu olarak ortaya çıkmıştır. Verinin aktarılmasına ilişkin sorunlar genel olarak ülkeler arasındaki mevzuat ve yaklaşım farklılıklarına bağlı olarak oluşmaktadır. Günümüzde artan dijitalleşme ile birlikte kişisel verilerin toplanması ve işlenmesi büyük ölçüde artmıştır. Bilgi ve teknoloji alanında faaliyet gösteren pek çok firmanın Amerika Birleşik Devletleri (ABD) menşeli olması nedeniyle uluslararası veri aktarımında tartışmaların genel olarak Avrupa Birliği (AB) ve ABD arasında olduğu görülmektedir. Bu tartışmanın temelinde AB yaklaşımında kişisel verilerin temel haklar çerçevesinde ele alınarak temel hukuki metinlerde düzenlenmesi ve genel olarak bu alanın 'veri koruma hukuku (data protection law)' olarak anılması; buna karşılık ABD yaklaşımında konunun tüketici ve güvenlik hakları çerçevesinde sınır-

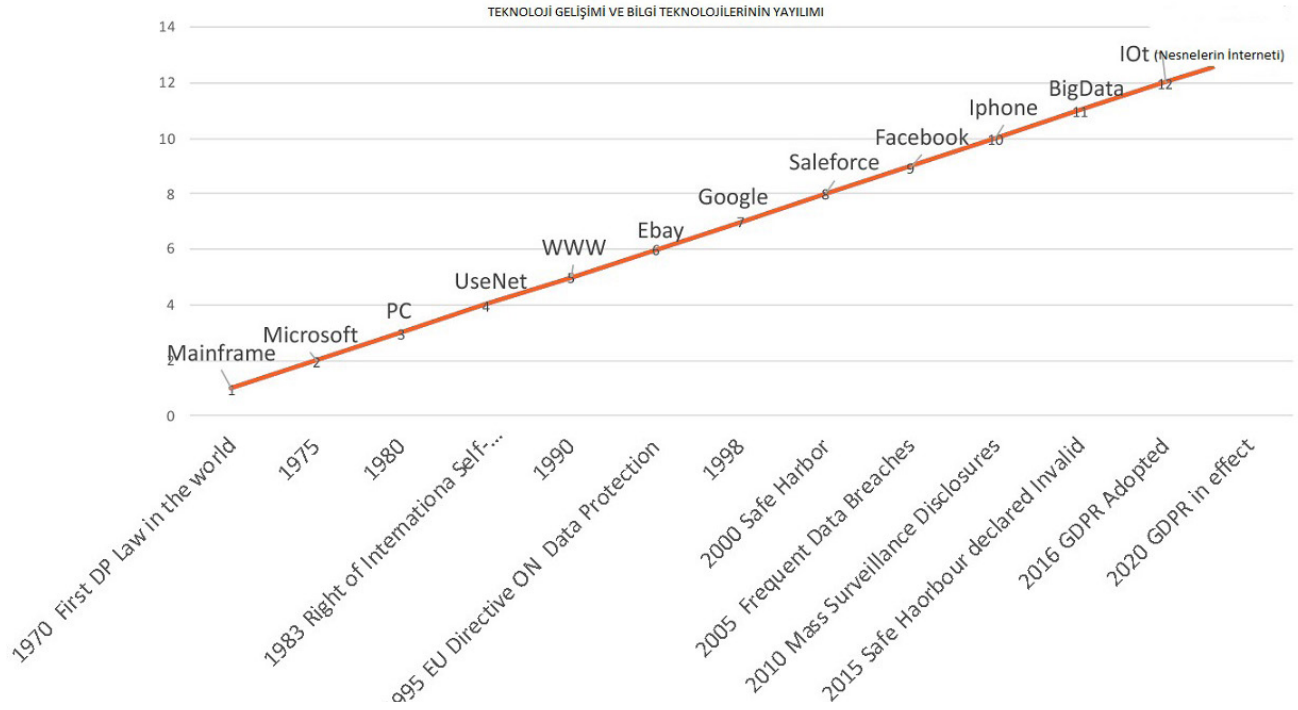
I. INTRODUCTION

Transborder transfer of data is generally defined as 'transborder data flow' and 'transnational data transfer' in the international literature. Although the concepts of 'information' and 'data' are used interchangeably within the context of the transfer of data, the concept of data refers to raw material which are not correlated to one another while the concept of information refers to an objective form of data which is processed and meaningful. When the information gained value and is made usable for a purpose, the subjective information is obtained which is referred to as 'knowledge'. In the international law on data protection, the data is protected which is referred to as 'personal data' and worth being protected under the personal rights and right to private life. In today's world, personal data has become an asset which is an object of trade and it is now referred to as the new oil of today's world.

International transfer of data appeared as a tangible phenomenon in the 1970s. Problems in relation to the transfer of data generally derive from the differences of legislation and approaches between the countries. With the digitalisation that increases today, the collection and processing of personal data have also substantially increased. It is seen that discussions on the international transfer of data generally take place between the European Union (the EU) and the United States of America (the USA) since most of the companies working in the field of information and technology are originated in the USA. The discussions derive from the fact that the EU considers personal data within the scope of fundamental rights and regulate such data under fundamental legal texts and this area is generally referred to as 'data protection law' while the USA limits this issue to consumer

landırılarak genel olarak 'mahremiyet hukuku (privacy law)' şeklinde ele alınması yer almaktadır.

and security rights and generally addresses it under the 'privacy law'.

II. AB HUKUKUNDA SINIR ÖTESİ VERİ AKTARIMINA İLİŞKİN ULUSLARARASI METİNLER

28 Ocak 1981 tarihinde Avrupa Konseyi bünyesinde hazırlanan ve imzaya açılan Kişisel Verilerin Otomatik İşleme Tabi Tutulması Karşısında Bireylerin Korunması Hakkındaki 108 sayılı Sözleşme'nin 12 nci maddesi "Sınır ötesi Veri Akışı" başlığı ile düzenlenmiş ve kişisel verilerin sınır ötesine transferinin, diğer taraf ülkesinde eş değer bir koruma düzenlemesi bulunmaması nedeniyle sınırlandırılabilceği hükme bağlanmıştır.

Veri koruması alanında Avrupa Birliği'nin 20 Şubat 1995 tarihinde kabul edip ve 1998 yılında yürürlüğe koyduğu 95/46 sayılı Kişisel Verilerin İşlenmesi ve Serbest Dolaşımı Bakımından Bireylerin Korunmasına İlişkin Direktifte sınır ötesi veri transferine ilişkin hükümler yer almıştır. 95/46 sayılı Direktif ile de temel olarak 108 sayılı Sözleşme ile benimsenen 'eş değer koruma prensibi (principle of equivalence)' kabul edilmiştir. 95/46 sayılı Direktif ile kişisel verilerin (personal data), üçüncü ülkeye aktarımı için, veri aktarılan ülkede de kişisel verilerin, AB hukuku ile sağlanan korumaya kıyasla yeterli koruma seviyesini (adequate level of protection) sağlaması gerekmektedir (95/46 sayılı Direktif, m. 25/1 ve 25/2). Buna

II. INTERNATIONAL TEXTS IN THE EU LAW ON TRANS-BORDER DATA TRANSFER

Article 12 of the Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data No. 108 which was drawn up under the Council of Europe and opened for signature on 28 January 1981 is regulated under the heading of "Transborder Data Flows" and it is governed that transborder flow of personal data may be limited on the grounds that there are no equivalent protective regulations of the other contracting party.

In the area of data protection, Directive No. 95/46 on the Protection of Individuals with regard to the Processing of Personal Data and on the Free Movement of Such Data which was adopted by the European Union on 20 February 1995 and was put into effect in 1998 includes provisions on transborder data transfer. Fundamentally, Directive No. 95/46 also adopts the principle of 'equivalent protection' which is also adopted by the Convention No. 108. In accordance with Directive No. 95/46, for the transfer of personal data to third countries, the third country to which the data is transferred should ensure an adequate level of protection for personal data in comparison to the level of protection provided for in the EU law (Articles 25(1)

karşılık veri sahibinin, kişisel verinin aktarımına açık şekilde rızası bulunmaktaysa veya 95/46 sayılı Direktif'in 26/1 maddesinde düzenlenen diğer istisna halleri (exceptional cases) bulunuyorsa, verilerin aktarımı mümkün olmaktadır. Kişisel verilerin aktarımına izin verilen bir diğer hal ise 'uygun sözleşme maddeleri (appropriate contractual clauses)' yoluyla verilerin korunabilmesi için yeterli koruma önlemlerinin (sufficient safeguards) alınmış olmasıdır.

Avrupa Komisyonu, kişisel verilerin korunmasına yeterli güvenceleri sağlayan standart sözleşme maddelerini (standard contractual clauses-SCCs) aldığı üç ayrı karar ile açıklamıştır. AB'de bulunan veri sorumluları (data controllers) tarafından Avrupa Ekonomik Alanı (European Economic Area-EEA) dışında kurulu bulunan veri sorumlularına yapılan kişisel veri transferleri için standart sözleşme maddeleri iki ayrı karar ile belirlenmiştir: i. 2001/497/EC ile her iki tarafın veri koruma yükümlülükleri için ortak sorumlulukların düzenlendiği standart sözleşme maddeleri kabul edilmiştir. ii. 2004/915/EC sayılı Karar ile ise 2001/497 sayılı Karar'da güncelleme yapılmış ayrıca farklı meslek odaları ile işbirliği içinde iş dünyasına ilişkin standart sözleşme maddeleri kabul edilmiştir.

AB'de yerleşik bulunan veri sorumlularından, EEA dışında yer alan veri işleyicilerine (data processors) veri aktarımına ilişkin olarak 2010/87/EC sayılı karar kabul edilmiş ve bu duruma ilişkin standart sözleşme maddeleri belirlenmiştir. SCC'ler, ilgili veri koruma düzenlemelerine uygun olarak hazırlanan EEA dışına yapılan veri aktarımlarında kişisel verilerin korunmasını amaçlayan ve verileri gönderen ile alan tarafın imzaladığı standart sözleşme hüküm ve koşullarını ifade etmektedir.

AB veri koruma hukuku alanında 27 Nisan 2016 tarihinde kabul edilen ve 4 Mayıs 2016 tarihli AB Resmi Gazetesi'nde yayımlanarak 25 Mayıs 2018 tarihi

and 25(2), Directive No. 95/46). On the other hand, the transfer of data takes place if the data subject gives his/her explicit consent to the transfer of his/her personal data or if the exceptional cases provided for in Article 26(1) of Directive No. 95/46 are present. Another circumstance where the transfer of personal data is permitted is when sufficient safeguards are offered in order to protect data under 'appropriate contractual clauses'.

The European Commission declared standard contractual clauses (SCCs) by three different decisions that were adopted by it which ensure sufficient safeguards for the protection of personal data. Standard contractual clauses for the transfer of personal data from data controllers within the EU to the data controllers located outside the European Economic Area (EEA) are identified by two different decisions: i. Standard contractual clauses governing joint liabilities of

both parties with regard to data protection are adopted with Decision No. 2001/497/EC; ii. The Decision No. 2001/497 is updated with the Decision No. 2004/915/EC; furthermore, standard contractual clauses in

relation to the business world are adopted in cooperation with different professional chambers.

Decision No. 2010/87/EC is adopted for the transfer of data from the data controllers located within the EU to the data processors located outside the EEA, and standard contractual clauses in relation to this circumstance are adopted. The purpose of the SCCs is to protect personal data which is transferred outside the EEA, and they are drawn up in accordance with the relevant data protection regulations and refer to standard contractual provisions and conditions signed by the sender and receiver of the data.

In the area of data protection law of the EU, it is seen that there are also regulations made in relation to transborder data transfer by the General Data Protection Regulation (GDPR) which was adopted on 27 April 2016 and published on the Official Journal of the

itibariyle yürürlüğe giren Avrupa Birliği Genel Veri Koruma Tüzüğü (General Data Protection Regulation-GDPR) ile de sınır ötesi veri aktarımına ilişkin düzenlemeler yapıldığı görülmektedir. Ayrıca 108 sayılı Sözleşme'nin güncellenmesiyle 10 Ekim 2018 tarihinde oluşturulan ve Modernize Sözleşme 108 (Modernised Convention 108) olarak anılan 223 sayılı Avrupa Konseyi Sözleşmesi'nde de kişisel verilerin uluslararası aktarımına ilişkin düzenlemeler yer almıştır (Modernize Sözleşme 108, m. 14). Modernize Edilmiş 108 sayılı Sözleşme'nin değişen 14/1 maddesine göre kişisel verilerin aktarımı kural olarak serbest bırakılmış ancak bunun için "uygun koruma düzeyi (appropriate level of protection)" bulunması şart koşulmuştur (Modernize Sözleşme 108, m. 14/2).

GDPR ile temel ilke olarak AB içerisinde kişisel verilerin serbest dolaşımı ilkesi benimsenmiştir (GDPR, m. 1/3 ve rec. 170). Buna karşılık EEA dışına yapılacak veri aktarımlarında iki temel şart aranmaktadır: i. Avrupa Komisyonu tarafından veri aktarılacak ülkede yeterli düzeyde veri koruması (adequate level of protection) sağlandığına ilişkin karar verilmesi (GDPR, m. 45/1), ii. Komisyonun yeterlilik kararının bulunmadığı hallerde, veri aktarılan veri sorumlusu ya da veri işleyen tarafın veri sahibinin hakları ve başvuracağı hukuki yollara ilişkin yeterli korumayı taahhüt ettiği haller (GDPR, m. 46).

GDPR kapsamında bu iki temel koşulun bulunmadığı hallerde, sınır ötesi veri aktarımı için şu iki istisnadan birisi aranacaktır: i. Veri aktarılan devlet ya da uluslararası kuruluşun yeterli veri koruması bulunduğunu garanti etmesi, ii. Veri aktarımı ve veri işleme faaliyetlerinde yer alan kişilerce benimsenen ve uygulanan hukukun bağlayıcı ve uygulanabilir araçlar tarafından sağlanan standardize edilmiş, onaylanmış korumaların mevcut olması. Bu durum 95/46 sayılı Direktif ile de benimsenen 'standart sözleşme maddeleri (SCC)' ile sağlanmaktadır.

Avrupa Komisyonu tarafından yeterli veri koruması sağlandığına ilişkin yeterlilik kararı (adequacy decision) Avrupa Komisyonunun teklifi, Avrupa Veri Koruma Kurulunun görüşü, AB temsilcilerinin onayı ile alınmaktadır. Bugüne kadar Avrupa Komisyonu tarafından Andora, Arjantin, Kanada (ticari kuruluşlara

EU dated 4 May 2016 and entered into force as of 25 May 2018. Furthermore, there are also provisions on international transfer of personal data in the Council of Europe Convention No. 223 that is referred to as Modernised Convention 108, which was prepared on 10 October 2018 by updating the Convention No. 108 (Article 14, Modernised Convention 108). In accordance with the amended Article 14/1 of the Modernised Convention 108, transfer of personal data is permitted as a rule but it is also stipulated that an "appropriate level of protection" should be secured for such data transfer (Article 14(2), Modernised Convention 108).

With the GDPR, the principle of free movement of personal data is embraced within the EU as the fundamental principle (Article 1(3) and rec. 170, GDPR). However, there are two main conditions sought for data transfers to non-EEA areas: i. European Commission decides that the country to which the data is to be transferred ensures an adequate level of protection (Article 45(1), GDPR); ii. In the absence of a decision on adequacy by the Commission, data controller or data processor to which the data is transferred provides sufficient safeguards for the rights of the data subject and effective legal remedies (Article 46, GDPR).

Within the scope of GDPR, where these two main conditions are not met, the following two exceptional situations are sought for transborder data transfer: i. The state or the international organisation to which the data is transferred guarantees that an adequate level of data protection is available; ii. Standardised and approved protection is available which are provided by legally binding and applicable instruments that are embraced and applied by persons dealing with data transfer and data processing activities. This is ensured by 'standard contractual clauses (SCCs)' which is also adopted by the Directive No. 95/46.

The adequacy decision by the European Commission on the fact that adequate data protection is ensured is taken upon the proposal of the European Commission and with the opinion of the European Data Protection Board and the approval of the representatives of the EU. Until now, adequacy decisions by the European Commission have been adopted for Andorra, Argentina, Canada (in relation to commercial organisations),

ilişkin), Faroe Adaları, Guernsey, Japonya, Jersey, Yeni Zelanda, İsviçre, Uruguay için yeterlilik kararı alınmıştır. Güney Kore ile yeterlilik kararı alınması için ise müzakereler devam etmektedir.

Türk hukukunda 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu'nun 9 uncu maddesine göre kişisel veriler, ilgili kişilerin açık rızası olmaksızın yurt dışına aktarılamayacaktır. Ayrıca kişisel verilerin aktarılacağı yabancı ülkede "yeterli korumanın bulunmaması" halinde kişisel veriler yurt dışına aktarılamayacaktır.

III. VERİ AKTARIMINA İLİŞKİN AB İLE ABD ARASINDAKİ ANLAŞMALAR VE AVRUPA ADALET DİVANI KARARLARI

95/46 sayılı Direktif'in 25/6 ncı maddesi kapsamında Avrupa Komisyonu ile ABD Ticaret Bakanlığı arasında yapılan anlaşma ile AB bölgesinden, Birleşik Devletler kuruluşlarına yapılan kişisel veri aktarımlarının güvenli şekilde yapılmasına ilişkin şartlar ve 'güvenli liman prensipleri (safe harbour principles)' Avrupa Komisyonunun 2000/520 sayılı Yeterlilik Kararı ile düzenleme altına alınmıştır. Alınan Komisyon kararı çerçevesinde, belirli kurallara uymayı kabul eden Amerikan şirketleri, AB'nin veri koruma Direktifini ihlal etmeksizin AB ülkeleri menşeli verileri alabilecek ve bu ülkelere veri transfer edebilecektir. Anlaşma, pro-aktif olmaktan ziyade, şikâyet üzerine gerçekleştirilen bir uygulama sistemine dayanmaktadır.

A. 6 Ekim 2015 tarihli ve C-362/14 sayılı ABAD Kararı (Schrems I Kararı)

25 Haziran 2013 tarihinde Avusturya'da bir hukuk fakültesi öğrencisi olan Max Schrems, kendisinin 2008 yılından beri Facebook sosyal ağını kullandığını, Facebook'un Avrupa'daki verilerini toplayıp ABD'ye aktaran Facebook İrlanda'nın kişisel verilerinin ihlaline neden olduğunu, ABD'deki uygulama ve yasaların, gözetim faaliyetleri ile mahremiyet korumasına ilişkin yeterli güvenceleri sağlamadığını belirtmiş ve İrlanda Veri Koruma Komiseri'ne başvuruda bulunmuştur. Schrems, bilhassa Edward Snowden tarafından ABD istihbarat servislerinin ve Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA) faaliyetlerinin yeterli güvencelerden yoksun olduğunun ortaya konulduğunu ifade etmiştir.

Komisyon, ABD ile AB arasındaki 'Güvenli Liman An-

Faroe Islands, Guernsey, Japan, Jersey, New Zealand, Switzerland and Uruguay. Negotiations are ongoing for the adequacy decision for South Korea.

In accordance with Article 9 of the Law No. 6698 on the Protection of Personal Data in the Turkish law, personal data cannot be transferred abroad without explicit consent of the relevant persons. In addition, personal data shall not be transferred abroad if the country to which the data is to be transferred lacks "adequate level of protection".

III. AGREEMENTS BETWEEN THE EU AND THE USA IN RELATION TO DATA TRANSFER AND JUDGMENTS OF THE COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION

By the agreement signed between the European Commission and the Department of Commerce of the USA within the scope of Article 25(6) of Directive No. 95/46, the conditions in relation to the safe transfer of personal data from the EU area to the United States organisations and the 'safe harbour principles' are set out in the Adequacy Decision No. 2000/520 of the European Commission. Within the scope of the Commission decision, American companies undertaking to abide by certain rules may receive data originated in the EU countries and transfer data to these countries without constituting a violation of the data protection Directive of the EU. The agreement is based on a system of practices realised upon complaints, rather than being proactive.

A. Judgment of CJEU dated 6 October 2015 and numbered C-362/14 (Schrems I Decision)

On 25 June 2013, Max Schrems, a student of law in Austria, stated that he had been using the social network Facebook since the year 2008 and alleged that Facebook Ireland had collected his data in Europe and transferred such data to the USA, and thus, violated his personal data. He claimed that the practices and laws in the USA had not provided sufficient safeguards in relation to surveillance activities and privacy protection and he applied to Ireland Data Protection Commissioner. Schrems stated that particularly Edward Snowden revealed that the activities of the USA intelligence services and National Security Agency (NSA) lack sufficient safeguards.

The Commission rejected the request on the grounds that there are sufficient legal safeguards in relation

laşması'nı esas alarak uluslararası veri transferine ilişkin yeterli hukuki güvenceler bulunduğu belirterek talebi reddetmiştir. Uyuşmazlık İrlanda Yüksek Mahkemesine ve oradan da ön karar için Avrupa Adalet Divanına (ABAD/CJEU) taşınmıştır. ABAD tarafından 6 Ekim 2015 tarihinde verilen Karar ile, 2000/520 sayılı Avrupa Komisyonu kararına rağmen, ulusal denetim makamlarının da AB ve ABD arasında gerçekleşen veri transferlerinin güvenli şekilde gerçekleşip gerçekleşmediğini inceleme yetkisi bulunduğu belirtilmiştir. ABAD, ABD ile AB arasında yapılan Anlaşma'nın ulusal güvenlik ve kamu menfaati ile sınırlı olarak veri aktarımına izin verdiği hususunu vurgulamıştır. Ayrıca söz konusu yasal çerçevenin hükümet müdahalelerini devre dışı bırakmadığı, bireyler için etkili koruma mekanizmalarını teminat altına almadığı ve ulusal denetimi mümkün kılmadığı hususlarını belirtmiştir. Bu gerekçeler ile Avrupa Adalet Divanı, 6 Ekim 2015 tarihinde verdiği Karar ile AB Komisyonunun ABD'ye veri aktarımına ilişkin 2000/520 sayılı Kararı'nın geçersiz olduğuna hükmetmiştir.

B. 2016/1250 sayılı Güvenlik Kalkanı Anlaşması (Privacy Shield)

Avrupa Adalet Divanı tarafından verilen 6 Ekim 2015 tarihli karar sonrasında, Avrupa Komisyonu ile ABD Hükümeti arasında kişisel verilerin aktarımına ilişkin yeni bir çerçeve belirlemek için görüşmeler yapılmıştır. Bu görüşmeler sonucunda Şubat 2016'da mutabık kalınan taslak yayınlanmış ve 12 Temmuz 2016 tarihinde 2016/1250 sayılı ABD ile AB arasında gerçekleşen veri aktarımlarına ilişkin yeni "Yeterlilik Kararı (Adequacy Decision)" yayınlanmıştır. Sınır ötesi veri aktarımına ilişkin önceki yasal metinlerde kullanılan "Güvenli Liman (Safe Harbour)" terimi yerine yeni anlaşmada "Mahremiyet Kalkanı (Privacy Shield)" terimi tercih edilmiştir. AB'de veri koruma alanında faaliyet gösteren Madde 29 Çalışma Grubu (Article 29 Working Party), Mahremiyet Kalkanı ya da Gizlilik Kalkanı olarak da bilinen yeni veri aktarım anlaşmasının, 2000/520 sayılı Anlaşma'ya göre veri koruma alanında önemli oranda iyileştirmeler içerdiğini, bilhassa verilerin silinmesi, çok büyük oranda toplanması gibi konularda belirsizlikleri giderdiğini belirtmiştir. Güvenli Liman Anlaşması gibi, yeni 2016/1250 sayılı

to international data transfer on the basis of the 'Safe Harbour Agreement' between the USA and the EU. The dispute was first referred to Irish High Court and then, to the Court of Justice of the European Union (CJEU) for a preliminary ruling. With the Decision of the CJEU rendered on 6 October 2015, the Court ruled that national supervision authorities have the power to examine whether EU-USA data transfers are safe or not in spite of the Decision No. 2000/520 of the European Commission. The CJEU underlined that the agreement between the USA and the EU allows data transfer with a limitation to national security and public interest. Moreover, it ruled that the legal framework in question did not disable government interference, did not guarantee effective protective mechanisms for individuals and did not make it possible to carry out national supervision. On such grounds, the Court of Justice of the European Union, with its Decision dated 6 October 2015, ruled that the Decision No. 2000/520 of the European Commission on data transfer to the USA is invalid.

B. Privacy Shield Agreement No. 2016/1250

After the Decision of the Court of Justice of the European Union dated 6 October 2015, negotiations were held between the European Commission and the Government of the USA for a new framework in relation to the transfer of personal data. As a result of these negotiations, the draft which was agreed upon was published in February 2016 and the new "Adequacy Decision" No. 2016/1250 on data transfer between the USA and the EU was published on 12 July 2016. The term "Privacy Shield" was preferred in this new agreement instead of the term "Safe Harbour" which was used in the previous legal texts on transborder data transfer. "Article 29 Working Party", which worked in the area of data protection in the EU, stated that the new data transfer agreement which is known as the Privacy Shield embodies significant improvements in the area of data protection when compared to the Agreement No. 2000/520 and that uncertainty, particularly in relation to deletion and mass collection of data, is eliminated. Similar to the Safe Harbour Agreement, the purpose of the new Implementing Decision No. 2016/1250 is to protect

Uygulama Kararı da, AB'den ABD'ye ticari amaçlarla yapılan veri aktarımlarında kişisel verilerin korunmasını amaçlamaktadır. Facebook, Twitter gibi ilgili ABD şirketleri de isterlerse, bu anlaşma standartlarını benimsemek suretiyle Anlaşma'ya katılım sağlayabileceklerdir. ABAD tarafından verilen Schrems I kararı doğrultusunda, yeni anlaşmada ABD ulusal güvenlik makamları veya istihbarat servislerince kişisel verilerin kullanıldığını iddia eden kişiler için 'ombudsmanlık' benzeri bir şikayet mekanizması (Privacy Shield Ombudsperson) oluşturulmuştur. Ayrıca anlaşmanın her yıl gözden geçirilmesi sağlanacaktır.

C. 16 Temmuz 2020 tarihli ve C-311/18 sayılı ABAD Kararı (Schrems II Kararı)

Schrems I kararı sonrasında İrlanda'da devam eden dava sırasında Facebook İrlanda, ABD'ye yapılan veri aktarımının 95/46 sayılı Direktif hükümleri doğrultusunda geçerli olan "Standart Sözleşme Maddeleri (Standard Contractual Clauses)" kapsamında yapıldığını açıklamış, bunun üzerine Schrems şikâyetini yeniden düzenleyerek Aralık 2015 tarihinde bir kez daha İrlanda Mahkemesine sunmuştur. Schrems yeni şikâyetinde kendi kişisel verilerinin ABD yasaları uyarınca FBI ve NSA gibi ABD kamu kuruluşlarının da erişimine açılacağı tehlikesine dikkat çekmiş ve AB Temel Haklar Şartı'nın 7, 8 ve 47 nci maddelerine göre bunun ihlal oluşturduğunu iddia etmiştir (C-311/18, par. 52-55). Schrems, sonuç olarak verilerinin ABD'ye transferinin yasaklanmasını ve askıya alınmasını talep etmiştir.

ABAD kararında öncelikle AB'de yürürlüğe giren GDPR'ın ilgili maddelerinden bahsedilmiştir. ABAD, GDPR'a göre AB Komisyonu tarafından verilmiş bir uygunluk kararının olmadığı üçüncü taraf ülkelere veri aktarımının şu koşullarda olabileceğini belirtmiştir: i. Veri sorumlusu veya veri işleyenin 'uygun koruma' sağlaması, ii. İlgili kişilerin haklarını kullanmasının teminat altına alınması ve iii. Etkili yasal çözümlerin mevcut olması.

ABAD yeniden yapılan başvuru üzerine; GDPR kapsamında, üçüncü bir taraf ülkedeki koruma seviyesinin yeterliliği değerlendirilirken, kişisel verileri aktarılan kişiler için "etkili ve yasal olarak uygulanabilir" bir mekanizma kurulması ile kişisel verilerin gözetim ve

personal data which is transferred from the EU to the USA for commercial purposes. Relevant USA companies such as Facebook and Twitter may, if they desire so, enter into this Agreement provided that they comply with the standards enshrined in the Agreement. In line with the Schrems I Decision of the CJEU, a complaint mechanism such as an 'ombudsman' (Privacy Shield Ombudsperson) was created with this new agreement for people claiming that their personal data is used by USA national security authorities or intelligence services. Moreover, it will be ensured that the agreement is reviewed every year.

C. Judgment of CJEU dated 16 July 2020 and numbered C-311/18 (Schrems II Decision)

After the Schrems I Decision, Facebook Ireland explained during the ongoing case in Ireland that the data transfer to the USA had been realised within the scope of "Standard Contractual Clauses" which were in force pursuant to the provisions laid down in Directive No. 95/46. Upon this explanation, Schrems reformulated his complaint and submitted it to the Irish Court once more in December 2015. In his new complaint, Schrems pointed out the risk that his personal data might be accessed by the public institutions of the USA such as the FBI and NSA pursuant to the USA laws and he claimed that this constituted a violation in accordance with Articles 7, 8, and 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (C-311/18, par. 52-55). In conclusion, he requested that the transfer of his personal data to the USA is prohibited and suspended.

Upon re-application, the CJEU first touched upon the relevant articles of the GDPR which entered into force in the EU. The CJEU pointed out that, in compliance with the GDPR, data can be transferred to third countries for which there are not any adequacy decisions adopted by the European Commission on the following conditions: i. Data controller or data processor ensures an 'adequate level of protection'; ii. Providing safeguards for the rights of the relevant individuals, and iii. Existence of effective legal remedies.

The CJEU upon re-application, emphasised the importance of establishing an "effective and enforceable" mechanism for individuals whose personal data are transferred and imposing restrictions on the transfer of personal data to surveillance and intelligence units, while evaluating the adequacy of the

istihbarat birimlerine aktarımına ilişkin sınırlamalar konulmasının önemine vurgu yapmıştır. ABD hukukunda FISA (Foreign Intelligence Surveillance Act/ Birleşik Devletler, Dış İstihbarat İzleme Yasası) 702. Bölümü ve FISA'nın uygulanmasına ilişkin 12333 sayılı Uygulama Talimatı hükümleri ile ABD dışında yaşayan kişilerin de verilerinin toplanmasına izin verildiği, bu hükümlerin “orantılılık (proportionality)” ilkesine aykırı olduğu, oluşturulan hukuki çerçevenin AB’de bulunan kişilerin kişisel verilerinin de ABD’de “eş değer koruma (equivalent protection)” ile korunması için yeterli olmadığı belirtilmiştir. Ayrıca kişisel verileri toplanan kişiler için dava açma koşullarının 2016/1250 sayılı Uygulama Kararı’nda bulunmadığı tespiti yapılmıştır. Sonuç olarak Güvenlik Kalkanı Anlaşması’nın GDPR’ın 45/2-a maddesi kapsamında eş değer koruma şartlarını sağlayamadığı belirtilmiş ve 2016/1250 sayılı Kararın geçersizliğine hükmedilmiştir. ABAD, AB’den ABD’ye bu şekilde veri aktarımının AB Temel Haklar Şartı’nın 7, 8 ve 47 nci maddelerine aykırı olduğunu belirtmiştir.

ABAD, Schrems II kararında “Standart Sözleşme Maddelerinin (SCCs)” ise yeterli güvenceleri sağladığını tespit etmiştir.

IV. SONUÇ

AB Temel Haklar Şartı’nın 8 inci maddesi “Kişisel Verilerin Korunması” başlığı ile düzenlenerek AB hukukunda kişisel verilerin korunması güvence altına alınmıştır. AB Temel Haklar Şartı, 1 Aralık 2009 tarihinde yürürlüğe giren Lizbon Anlaşması ile birlikte AB hukukunda bağlayıcı hale gelmiştir.

Mevcut durumda, AB ile ABD arasında sınır ötesi veri aktarımına ilişkin yeni bir anlaşma yapılana dek sınır ötesi veri aktarımının yasal dayanağı SCC ile “Bağlayıcı Şirket Kuralları (Binding Corporate Rules-BCRs)” olacaktır. Bu iki düzenlemeye dayanmayan veri aktarımları ise hukuka aykırı nitelik taşıyacaktır. AB’nin GDPR ve Avrupa Konseyi’nin 223 sayılı Sözleşmeleri ile ABAD’ın Schrems I ve Schrems II kararları ile oluşan yeni veri koruma konseptinin, Ülkemiz mevzuat ve uygulamasını da etkileyebileceği ve kişisel verilerin sınır ötesi aktarımına ilişkin kişisel hakları teminat altına alan yeni düzenlemeleri ve ikili anlaşmaları gerekli kılacağı aklı gelmektedir.

protection level in a third country within the scope of the GDPR. It is stated that, in the USA law, collection of data of persons living outside the USA is permitted by the provisions of Section 702 of the FISA (Foreign Intelligence Surveillance Act) and Executive Order No. 12333 on the implementation of the FISA and that these provisions violate the principle of “proportionality”. It is further stated that the legal framework that was created is not adequate for the protection of personal data of individuals in the EU with equivalent protection in the USA. In addition, it is determined that the Implementing Decision No. 2016/1250 does not contain conditions for bringing a lawsuit for persons whose personal data are collected. In conclusion, it is stated that the Privacy Shield Agreement does not ensure equivalent protection conditions within the meaning of Article 45(2)(a) of the GDPR and the Court ruled that the Decision No. 2016/1250 is invalid. The CJEU underlined that such transfer of data from the EU to the USA is against Articles 7, 8, and 47 of the Charter of Fundamental Rights of the EU.

In its Schrems II Decision, the CJEU determined that the “Standard Contractual Clauses (SCCs)” provide acceptable safeguards.

IV. CONCLUSION

Article 8 of the Charter of Fundamental Rights of the EU is regulated under the heading of “Protection of Personal Data” and in this article, the protection of personal data is guaranteed in the EU law. The Charter of Fundamental Rights of the EU became binding in the EU law with the Lisbon Treaty which entered into force on 1 December 2009.

In the current situation, the legal basis of transborder data transfer between the EU and the USA will be SCCs and “Binding Corporate Rules (BCRs)” until a new agreement on transborder data transfer is signed between the two parties. Data transfers which are not based on these two regulations will have an unlawful nature. It comes to mind that the new data protection concept of the EU which was shaped by the GDPR, Convention No. 223 of the Council of Europe (Modernised Convention 108), and Schrems I and Schrems II judgments of the CJEU will also have an impact on the legislation and practices of our Country and that it may require new regulations and bilateral agreements providing safeguards for personal rights in relation to the transborder transfer of personal data.

ADALET BAKANI SAYIN ABDULHAMİT GÜL, İSLAM İŞBİRLİĞİ TEŞKİLATI GENÇLİK ZİRVESİNDE KONUŞTU

Adalet Bakanı Sayın Abdulhamit Gül, 29 Temmuz 2020 tarihinde, İslam İşbirliği Teşkilatı tarafından Bangladeş'in ev sahipliğinde video konferans yöntemiyle düzenlenen 'Direnci Gençlik Zirvesi' kapsamındaki 'Uluslararası Adalet Divanındaki Rohingya Davası: Hesap Verebilirlik ve Adalete Doğru' programının açılışında konuştu. İslam İşbirliği Gençlik Forumunu çok önemstediklerini ve çalışmalarını yakından takip ettiklerini anlatan Gül, dünyanın dört bir tarafında zulme uğrayanların selamete kavuşması ve tüm İslam coğrafyasının izzet ve onuruna yaraşır hayat şartlarına ulaşabilmesi için bugün gençlere belki de tarihte hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç bulunduğunu vurguladı. Abdulhamit Gül, "İslam gençliğinin bir araya getirilmesini amaçlayan, kardeşlik bağının artırılması düsturuyla yola çıkmış bir uluslararası gençlik teşkilatının dünyaya ve tüm insanlara söyleyeceği en güçlü mesajın, barış ve adalet olması gerektiğini düşünüyorum." diye konuştu.

Adalet Bakanı Gül, bugün dünyanın en fakir 22 ülkesinin İslam coğrafyasında bulunduğu, dünyanın en zengin 62 kişinin mal varlığının, toplam dünya

Minister of Justice, Mr. Abdulhamit Gül gave a speech at the opening of the 'Rohingya Case in International Court of Justice: The Road to Accountability and Justice' program within the scope of the 'Resilient Youth Summit' held via videoconference at the hosting of Bangladesh by the Organization of Islamic Cooperation on 29 July 2020. Gül expressed that they care a lot about the Islamic Cooperation Youth Forum and follow-up closely their works. He emphasized that there is a need for youth today like it never was in history in order that those who suffer cruelty in the four corners of the world may reach safety and that the whole Islamic geography may be able to attain living conditions that would be suitable for its honor and dignity. Abdulhamit Gül said that "I think that the most powerful message to be addressed to everyone, to the whole world, by an international youth organization aiming for the gathering together of the Islamic youth and departed by the principle of increasing fellowship bonds, should be peace and justice."

Minister of Justice Gül referred that today the 22 poor-

CONFERENCE THEMED MINISTER OF JUSTICE, MR. ABDULHAMİT GÜL GAVE A SPEECH AT THE YOUTH SUMMIT OF THE ORGANIZATION OF ISLAMIC COOPERATION

nüfusunun yaklaşık yarısına denk geldiğine, bu durumun sorunlu olduğuna değinerek, şahsiyet sahibi, eli kalem tutan, fikirlere saygılı, onurlu, izzetli bireyler olarak toplumda seçilen, gösterilen gençlerle bu sorunların üstesinden gelinebileceğinin altını çizdi.

Arakanlı Müslümanlara yönelik soykırımın soruşturulması için Myanmar'a karşı Uluslararası Adalet Divanında açılan davayı da değerlendiren Gül, Birleşmiş Milletler (BM) Myanmar İnsan Hakları Özel Raportörü Yanghee Lee'nin 12 Mart 2018'de BM İnsan Hakları Konseyine sunduğu tespitlerin, zulmün ve katliamın ne boyutta olduğunu göstermesi bakımından çarpıcı olduğunu anlattı.

Bakan Gül, İslam İşbirliği Teşkilatı ve üyesi ülkelere her fırsatta bu zulmün durdurulması için girişimlerde bulunulduğuna, nihayet 31 Mayıs 2019'da düzenlenen 14'üncü İslam Zirvesi Konferansı'nda oluşan ortak irade doğrultusunda, Uluslararası Adalet Divanı nezdinde, 11 Kasım 2019'da Myanmar aleyhine davanın açıldığına değindi.

Uluslararası Adalet Divanınının 23 Ocak 2020 tarihli kararı ile önleyici tedbirlere hükmedildiğini ve Myanmar hükümetinden anılan tedbirlere riayet edilmesi noktasında Divana düzenli rapor sunmasına karar verildiğini aktaran Gül, ayrıca Ülkemizin, ilk baştan itibaren meselenin siyasi çözümüne ilişkin uluslararası çabalara katkı sunmanın yanı sıra Bangladeş ve Myanmar'daki kamplarda zor koşullar altında yaşayan Rohingya'ların acılarının dindirilmesi için de insani yardım faaliyetlerini kararlılıkla sürdüreceğini ve konunun hakkaniyetle çözümü için uluslararası tüm platformlarda çaba göstermeye devam edeceğini vurguladı.

est countries of the world are located in the Islamic geography, wealth of the 62 richest people of the world equals approximately to the half of the total world population, a problem exists in this and underlined that these problems could be overcome with youngsters elected and demonstrated in the society as individuals with personality, literacy, respect for thoughts, honor, and dignity.

Nevertheless, Gül, who evaluated the case initiated at the International Court of Justice against Myanmar for the investigation of the genocide against the Arakanese Muslims, told that the detections submitted to the UN Council of Human Rights on 12 March 2018 by the UN Special Rapporteur on the situation of Human Rights in Myanmar, Yanghee Lee, were dramatic in terms of demonstrating at which dimension the cruelty and massacre are present.

Minister Gül mentioned that attempts for stopping this cruelty have been made whenever possible by the Organization of Islamic Cooperation and the countries being member to the aforementioned Organization and also said that finally in line with the common will formed at the 14th Islamic Summit Conference held on 31 March 2019, the case was initiated on 11 November 2019 against Myanmar, before the International Court of Justice.

Gül conveyed that preventive measures were ruled by the decision dated 23 January 2020 of the International Court of Justice and it was decided for Myanmar government to regularly present a report to the Court at the point of abiding by the aforementioned measures. Moreover, he highlighted that apart from contributing to the international efforts regarding the political solution of the matter right from its beginning, our country will maintain with determination its humanitarian aid activities for easing the pains of the Arakanese people living under difficult conditions at the camps in Bangladesh and Myanmar and will continue to show efforts at all international platforms for the fair solution of the subject.

ULUSLARARASI LÜBNAN ÖZEL MAHKEMESİ'NİN REFİK HARİRİ SUİKASTI HAKKINDAKİ 18.08.2020 TARİHLİ KARARI

THE JUDGMENT DATED 18.08.2020 OF THE SPECIAL TRIBUNAL FOR LEBANON ON RAFİK HARİRİ ASSASSINATION

Yetkin ERGÜN
Adalet Müşaviri
Judicial Counsellor

Olay

Lübnan eski Başbakanı Refik Hariri, 14 Şubat 2005 tarihinde Beyrut'ta Lübnan Parlamentosundan evine doğru araçla konvoy halinde hareket halindeyken bomba yüklü bir kamyonetin patlatılması sebebiyle hayatını kaybetmişti. Olayda Hariri dışında 21 kişi daha yaşamını yitirmiş, en az 226 kişi de yaralanmıştı. Hariri olay tarihi itibarıyla Başbakan olmamakla birlikte, Lübnan'da önemli bir siyasi figür konumundaydı. Hariri ayrıca, 2005 yılı Mayıs ayında yapılacak genel seçimlere aday olarak seçim çalışmalarını sürdürmekteydi.

Dünyada ve özellikle bölgede ciddi yankı bulan bu suikastın aydınlatılması ve faillerinin etkin bir şekilde yargılanması amacıyla Lübnan Hükümeti Birleşmiş Milletlerden (BM) uluslararası bir mahkemenin kurulmasını talep etmiş, bunun sonucunda 1 Mart 2009 tarihinde Uluslararası Lübnan Özel Mahkemesi kurulmuştur.

Mahkemenin suikast hakkında 18 Ağustos 2020 tarihinde verdiği ve aşağıda açıklanacak 2600 sayfalık nihai kararı da suikastın kendisi gibi kamuoyunda önemli bir etki yaratmıştır.

Uluslararası Lübnan Özel Mahkemesi

Mahkemenin kuruluşuna dair BM ile Lübnan arasında yapılan anlaşma onaylanmamış, BM anlaşma hükümlerini BM Güvenlik Konseyi'nin 1757 sayılı Kararı ile yürürlüğe sokmuştur. Bu anlamda, Mahkeme ne BM organizasyonuna, ne de Lübnan yargı sistemine dâhildir. Ancak "BM destekli" olarak nitelendirilebilecek olan Mahkeme, Lübnanlı ve uluslararası hâkimlerden oluşan bağımsız bir mahkeme mahiyetindedir.

Bununla birlikte Mahkemenin Statüsü'nün "Uygulanabilir ceza hukuku" başlıklı 2'nci maddesine göre Lübnan Ceza Kanunu'nun terörizm, hayata ve vücut

Facts

The former Prime Minister of Lebanon, Rafik Hariri, lost his life as a result of the explosion of a bomb-laden truck, while he was travelling in his convoy in Beirut from the Lebanese Parliament towards his home on 14 February 2005. In addition to Mr. Hariri, 21 more people lost their lives, and at least another 226 people were injured in the incident.

Though not the prime minister for a while on the date of incident, Mr. Hariri represented an important political figure in Lebanon. Moreover, as a candidate for the general elections to be held in May 2005, Mr. Hariri had been conducting a campaign.

The Lebanese Government made a request through the United Nations (UN) for the establishment of an international court so that the said assassination, which had significant repercussions across the world, particularly in the region, would be illuminated and that the authors would be subject to an effective trial; consequently, the Special Tribunal for Lebanon was established on 1 March 2009.

The 2,600-page final judgment, which was delivered by the Tribunal on 18 August 2020 and which will be explained below, too, has produced an important effect upon the public opinion just like the assassination itself.

Special Tribunal for Lebanon

The agreement between the UN and Lebanon on the establishment of the tribunal was not ratified, and the UN brought its provisions into force through UN Security Council Resolution No. 1757. In this sense, the Tribunal is neither a UN court nor part of the Lebanese judicial system. Nevertheless, the Tribunal which might be described as "UN-backed" is a court of independent character, composed of Lebanese and international judges.

However, pursuant to Article 2 entitled "Applicable Criminal Law" of the Statute of the Tribunal, it holds

bütünlüğüne karşı suçlar, yasadışı ortaklıklar ve suçu ihbar etmeme veya ihbarda ihmal, suça iştirak ve komplo kurmak hükümleri çerçevesinde yargılamakta.

Statü'nün 1'inci maddesine göre Mahkemenin temel görevi, 14 Şubat 2005 tarihli suikast hakkındaki yargılamayı yürütmektedir. Bununla birlikte Mahkeme, şayet 14 Şubat 2005 tarihli olay ile bağlantılı olduğu ispat edildiği takdirde, 1 Ekim 2004 ilâ 12 Aralık 2005 tarihleri arasında Lübnan'da işlenen benzer mahiyet-teki ve ağırlıktaki diğer bazı suçlara ilişkin yargılama yapma yetkisine de sahiptir.

Bu anlamda Mahkeme, spesifik olarak Hariri suikastını incelemek üzere kurulmuştur. Ayrıca, Mahkeme terör suçlarını incelemek üzere kurulan ilk uluslararası nitelikteki mahkeme olma özelliğine sahiptir.

Mahkemenin bütçesinin %51'lik kısmı gönüllü bağışlardan, %49'luk kısmı ise Lübnan tarafından karşılanmaktadır. Mahkeme; Dava Daireleri, Savcılık Ofisi, Savunma Ofisi ve Sekretarya (Registry) olmak üzere 4 organdan oluşmaktadır.

trials subject to the provisions of the Lebanese Criminal Code relating to the acts of terrorism, crimes and offences against life and personal integrity, illicit associations and failure to report or negligence in reporting crimes and offences, criminal participation and conspiracy.

Under Article 1 of the Statute, the primary mandate of the Tribunal is to carry out criminal proceedings relating to the assassination of 14 February 2005. Additionally, where it is found that the incident of 14 February 2005 and the acts of a nature and gravity similar to it, which took place between 1 October 2004 and 12 December 2005 are connected, it shall also have jurisdiction over some other crimes and offences.

From this point of view, the Tribunal was set specifically to investigate the assassination of Mr. Hariri. Furthermore, it is the first of its kind as an international court to deal with terrorist offences.

51% of the tribunal's budget is composed of voluntary contributions, while the remaining 49% is covered by Lebanon. The Tribunal is composed of 4 organs, which are the Chambers, the Office of the Prosecutor, the Defence Office, and the Registry.

Davanın Seyri

Mahkeme'nin STL-11-01 olarak kayıtlı dosyası üzerinden görülen davada, 14 Şubat 2005 tarihinde Refik Hariri ve diğer 21 kişinin öldürülmesi ve 226 kişinin yaralanmasından sorumlu tutulan Selim Cemil Ayyaş, Hassan Habib Merhi, Hüseyin Hasan Anisi ve Esed Hüseyin Sebra isimli sanıklar yargılanmıştır. Adı geçenler, iddianamede terör suçu ve bağlantılı diğer bazı suçların işlenmesine yönelik komplo kurmaktan sorumlu tutulmuştur.

İddianameyi hazırlayan Savcılık Ofisi'nin başında 2012 yılında BM Genel Sekreteri tarafından BM Güvenlik Konseyine danışılmak suretiyle atanan Kanadalı Başsavcı Norman Farrell bulunmaktadır. Başsavcı Yardımcısı olarak ise 2009 yılında Lübnanlı hukukçular tarafından seçilip, BM Genel Sekreteri ve Başsavcının görüşleri doğrultusunda Lübnan Hükümeti tarafından atanan Lübnan uyruklu Joyce F. Tabet görev yapmaktadır.

Davanın temelini teşkil eden iddianame, Savcılık tarafından 17 Ocak 2011 tarihinde ön duruşma hâkimine iletilmiştir. Ayyaş, Anisi ve Sebra'nın yanı sıra Mustafa Emin Bedreddin'in de şüpheli sıfatıyla iddianamede yer bulmasına karşılık, 2016

yılında Bedreddin'in öldürüldüğünün kabulünü gerektirecek yeterlilikte delil olması sebebiyle onun hakkındaki dava sonuçsuz kalmıştır. Ayrıca Merhi hakkında 8 Ekim 2012 tarihinde ayrı olarak açılan dava da 20 Aralık 2013 tarihinde bu dava ile birleştirilmiştir.

Tüm sanıklar uluslararası seviyede aranmakta olup, gıyapta yargılanmışlardır. Mahkemenin organlarından Savunma Ofisi, 8 uzman hukukçuyu gıyapta yargılanan sanıkları temsil etmek üzere savunma avukatı olarak atamıştır.

16 Ocak 2014 yılında esastan görülmeye başlanan davada son duruşma 21 Eylül 2018 tarihinde yapılmıştır. Dava kapsamında 297 tanık dinlenmiş, 3131 delil dosyaya girmiş, 415 duruşma yapılmış ve 70 mağdur davaya katılım sağlamıştır.

The Course of the Case

In the case registered under the Tribunal file no. STL-11-01, Salim Jamil Ayyash, Hassan Habib Merhi, Hussein Hassan Oneissi and Assad Hassan Sabra, the accused persons charged with the murder of Rafik Hariri and another 21 persons, and the injury of 226 people on 14 February 2005, were tried. The indictment held the said people responsible for conspiracy to commit a terrorist act, along with a number of other related charges.

The Office of the Prosecutor, which filed the indictment, is headed by Norman Farrell, the Canadian prosecutor appointed in 2012 by the UN Secretary-General in consultation with the UN Security Council. Joyce F. Tabet, in turn, serves as the Deputy Prosecutor,

selected from among Lebanese law officers, and appointed in 2009 by the Lebanese government following consultations with the UN Secretary-General and the Prosecutor.

The original indictment was submitted by the Office of the Prosecutor to the Pre-Trial Judge on 17 January 2011. The indictment included as suspects Mr. Ayyash, Mr. Oneissi, Mr. Sabra as well as Mr. Mustafa Amine Badreddine; nevertheless, the proceedings against Mr.

Badreddine were terminated in so far as there was sufficient evidence to conclude that he had been killed in 2016. In addition, the case which had been separately filed against Mr. Merhi on 8 October 2012 was joined with this case on 20 December 2013.

All internationally sought, the Accused have been tried in absentia. The Defence Office, from among the organs of the Tribunal, assigned 8 qualified jurists as defence counsels to represent the Accused being tried in absentia.

The last hearing of the case, which was opened on the merits on 16 January 2014, was held on 21 September 2018. Within the framework of the case, 297 witnesses were heard, 3,131 exhibits were included in the file, 415 court hearings were held, and 70 victims participated in proceedings.

Savcılığın Sanıklara Atfettiği Suçlar

İddianamede Selim Cemil Ayyaş'ın, öldüğü için hakkındaki dava sonuçsuz kalan Mustafa Emin Bedreddin ile birlikte, Hariri'nin izlenmesinin koordinasyonu ve bomba yüklü aracın satın alınmasından sorumlu olduğu ileri sürülmektedir. Ayrıca, Selim Cemil Ayyaş'ın saldırı eyleminin gerçekleştirilmesini bizatihi koordine ettiği, Hariri'nin izlenmesi ve suikastın gerçekleştirilmesine katıldığı kaydedilmiştir.

Sanıklar Hüseyin Hasan Anisi ve Esed Hüseyin Sebra'nın, diğer sanıklardan Merhi'nin koordinatörlüğünde, patlamanın hemen ardından Al-Jazeera ve diğer bazı haber kanalları ile görüşüp olay yerine yakın bir yere bırakılan bir video kaydı ve bu video kaydının yanında yer alan "Abu Adass" ismiyle yazılan bir mektup konusunda ihbarda buldukları ileri sürülmektedir. Mektupta ve videoda Abu Adass'ın eylemi kendisinin gerçekleştirdiğini ifade ettiği, böylelikle sanıkların yanlış yönlendirme yaparak eylemin sorumluluğunu çarpıtmaya çalıştıkları belirtilmiştir.

Ayrıca sanıklar Anisi, Sebra ve Merhi'nin suç tarihi öncesinde Abu Adass isimli bu şahsın ortadan kaldırılmasından sorumlu oldukları iddia edilmiştir.

Dava Dairesince (Mahkemece) İtibar Edilen Temel Delil: Renkler Halinde Gruplandırılmış Cep Telefonu Ağları

İddianamede yer alan en temel delil, suçu organize edenlerin ve suç öncesi hazırlıkları yapanların iletişim kurdukları telefonların gruplandırılarak, her bir grubun yürüttüğü faaliyetlerin analiz edilmesi olmuştur. Buna göre, Savcılık suçun işlenmesi amacıyla suçu organize edenlerin kullandığı cep telefonlarını 4 tip cep telefonu ağı olarak gruplamış ve bu telefon ağlarını yeşil, kırmızı, mavi, sarı renklerine göre kodlamıştır. Bu telefonların tamamı sahte isimlerle alınmıştır. Savcılık suç tarihi ve öncesinde olay yeri ve/veya Hariri'nin seyahat ettikleri yerlerde buldukları konumlar ve yaptıkları aramaları dikkate alarak telefonları gruplandırmıştır.

İddianameye göre bu renklerden yeşil ağda yer alan cep telefonlarını kullananlar, suikastın planlanması ve izlenmesinden sorumluydu. İddianamede sanıklardan Ayyaş, Merhi ve ölen Bedreddin'in bu yeşil

Charges Imputed upon the Accused

According to the indictment, Salim Jamil Ayyash, with Mustafa Amine Badreddine against whom the criminal proceedings were terminated as he had deceased, was responsible for the coordination of the surveillance of Mr. Hariri and the purchase of the bomb-laden vehicle. It was also noted that he had personally coordinated the physical perpetration of the attack and participated in carrying out the surveillance and assassination of Hariri.

It was alleged that the Accused Hussein Hassan Oneissi and Assad Hassan Sabra, acting under the coordination of Mr. Merhi from among the other accused, had contacted Al-Jazeera and some other news channels immediately after the explosion and made a denunciation about a videotape left somewhere close to the crime scene and an attached letter written with the name of "Abu Adass". It was noted that Abu Adass stated in the letter and the videotape that he himself had committed the act in question. It was asserted that the accused persons had tried to falsely attribute the criminal responsibility for the attack.

Furthermore, it was alleged that the Accused Mr. Oneissi, Mr. Sabra and Mr. Merhi were responsible for the murder of the person named Abu Adass prior to the date of crime.

Main Evidence Considered by the Chamber (the Tribunal): Mobile Networks Grouped by Colour

As the main evidence, the indictment relied on the grouping of the mobile networks used by those who had organized the crime and made the pre-crime preparations, and the analysis of the activities carried out by each group.

Accordingly, the Office of the Prosecutor divided the mobile networks used by those who had organized the crime with the intent of committing the said crime into 4 groups, and colour-coded them with green, red, blue and yellow. Those mobiles were all purchased with fake identification documents. The Office of the Prosecutor grouped the mobiles in consideration of their locations at the crime scene and/or the places where Mr. Hariri travelled and the calls they had made before and on the date of crime.

According to the indictment, from among these colours, those who used the mobiles in the Green net-

ağı kullandığı ileri sürülmüştür. Yeşil ağa dâhil cep telefonu sayısının 18 olduğu ifade edilmiştir. Ancak Mahkeme, Merhi'nin yeşil ağa dâhil olduğunun ispat edilemediğini belirtmiştir. Yine Mahkeme, yeşil ağın suikastın planlanması ve yönetimi amacıyla kullanıldığının kesin olarak ispat edilemediğini kaydetmiştir. Kırmızı ağ ise suikast timi tarafından kullanılmıştır. Savcılık, Ayyaş'ın ayrıca kırmızı ağ kullanıcısı da olduğunu (Kırmızı 741 olarak kodlanmış) ifade etmektedir. Bu ağda toplam 8 kullanıcı bulunduğu, bunlardan 6'sının telefonunun olayın hemen öncesinde suç mahalli ve Parlamento civarında aktive edildikleri ileri sürülmüştür.

Bu çerçevede, sanık Ayyaş'ın her dört ağı da kullandığı belirtilmiştir. Yoğun olarak kullandığı ve Savcılık tarafından "Kırmızı 741" olarak kodlanan telefon, olay anında "suikast timi" tarafından kullanılan telefonlardan biri olmuştur. Bu delil, Mahkeme tarafından temel olarak itibar gören ve Ayyaş'ın mahkûm edilmesine temel dayanak teşkil eden delil olmuştur.

Mavi ağ ve sarı ağın, özetle farklı tarih aralıklarını kapsayan dönemlerde eylemin hazırlık faaliyetlerini yürüten ve Hariri'yi izleyen kullanıcılardan oluştuğu ileri sürülmüştür.

İddianamede, özellikle içlerinde sanık Ayyaş'ın da olduğu suikast timi olan 6 kırmızı ağ telefon kullanıcısı olmak üzere, 6 mavi ağ kullanıcısı ve 4 sarı ağ kullanıcısının 20 Ekim 2004 tarihinden suç tarihi olan 14 Şubat 2005 tarihine kadar Hariri'yi takip ettikleri ileri sürülmüştür.

Mahkeme 6 kırmızı ağ kullanıcısının suikast timi olduğunu; yine mavi ve sarı ağ kullanıcılarının Hariri'yi takip ettiklerini ve suçun hazırlık hareketlerine katıldıklarını kabul etmiştir.

18 Ağustos 2020 Tarihli Kararda Öne Çıkan Hususlar

Mahkeme 14 Şubat 2005 tarihinde Beyrut'ta meydana gelen patlamanın Lübnan Ceza Kanunu'nun

work were responsible for the coordination and monitoring of the assassination. Mr. Ayyash, Mr. Merhi and deceased Mr. Badreddine allegedly used the Green network. The number of mobiles included in the Green network was indicated as 18. However, the Tribunal noted that Mr. Merhi's involvement in the Green network could not be proved. Likewise, the Tribunal observed that it was not possible to unquestionably prove that the Green network had been used in the planning and command of the assassination.

The Red network, on the other hand, was used by the assassination team. The Prosecution argued that Mr. Ayyash also used the Red network (coded as "Red 741"). It was alleged that this network had a total of 8 users, and that, immediately before the incident, the mobiles of 6 of them had been activated around the crime scene and the Parliament.

In this context, the Accused Mr. Ayyash was said to use each one of the four networks. Especially his mobile coded as "Red 741" by the Office of the Prosecutor was one of the mobiles used by "the assassination team" at the time of incident. This evidence was considered as the main evidence by the Tribunal and served as the basis for the conviction of Mr. Ayyash.

In brief, the Blue and Yellow networks were alleged to include those users who conducted preparatory works and monitored Mr. Hariri in periods covering different date ranges.

The indictment contended that between 20 October 2004 until 14 February 2005, that is the date of crime, Mr. Hariri was under surveillance by 6 users from the Red network, which was the assassination team, among whom the Accused Mr. Ayyash, 6 users from the Blue network and 4 users from the Yellow network.

The Tribunal acknowledged that the 6 users in the Red network composed that assassination team; likewise the users from the Blue and Yellow networks kept Mr. Hariri under surveillance and got involved in the preparations for the crime.

Points Outstanding in the Judgment of 18 August 2020

The Tribunal determined that the explosion which

314'üncü maddesi anlamında bir terör suçu olduğunu tespit etmiştir. Anılan maddede terör suçu “terör durumuna yol açma niyetiyle ve patlayıcı araçlar, yanıcı materyaller, toksik veya aşındırıcı maddeler, enfeksiyonel yahut mikrobik ajanlar gibi kamusal tehlikeye sebebiyet vermeye elverişli araçlarla işlenen eylemler” olarak nitelendirilmiştir. Bu çerçevede kararda, eylemin patlayıcı madde kullanılarak gerçekleştirildiğine işaret edilmiştir.

Ayrıca eylemin politik nedenlerine yönelik delil durumu dikkate alındığında, sadece Hariri sempatanları nezdinde değil, Lübnan'da ve bölgede önemli bir yankı uyandırdığına; bu itibarla eylemin Lübnan'ı genel olarak istikrarsızlığa sevk etmek amacıyla işlendiğine işaret edilmiştir.

Buna karşılık Mahkeme, mevcut delillere göre, saldırının talimatının kimler tarafından verildiğinin belirlenemediğini ifade etmiştir.

Mahkeme, delil durumu itibarıyla, birden fazla kişi arasında Hariri'ye yönelik bombalı saldırıda bulunmak suretiyle terör suçu işlemek konusunda anlaşma olduğunu, yine birçok kişinin hazırlık hareketlerine katıldığını kabul etmektedir. Başka bir ifadeyle, iddianamede yer alan delillerden elde edilebilecek tek makul sonucun, Hariri'nin anılan tarihler itibarıyla takip edildiği hususu olduğu kaydedilmiştir. Ancak, buna rağmen, tüm bu takibin yegane planının Hariri'nin infaz edilmesi olduğunu kabul ettirecek yeterli delil bulunmadığı ifade edilmiştir.

Mahkemeye göre, Hariri'nin infazına 2005 yılının Şubat ayı civarında karar verilmiştir. Ancak, gerçekten kimlerin bu komplodan doğrudan haberdar olduğu hususunun ispat edilemediği ifade edilmektedir. Hariri'yi olay tarihi öncesinde takip eden kişilerin Hariri'yi takip ettiklerini bildikleri muhakkaktır. Ancak,

had occurred in Beirut on 14 February 2005 constituted a terrorist offence under Article 314 of the Criminal Code of Lebanon. The aforesaid article describes terrorist acts as “all acts intended to cause a state of terror and committed by means liable to create a public danger such as explosive devices, inflammable materials, toxic or corrosive products and infectious or microbial agents”. In this framework, the judgment pointed out that the act had been committed through use of explosives.

Furthermore, it was indicated that, in view of the evidence of political background, the act not only resonated in the eyes of Mr. Hariri's supporters but also in the region; as such it was designed to destabilise Lebanon generally.

However, the Tribunal noted that, having regard to the evidence available, it could not have been possible to determine by whom the attack had been ordered.

The Tribunal admits that, from the totality of the evidence, there must have been an agreement between two or more people to commit a terrorist act by means of a bomb attack against Mr. Hariri, and that many people were involved in the preparatory works. In other words, the only reasonable inference from the evidence available in the indictment was stated to be the surveillance of Mr. Hariri on the said dates. Nevertheless, despite that, it was observed that there was not sufficient evidence to permit the Tribunal to conclude that the only intention underlying all this surveillance was to assassinate Mr. Hariri.

According to the Tribunal, decision on the assassination of Mr. Hariri was made around February 2005. Yet, it noted that it was not possible to establish those who in fact had direct knowledge about the conspiracy.

It is certain that those involved in the surveillance of Mr. Hariri prior to the date of crime knew that Mr. Hariri was the target of the surveillance. Nonetheless, the Tribunal did not conclude that the said people had known that the surveillance intended to assassinate Mr. Hariri through a bomb attack.

Likewise, the Tribunal is of the opinion that the claim of responsibility for the assassination in the videotape

bu kişilerin Hariri'yi bombalı bir suikastla öldürmek üzere takip ettiklerini bildikleri hususu Mahkemece sabit bulunmamıştır.

Yine Mahkemeye göre sorumluluğu saptırmak için Abu Adass'a ait video ve mektupta Hariri'nin öldürülmesine yönelik sorumluluğun üstlenilmesi, bu saptırma eylemini yapan kişilerin Hariri'nin bombalı araçla öldürüleceğini bildiklerinin kabulü anlamına gelmemektedir. Zira bu video ve mektubun olay yerine yakın bir yere bırakıldığı sabit olmakla birlikte, ne zaman bırakıldığı belli olmayıp, yine videoda olay anına ilişkin görüntü de bulunmamaktadır.

Mahkemeye göre, hukuken bu komplodan sorumlu tutulabilecek olanlar, olay günü kırmızı ağı kullanan 6 telefon kullanıcısı (sanık Ayyaş dâhil), minibüsteki bombacı, minibüsü satın alan iki kişi ve araca bombayı yükleyen kişilerdir. Yine saldırının planlanması ve gerçekleştirilmesinde diğerlerine talimat veren veya onları ikna eden kişiler de bu terör suçundan sorumlu tutulabilecektir. Ancak, sayılan bu kişilerden sadece sanık Ayyaş'ın kimliği tespit edilebilmiştir.

Yukarıdaki açıklamalar ışığında, 18 Ağustos 2020 tarihli kararda, sanıklardan sadece Selim Cemil Ayyaş'ın üzerine atılı suçlardan mahkûmiyetine karar verilmiş; diğer üç sanık ise yeterli delil olmadığından üzerlerine atılı suçlardan beraat etmişlerdir.

Buna göre, Selim Cemil Ayyaş'ın üzerine atılı 5 suç olan terör eylemi işlemek için komplo kurmak, patlayıcı madde kullanarak terör suçu işlemek, patlayıcı madde kullanmak suretiyle Refik Hariri'yi tasarlayarak öldürmek, Refik Hariri'ye ilaveten diğer 21 kişiyi patlayıcı madde kullanmak suretiyle tasarlayarak öldürmek ve nihayet 226 kişiyi patlayıcı madde kullanmak suretiyle tasarlayarak öldürmeye teşebbüs

and the letter belonging to Abu Adass, intending to divert the criminal responsibility, does not mean that those who were involved in the diversion of responsibility knew that Mr. Hariri would be killed with a bombed vehicle. That is because, although it was established that the videotape and the accompanying letter had been placed somewhere close to the crime scene, it was not certain when it had been placed, nor the videotape included any footages relating to the time of incident.

The Tribunal considers that those who might be held legally responsible for such a conspiracy are the six core Red mobile users (including the Accused Mr. Ayyash), the suicide bomber in the Canter, the two people who had purchased it, and the persons who had loaded the explosives onto it. Similarly, it is possible to also hold those who persuaded or directed others to do the acts needed to prepare for and execute the attack liable for this terrorist act. Nevertheless, from among the said persons, only the Accused Mr. Ayyash could be identified.

In the light of the explanations above, in the judgment of 18 August 2020, only Salim Jamil Ayyash, from among the accuseds, was found guilty for the imputed charges, while the other three accuseds were acquitted of the imputed charges for lack of sufficient evidence.

Accordingly, Salim Jamil Ayyash was found guilty for 5 counts imputed upon him, namely conspiracy aimed at committing a terrorist act, committing a terrorist act by means of an explosive device, intentional homicide of Rafik Hariri with premeditation by using explosive materials, intentional homicide of 21 persons in addition to the intentional homicide of Rafik Hariri with premeditation by using explosive materials and finally attempted intentional homicide of 226 persons in addition to the intentional homicide of Rafik Hariri with premeditation by using explosive materials.

The amount of the sentence against Mr. Ayyash will be pronounced by the Tribunal later. Nevertheless, Mr. Ayyash has not been arrested yet, although he is internationally sought pursuant to the arrest war-

etmek suçlarından mahkûmiyetine karar verilmiştir. Ayyaş hakkında belirlenen ceza miktarı Mahkeme tarafından bilahare açıklanacaktır. Ancak Ayyaş, Mahkemenin 2011 tarihli yakalama kararına istinaden uluslararası seviyede aranmakta olmasına rağmen henüz yakalanamamıştır. Mahkeme 1 Şubat 2012 tarihinde Ayyaş ve onun gibi aranmakta olan sanıkların giyapta yargılanmasına karar vermiştir. 2 Şubat 2012 tarihinde ise Mahkemenin organlarından Savunma Ofisi, uzman hukukçulardan oluşan 8 hukukçunun sanıkları temsil üzere savunma avukatı olarak atanmasına karar vermiştir.

Bu çerçevede, Ayyaş'ın hala yakalanamaması nedeniyle hakkında hükmedilen hapis cezasının infazına başlanması bu aşamada mümkün görülmemektedir.

Diğer taraftan, Mahkemeye göre, olay günü haber kanallarıyla irtibata geçilerek, olaya yakın bir yerde Abu Adass isimli bir şahsa ait video ve mektup bırakılması gerçekten de bir hedef saptırma girişimidir. Ancak bu filin iddianamede belirtildiği gibi sanıklar Merhi, Anisi ve Sebra tarafından gerçekleştirildiğine dair cezalandırılmalarını gerektirecek nitelikte delil bulunmamaktadır. Ayrıca, muhtemelen öldürülmüş olduğu değerlendirilen Adass'ın ortadan kaybolmasından yukarıda belirtilen 3 sanığın sorumlu olduğunu ortaya koyacak delil de bulunmamaktadır.

Sanıklar Merhi, Anisi ve Sebra beraat ettiklerinden, haklarındaki yakalama kararları ve uluslararası yakalama kararlarının kaldırılmasına, bu doğrultuda Interpol ile Lübnan ve Hollanda Hükümetlerine bilgi verilmesine karar verilmiştir.

Sonuç olarak, yukarıda belirtildiği üzere, Uluslararası Lübnan Özel Mahkemesi münhasıran Refik Hariri suikastını incelemek üzere BM desteğiyle kurulan uluslararası nitelikte bir mahkemedir. Bu anlamda, suikastın hazırlanış ve işleniş şeklinin uluslararası bir mahkeme tarafından yapılan yargılamayla belirlenmesi önemli olmakla birlikte, aradan geçen 15 yılın ardından mahkûmiyetine karar verilen sanık Ayyaş'ın hali hazırda yakalanamamış olması ve kararda belirtildiği üzere suikast talimatını verenlerin tespit edilememesi uluslararası kamuoyunda eleştiri konusu yapılmaktadır.

rant issued by the Tribunal in 2011. On 01 February 2012, the Tribunal decided to try Mr. Ayyash and the accuseds, internationally sought like him, in absentia. On 02 February 2012, the Defence Office, from among the organs of the Tribunal, decided to assign 8 qualified jurists as defence counsels to represent the accuseds.

Within this framework, in so far as Mr. Ayyash could not have been arrested yet, it is unlikely at this stage to initiate the execution of the prison sentence imposed against him.

On the other hand, according to the Tribunal, contacting the news channels and placing a videotape and a letter belonging to a person named Abu Adass somewhere close to the incident scene on the date of crime was indeed an attempt to divert attention from the target. However, there is not sufficient evidence to conclude that the said act had been committed by the Accused Mr. Merhi, Mr. Oneissi, and Mr. Sabra, as stated in the indictment. Nor is there evidence to hold the above-cited three accused persons liable for the disappearance of Mr. Adass, deemed to have probably been murdered.

Given the fact that the Accused Mr. Merhi, Mr. Oneissi, and Mr. Sabra were acquitted, it was decided that the local and international arrest warrants against them be withdrawn, and Interpol and the Governments of Lebanon and the Netherlands accordingly be informed.

In conclusion, as explained above, the Special Tribunal for Lebanon is an international court established with the support of the UN for the exclusive purpose of investigating the assassination of Mr. Hariri. In this sense, while it is of significance that the preparation and execution of the assassination were established through trials held by an international court, the very fact that the Accused Mr. Ayyash, found guilty, could not have been arrested in the last 15 years and that it was not possible, as was noted in the judgment, to identify those who had given the order for the assassination makes it a subject of criticism among the international public opinion.

AZERBAIJAN CUMHURİYETİ BAŞSAVCILIĞI HEYETİNİN GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZÜ ZİYARETİ

THE DELEGATION FROM THE GENERAL PROSECUTOR'S OFFICE OF THE REPUBLIC OF AZERBAIJAN PAYS A VISIT TO THE DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS AND EU AFFAIRS

Azerbaycan Cumhuriyeti Başsavcılığında Savcılar Orxan RZAYEV, Orxan ABDULKERİMLİ ve Nesimi İSGENDEROV'dan oluşan heyet 8 Eylül 2020 tarihinde Genel Müdürlüğümüzü ziyaret etmiştir.

Ziyaret sırasında Genel Müdürümüz Sayın Kasım ÇİÇEK başkanlığında, Genel Müdür Yardımcımız Sayın Ahmet ULUTAŞ, Daire Başkanımız Sayın Bayram ERDAŞ ve Tetkik Hâkimimiz Furkan USTAĞLU'nun bulunduğu heyetle görüşme gerçekleştirilmiştir.

Gerçekleşen görüşmede Bakanlığımızın yapısı ve faaliyetleri hakkında bilgi verilmiştir. Ayrıca, iki ülke arasındaki dostane ilişkilerin önemine vurgu yapılarak, adli iş birliği konuları ele alınmış, mevcut ilişkinin daha da geliştirilmesi hususunda görüş birliğine varılmış ve ileride gerçekleştirilecek müşterek çalışmalar hakkında fikir alışverişinde bulunulmuştur.

A Delegation from the General Prosecutor's Office of the Republic of Azerbaijan, composed of Prosecutors Orxan RZAYEV, Orxan ABDULKERİMLİ, and Nesimi İSGENDEROV, paid a visit to the Directorate General for Foreign Relations and EU Affairs on 8 September 2020.

During the visit, a meeting was held under the chairmanship of Mr. Kasım ÇİÇEK, Director General for Foreign Relations and EU Affairs, with the delegation composed of Mr. Ahmet ULUTAŞ, Deputy Director General for Foreign Relations and EU Affairs, Mr. Bayram ERDAŞ, Head of Department, and Mr. Furkan USTAĞLU, Rapporteur Judge.

During the meeting, information was given as regards the structure and activities of the Turkish Ministry of Justice, emphasis was laid down on the importance of amicable relations between the two countries, matters relating to judicial cooperation were addressed, a consensus was reached on further promotion of the existing relation, and the delegations had an exchange of views on joint works to be conducted in the future.

HELP ÇEVİRİMİÇİ EĞİTİMİNDE TÜRKİYE, AVRUPA KONSEYİ ÜYELERİ ARASINDA İKİNCİ OLDU TURKEY RANKED SECOND AMONG COUNCIL OF EUROPE MEMBERS AT THE HELP ONLINE TRAINING

Adalet Bakanlığı ve Türkiye Adalet Akademisi bünyesinde düzenlenen Avrupa Konseyinin (Konsey) Hukuk Uygulayıcıları İçin İnsan Hakları Eğitimi Programı olan HELP online (çevrimiçi) eğitimlerine, Türkiye'den 5 bin 322 kişi tarafından katılım sağlanmıştır. Bu eğitimlere katılan 759 hâkim ve savcı adayından 733'ü de eğitimlerini başarıyla tamamlamıştır. Konsey üyesi 47 ülke içerisinde, 30 Haziran 2020 tarihi baz alındığında, HELP online (çevrimiçi) eğitim platformundaki 5 bin 322 kullanıcısıyla Türkiye ikinci olmuştur.

Adalet Bakanlığı ve ilgili birimleri, Avrupa Konseyi HELP Birimi ile yakın işbirliği içerisinde bulunmakta ve insan haklarını ilgilendiren ve farklı konularda

düzenlenen kurslardan birçok hukukçunun istifade etmesini sağlamaktadır. Halihazırda Ülkemizde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine Yapılan Başvurularda Kabul Edilebilirlik Kriterleri, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine

ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine Giriş, Mülteci ve Göçmen Çocuklar, Cezai Konularda Uluslararası Adli İşbirliği, Aile Hukuku ve İnsan Hakları, Mülkiyet Hakkı, İfade Özgürlüğü, Özgürlük ve Güvenlik Hakkı, İnsanlık Dışı ve Kötü Muamelenin Yasaklanması başlıklı kurslar (modüller) uygulanmaktadır. Bu anlamda insan haklarını ilgilendiren pek çok konuda online (çevrimiçi) eğitim modülleri içeren bu platformdan, başta hâkimler, savcılar, avukatlar olmak üzere kolluk görevlileri, infaz koruma memurları, denetimli serbestlik ve sosyal çalışma görevlileri, psikologlar, adli tıp uzmanları, tercümanlar (hukuk), sivil toplum kuruluşları çalışanları, gazeteciler, üniversite öğrencileri faydalanmaktadır.

The HELP online training which is Council of Europe's (Council) Human Rights Training Programme for the Law Appliers was held within the structure of the Ministry of Justice and Justice Academy of Turkey and 5322 people participated from Turkey. 733 of the 759 judge and prosecutor candidates who had participated in these trainings have successfully completed their trainings. Among 47 countries which are Council members, when 30 June 2020 is taken into consideration, Turkey ranked second with its 5322 users at the HELP online training platform.

Ministry of Justice and its relevant units have been in close cooperation with the Council of Europe HELP Unit

and have been ensuring many jurists to benefit from the courses held in various topics regarding human rights. Available courses (modules) currently are titled as Admissibility Criteria in applications submitted to the European Court

of Human Rights, Introduction to European Convention on Human Rights and European Court of Human Rights, Refugee and Migrant Children, International Cooperation in Criminal Matters, Family Law and Human Rights, Property Right, Freedom of Expression, Freedom and Security Right, Prohibition of Nonhuman and Ill Treatment. In this sense, law enforcement officers, wardens, probation officers and social workers, psychologists, forensic experts, (legal) translators, non-governmental organization workers, journalists, university students, judges and prosecutors, and lawyers, in particular, have been benefiting from this platform containing online training modules in many topics regarding human rights.

AVRUPA TUTUKLAMA EMRİ BAĞLAMINDA ALMANYA VE AVUSTURYA SAVCILIKLARININ YARGISAL MAKAM NİTELİĞİ

QUALIFICATION OF PUBLIC PROSECUTOR'S OFFICES IN GERMANY AND AUSTRIA AS JUDICIAL AUTHORITIES IN TERMS OF EUROPEAN ARREST WARRANT

Güliz OKYAR ÇALIŞKAN

Tetkik Hâkimi

Rapporteur Judge

I. GİRİŞ

Avrupa Birliği Anlaşması'nın 3(2) maddesinde belirtildiği üzere, Avrupa Birliği (AB), vatandaşlarına iç sınırların olmadığı ve uygun tedbirler vasıtasıyla kişilerin serbestçe dolaştığı bir özgürlük, güvenlik ve adalet alanı sunar. Ancak, iç sınır kontrollerinin kaldırılması, suçluların da serbestçe dolaşabilmelerini ve sınır ötesi suç işlemelerini kolaylaştırmaktadır. Bu kapsamda, terörizm, organize suçlar, siber suçlar, uyuşturucu ve insan ticareti sınır ötesi boyutta AB'nin güvenliğini tehdit etmekte, üye devletlerin işbirliği içerisinde hareket etmesini gerektiren bir sorun teşkil etmektedir.

AB'nin, Avrupa Birliğinin işleyişi Hakkındaki Anlaşma'nın (ABİHA) 67 vd. maddelerinde düzenlenen 'bir özgürlük, güvenlik ve adalet

alanı oluşturulması' amacı, suçla mücadele bakımından üye devletler arasında cezaî alanda adli işbirliğinin kolaylaştırılmasını gerektirir. Cezaî alandaki adli yardımlaşma ise aynı Anlaşma'nın 82(1) maddesinde belirtildiği üzere ceza kararlarının 'karşılıklı tanınması' ilkesine dayanır. Bu ilke uyarınca, bir üye devlet, diğer bir üye devletin ceza mahkemesi tarafından verilmiş bir karara ulusal mahkemesince verilmiş bir karar gibi güvenir ve o kararı yerine getirir. Söz konusu 'karşılıklı güven'in temelini oluşturan husus, diğer üye devletlerin AB hukukuna ve kişilerin AB hukukunca tanınan temel haklarına riayet ettikleri yönündeki karinedir. Bu karine mutlak değildir; aksi ispatlanabilir. Elbette, Birlik düzeyinde, üye devletlerin birbirlerine duydukları bu karşılıklı güveni artırmaya yönelik tedbirler alınmakta, şüpheli ve sanıklara ceza muhakemesinde sağlanan haklara ilişkin asgari standartlar belirlenmektedir.

I. INTRODUCTION

As provided for under Article 3(2) of the Treaty on European Union, EU offers its citizens an area of freedom, security and justice without internal frontiers, in which the free movement of persons is ensured in conjunction with appropriate measures. However, the removal of the internal frontier controls facilitates the free movement of offenders and their committing cross-border crimes. In this regard, terrorism, organized crimes, cybercrimes, narcotics, and human trafficking threaten the security of the European Union in the cross-border dimension and pose a problem that requires the Member States to work in cooperation.

The purpose of "establishing an area of freedom, security and justice" which is

regulated under Article 67 and the following Articles of the Treaty on the Functioning of the European Union requires to facilitate the judicial cooperation in criminal matters between Member States in terms of combating crime. Judicial cooperation in criminal matters, as specified under article 82(1) of the aforementioned Treaty, is based on the principle of "mutual recognition" of criminal judgments. Under this principle, a Member State trusts and enforces the judgment or decision ruled by a criminal court of another Member State as if it were ruled by its national court. The basis for this 'mutual trust' is the presumption that other Member States respect EU law and the fundamental rights of persons recognized by EU law. This presumption is not absolute; it is rebuttable. Definitely, the Member States take measures at the Union level to increase the mutual trust they have for each other, and minimum standards in relation to the

Üye devletler arasında karşılıklı tanıma ilkesinin işleyişini düzenlemek amacıyla, AB tarafından yasama tasarrufları ile mekanizmalar oluşturulmuştur. Bunlara, ceza mahkumiyeti ve koruma kararlarının karşılıklı tanınması, delil toplama, malvarlığının dondurulması ve müsadere kararlarının karşılıklı tanınması örnek olarak gösterilebilir. Ancak, bu konuda yapılan ilk yasal düzenleme, 2002/584 sayılı Avrupa Tutuklama Emri hakkındaki Çerçeve Karar'dır. Çerçeve Karar, üye devletler arasındaki suçluların iadesi usulünü kaldırarak, yerine basitleştirilmiş bir teslim prosedürü getirmiştir. Çerçeve Karar, uluslararası hukukta egemen olan "vatandaşın geri verilmezliği ilkesini" kaldırması bakımından karşılıklı tanıma ve güvenin önemli bir ifadesini teşkil etmektedir.

II. AVRUPA TUTUKLAMA EMRİNİN KAPSAMI

Avrupa Tutuklama Emri (ATE), bir ceza yargılamasının gerçekleştirilmesi, bir hürriyeti bağlayıcı ceza veya ulusal düzeyde çıkartılmış bir tutuklama kararının infazını sağlamak amacıyla talep edilen kişinin bir başka üye devlet tarafından tutuklanması ve talep eden üye devlete teslimi için bir üye devlet tarafından çıkartılmış adli bir karardır.

Bir ATE'nin infazı, bir kişinin vatandaşı olmadığı ve dilini de anlamadığı bir üye devlette tutuklanması ve bu nedenle temel haklarını kullanırken sıkıntılar yaşamaması sonucunu doğurabileceğinden, ATE'nin çıkartılması sürecinde kişilerin temel haklarına tam olarak riayet edilmesi ve ATE düzenlenmesi yönündeki kararın orantılı olması gerekmektedir.

ATE tek başına çıkarılamaz; mutlaka ulusal düzeyde bir hâkim veya mahkeme tarafından çıkartılmış bir tutuklama müzekkeresine dayanılarak düzenlenmesi gerekir. Bu kapsamda, ATE iki aşamalı bir karar olup usul hakları ve temel haklar bakımından iki seviyeli bir koruma sağlar. ATE ile talep edilen kişinin haklarının ilk aşamada bir yargı kararı ile korunması kadar, bu yargısal korumanın ikinci aşamada yani ATE'nin düzenlendiği süreçte devam etmesi de elzemdir. ATE'nin ulusal düzeyde çıkartılmış bir tutuklama müzekkeresini temel almaması halinde ise bu "iki seviyeli" koruma söz konusu olamayacaktır.

rights provided to the suspects and accused persons in the criminal proceedings are defined.

In order to regulate the functioning of the principle of mutual recognition between the Member States, the EU has established mechanisms through legislative acts. Examples of these are the mutual recognition of criminal convictions and protection orders, collecting evidence, freezing of assets, and mutual recognition of confiscation orders. However, the first legal regulation on this issue is the Framework Decision No. 2002/584 on the European Arrest Warrant. The Framework Decision abolished the extradition procedure among the Member States and introduced a simplified surrender procedure. The Framework Decision provides an important expression of mutual recognition and trust as it abolished the principle that "the national may not be extradited" which prevails in the international law.

II. SCOPE OF EUROPEAN ARREST WARRANT

The European Arrest Warrant (EAW) is a judicial decision issued by a Member State with a view to the arrest and surrender by another Member State of a requested person, for the purposes of conducting a criminal prosecution or executing a custodial sentence or detention order issued in the national level.

As the enforcement of EAW may result in the arrest of a person in a Member State of which he is not a national and where he does not understand the language and thus experiencing some problems while exercising his rights, the fundamental rights of the persons should be fully complied with during the process of issuing EAW and the decision to issue EAW is required to be proportional.

EAW may not be issued unaccompanied; it is required to be issued based on an arrest warrant which has been issued by a national judge or court. In this regard, EAW is a "two-phased" decision and it provides two-tier protection in relation to the procedural rights and fundamental rights. It is important not only to protect the rights of the requested person by EAW in the first phase through the judicial decision but also to continue this legal protection in the second phase when the EAW is issued. In the event that the EAW is not based on an arrest warrant issued at the national level, this two-tier protection may not be possible.

III- ABAD KARARLARINDA ‘YARGI MAKAMI’ KAVRAMI VE ALMAN VE AVUSTURYA SAVCILIK MAKAMLARI

ABİHA'nın 67 nci özgürlük, güvenlik ve adalet alanının oluşturulmasında üye devletlerin farklı hukuk sistemlerine ve geleneklerine saygı gösterileceğini ifade eder. Ancak gerekli görülürse üye devletlerin ceza mevzuatları yakınlaştırılacaktır. AB Adalet Divanı (ABAD), özellikle ATE'lere ilişkin olarak önüne gelen davalarda yaptığı yorumlar ile Çerçeve Karar'daki boşlukların doldurulmasına katkıda bulunmakta ve buradaki kavramlara AB çapında otonom bir anlam kazandırmaktadır. Çerçeve Karar'ın 6 nci maddesi uyarınca ATE, bir yargı makamı tarafından düzenlenebilir. ABAD, Poltorak kararında Çerçeve Karar'ın 6(1) maddesi anlamında yargı makamlarının hâkimler ve mahkemeler ile sınırlı olmadığını, bu kavramın yargının idaresine katılan makamlara genişletilebileceğini ifade etmiştir. Karar uyarınca, kolluk makamları yargı makamı olarak yorumlanamayacaktır. Bu çalışmada, ABAD'ın Alman ve Avusturya savcılık makamlarının ATE düzenleyebilecek yargı makamı olarak kabul edilip edilemeyeceklerinin tartışıldığı iki kararı incelenecektir.

1-ABAD'ın 27 Mayıs 2019 tarihli ve Birleşen C-508/18 ve C-82/19 Sayılı Kararı

Mevcut davada, ağır cezalı suçlar işledikleri iddiasıyla haklarında Alman savcılar tarafından ATE düzenlenen iki şüpheli, kararlara söz konusu savcılar tarafından ATE düzenlenemeyeceği gerekçesiyle itiraz etmişlerdir. Başvuruculara göre, Alman savcılar Adalet Bakanlığında bağımsız olmadıklarından ATE'ye ilişkin 2002/584 sayılı Çerçeve Karar'ın 6(1) maddesi anlamında 'yargı makamı' olarak kabul edilemeyeceklerdir. Ön karar prosedürü ile ABAD'ın önüne gelen birleşen davada, Alman savcılar bağımsızlık testine tabi tutulmuştur.

III- THE CONCEPT OF “JUDICIAL AUTHORITY” IN THE DECISIONS OF CJEU AND THE PUBLIC PROSECUTOR’S OFFICES IN GERMANY AND AUSTRIA

Article 67 of the Treaty on the Functioning of the European Union states that the different legal systems and traditions of the Member States shall be respected while constituting an area of freedom, security, and justice. However, if necessary, criminal laws shall be approximated. The Court of Justice of the European Union (CJEU) contributes to fill the gaps in the Framework Decision especially through its interpretations on the cases brought before the Court in relation to the EAW and gives autonomous meanings to the concepts in this issue within the borders of the EU. Under Article 6 of the Framework Decision, the EAW may be issued by a judicial authority. CJEU stated within its judgment on Poltorak that the judicial authorities in the meaning of Article 6(1) of the Framework Decision were not limited to the judges and courts, but they might be extended to the authorities participating in the administration of the judiciary. In accordance with this judgment, law enforcement authorities may not be interpreted as judicial authorities. This study examines two judgments of the CJEU which discuss whether the public prosecutor's offices in Germany and Austria could be considered as judicial authorities to issue EAW.

1-The Judgment of CJEU of 27 May 2019 on Joined Cases C-508/18 and C-82/19

In the present case, two suspects against whom EAW was issued by the German prosecutors for allegedly committing serious criminal offenses objected to the decisions on the grounds that EAW could not be issued by the prosecutors in question. According to the applicants, since German prosecutors are not independent of the Ministry of Justice, therefore they cannot be accepted as 'judicial authority' within the meaning of Article 6(1) of Framework Decision 2002/584. In the joint cases brought before the Court with preliminary procedure, German prosecutors were subjected to an independence test.

a)Public Prosecutor's Office in German Law

According to the information provided by the German Government during the trial process, German public prosecution offices do not enjoy an autonomous and independent status but are subject to an administrative hierarchy headed by the Minister of Justice. Prosecutors act objectively and collect all incriminatory evidence as well as exculpatory ones. The prosecutors

a) Alman Hukukunda Savcılık Makamı

Dava sürecinde Alman Hükümeti tarafından verilen bilgiye göre, Alman savcılar özerk ve bağımsız bir yapıya sahip değil, en üste Adalet Bakanının yer aldığı hiyerarşik yapıya dâhildirler. Savcılar, objektif olarak hareket etmekte ve şüphelilerin aleyhine deliller yanında onların lehine olan delilleri de toplamaktadırlar. Savcılar soruşturmaların hukukî, tarafsız ve usulüne uygun olarak yapılmasının sağlanmasından sorumludurlar. İstisnai durumlar dışında bir kişinin yakalanması ve tutuklanmasına karar verme yetkileri bulunmamaktadır. Bununla birlikte, bir hâkim ve mahkeme tarafından verilen yakalama ve tutuklama kararlarının infaz edilebilmesi için bu kararlara dayanarak ATE çıkarma yetkileri bulunmaktadır. Ayrıca, Adalet Bakanının savcılara talimat verme yetkisinin bulunduğu bildirilmiştir. Söz konusu talimat verme yetkisinin sınırlarının ise hukukun üstünlüğü ilkesinden kaynaklanan ve ceza yargılamalarının temeli olan hukukîlik ilkesi tarafından çizildiği de belirtilmiştir. Eyaletlerde, Bakanın, savcılara talimat vermesi halinde Eyalet Meclis Başkanını bilgilendirmesi bir zorunluluk olarak öngörülmüştür.

b) Karar ve Gereği

Mevcut davada, ABAD Alman savcılarının ceza yargılamasının yürütülmesinde temel bir rollerinin bulunduğunu ve ceza mahkemelerinin yargı yetkilerini kullanmalarına zemin hazırladıklarını tespit etmekle birlikte, bağımsızlık testini geçemediklerini, zira Adalet Bakanlığına tâbi bir hiyerarşik yapıya ait olmakla, Bakanın savcılar üzerinde denetim, yönetim ve hatta talimat yetkisini kullanabileceğini dile getirmiştir. Kararda, Çerçeve Karar'la getirilen sistemin, egemen devletler arasında yürütmenin müdahale ve değerlendirmesini gerektiren geleneksel bir işbirliği sisteminin yerini almak üzere tasarlandığını vurgulamıştır. Oysa mevcut durumda, savcılarının bir ATE çıkarma veya çıkarmama kararına etki edilmesi ve talimat verme yetkisinin, böyle bir emir çıkartılmasının oranlı olup olmadığının değerlendirilmesi aşamasında kullanılması ihtimali bulunmaktadır. Ayrıca, her ne kadar savcılıklara gelecek talimatların yazılı olması ve Eyalet Meclisi Başkanına bildirilmesi öngörülmüş ise de, bu tür talimatların sözlü olarak verilmesinin ihtimal dışı olmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Divana göre, savcılarının tâbi oldukları hukukîlik ilkesi uyarınca, Bakandan gelecek açıkça hukuka aykırı talimatları dikkate almamaları gerekmekte ise de, söz konusu

are responsible for ensuring that the investigations are conducted legally, impartially, and duly. Apart from the exceptions, they do not possess the power to order the arrest and detention of a person. However, they are entitled to issue EAW on the basis of arrest and detention orders issued by a judge or a court so that such orders are executed. Moreover, it has been notified that the Ministry of Justice has the power to give instructions to these prosecutors. It is also stated that the limits of the power to give instructions are drawn by the principle of legality, which stems from the rule of law and is the basis of criminal proceedings. It is envisaged that, where the Minister gives instruction to the prosecutors in the federal states, it is obligatory for the Minister to inform the President of the Federal State Assembly.

b) The Judgment and its Ground

In the present case, although the CJEU confirmed that German prosecutors had a fundamental role in the conduct of criminal proceedings and prepared the ground for criminal courts to exercise their judicial powers, CJEU stated that they did not pass the independence test, because they belong to a hierarchical structure subject to the Ministry of Justice, and the Minister could exercise control, management and even instruction power over prosecutors. It was emphasized in the judgment that the system introduced by the framework decision was designed to replace a traditional system of cooperation between sovereign states that requires the intervention and evaluation of the executive. However, in the current case, the fact that the prosecutors' decision on whether or not to issue EAW may be affected and the power to instruct might be used in the examination whether it is proportionate to issue that warrant. Besides, even though it is provided that the instructions addressed to the public prosecutor's offices should be in written form and notified to the President of the Federal State Assembly, it was concluded that it was not improbable to give such instructions orally. According to the Court, although, in accordance with the principle of legality, an instruction from the Minister which is manifestly unlawful should not, in principle, be followed by the relevant public prosecutor's office, it was noted that it had been confirmed by the German Government that the existence of that principle was not, therefore, in itself, capable of preventing such an instruction from influencing the discretion enjoyed by the public prosecutors' offices. Based on these grounds, CJEU held that the German prosecutors

ilkenin varlığının, böyle bir talimatın karar alırken savcıların takdirlerine etki etmesine engel olamadığının Alman Hükümeti tarafından doğrulandığı ifade edilmiştir. ABAD, bu gerekçeye dayanarak, Alman savcılarının Çerçeve Karar'ın 6(1) maddesi anlamında ATE çıkartabilecek bir yargı makamı olarak kabul edilemeyecekleri yönünde karar vermiştir.

2- ABAD'ın 9 Ekim 2019 tarih ve C 489/19 Sayılı Kararı

ABAD'ın yukarıda incelenen kararın verilmesinden kısa bir süre sonra bu kez Berlin'de bulunan Yüksek Bölge Mahkemesi, 26 Haziran 2019 tarihinde ön karar prosedürü ile Avusturya'ya ait bir ATE'nin infazına ilişkin olarak ABAD'a bir soru yöneltmiştir. Başvuruda, Almanya bu kez ATE'yi yerine getirecek olan ülkedir. ATE ise iç hukuk uyarınca Adalet Bakanına tâbi olan bir Avusturya savcısı tarafından düzenlenmiştir. Avusturya sisteminde savcılar hem ulusal düzeyde tutuklama kararı verebilmekte hem de ATE düzenleyebilmektedir. Ancak, Alman sisteminden farklı olarak Avusturya sisteminde böyle bir emrin mahkeme tarafından onaylanması öngörülmüş; savcılık kararı, şartların oluşup oluşmadığı ve orantılılık yönünden denetime açılmıştır. Yine mahkeme tarafından verilecek karara itiraz yolu da açık bulunmaktadır. Alman Yüksek Mahkemesi ABAD'a, yerine getirilmesinden önce kapsamlı bir adli incelemeye tabi olsa da, talimata göre hareket etmesinin gerekmesi durumunun bir savcılığın etkili bir şekilde ATE çıkarmasına engel olup olmadığını sormuştur.

a) Avusturya Sisteminde Savcılar tarafından verilen ATE'lerin denetimi

Yukarıda da belirtildiği gibi, Avusturya yargı sisteminde savcılık makamları Adalet Bakanlığının hiyerarşik yapısı altındadır ve onun talimatlarına tabidir. Alman savcılar hakkında verilen yukarıdaki kararın ardından, Avusturya savcılık makamının adli makam niteliği hakkında şüphe oluşmuştur. Ancak, Avusturya'da savcılar idarenin talimatlarına tabi olsalar da, bu ülkede savcılarının bağımsız olarak ATE düzenlemesi söz konusu olmayıp savcılar tarafından ATE düzenlenmesi mahkemenin denetimini içeren daha farklı şartlara bağlanmıştır.

Yargılama aşamasında Avusturya Hükümeti tarafından verilen bilgiye göre, ilk olarak, savcılarının idarî makamlardan gelebilecek talimatların yazılı olması, bu talimatların tutuklamaya ilişkin dosyaya eklenmesi ve dosyanın onaydan sorumlu mahkemeye eksiksiz iletilmesi şarttır. İkinci olarak, onaydan sorumlu mahkemenin, gerçekleştireceği orantılılık

could not be considered as a judicial authority within the meaning of Article 6(1) of the Framework Decision capable of issuing EAW.

2-The Judgment of CJEU of 9 October 2019 on C 489/19 Case

After a short time upon the ruling of the above-examined judgment of CJEU, this time Higher Regional Court in Berlin directed a question to CJEU on 26 June 2019 through a preliminary ruling in the proceedings relating to the execution of an EAW issued by Austria. In this application, Germany is the country enforcing the EAW. The EAW was issued by an Austrian prosecutor who was subject to the instructions of the Ministry of Justice. In the Austrian legal system, the prosecutors may issue both detention orders at national level and EAWs. However, different from the German system, in the Austrian system, it is provided for that, such an order must be approved by the court, and thus the order of the public prosecutor's office is subjected to the review with respect to the proportionality and whether the requirements have been met. Moreover, the decision of the court may also be appealed. The Higher Regional Court in Berlin referred the question to CJEU whether the necessity to act according to an instruction precluded a public prosecutor's office from effectively issuing an EAW even in the case where EAW was subject to a comprehensive judicial review prior to execution.

a) Review of the EAWs issued by the Prosecutors in the Austrian System

As mentioned above, in the Austrian judicial system, prosecution authorities are under the hierarchical structure of the Ministry of Justice and subject to the Ministry's instructions. Following the abovementioned judgment on German prosecutors, doubt has arisen concerning the qualification of the Austrian prosecutor's office as a judicial authority. However, even though the prosecutors in Austria are subject to the instructions of the execution, it is not possible for the prosecutors in this country to issue EAWs independently, and the issuing of EAWs by prosecutors is subject to different conditions that include the review of the court.

According to the information provided by the Austrian Government during the trial process, first, any instructions from the executive authorities to the public prosecutors must be in writing and added to the criminal file on arrest, and be transmitted in full to the court responsible for the endorsement. Second, the court responsible for the endorsement must take into consideration, within the scope of the review of proportionality, the effects of the deprivation of liber-

değerlendirmesi kapsamında, ulusal düzeyde düzenlenmiş tutuklama müzekkeresi yönünden kişinin hürriyetinden yoksun bırakılmasının sonuçlarını, ATE yönünden ise bunun da ötesine geçerek hakkında ATE düzenlenen ve böylece başka bir üye devletten Avusturya'ya teslimi talep edilen kişinin transferinin sosyal ve aile hayatı üzerindeki etkilerini dikkate alması gereklidir. Son olarak, mahkeme, savcılık makamının yaptığı soruşturmanın sonuçları ile de bağlı olmayıp bizzat kendisi ek soruşturma tedbirlerine başvurabilir.

b) Karar ve Gerekçesi

ABAD, savcılık makamlarınca ATE düzenlenmesine ilişkin olarak bu kez farklı bir sonuca ulaşmıştır. Buna göre, Avusturya sisteminde savcılar tarafından çıkarılan ATE'ler, hem çıkarılma şartları hem de orantılılık yönünden mahkemeler tarafından objektif ve bağımsız bir incelemeye tabi tutulmaktadır. Bir ATE ancak bu incelemenin tamamlanmasından sonra hukukî sonuç doğurmakta ve iletilmektedir. Yine böyle bir inceleme, yargı yoluna başvurma hakkından da farklıdır. Bu bilgiler ışığında ABAD, örneğin bir Adalet Bakanı gibi yürütmeden gelen talimatlara veya talimatlara tâbi olma riskine maruz olan bir üye devlet savcılık makamı tarafından düzenlenen ATE'ye, yürütmeden gelen yönlendirme ve talimatların da yer aldığı ceza dosyası üzerinde bir mahkeme tarafından bağımsız ve objektif bir inceleme gerçekleştirilmesi ve bu incelemede ATE'nin koşulları ve orantılılığının ele alınması şartıyla onay vermiştir.

IV- SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

ABAD'ın yukarıda incelenen ilk kararı ile gündeme gelen bağımsızlık testinden geçemeyen Alman savcıları, daha önce bir hâkim veya mahkeme tarafından ulusal düzeyde verilmiş bir kararı veya düzenlenmiş tutuklama müzekkeresini temel alacak olsa da, böyle bir karara dayanan bir ATE'yi çıkartamayacaklardır. ABAD'ın kararı, daha önce Alman savcılar tarafından verilmiş ve infaz edilmeyi bekleyen binlerce ATE'yi tehlikeye sokmasının yanında, savcılarının ATE düzenleme yetkisi veren üye devletlerin savcılık makamlarının bağımsızlığı konusunda da soru işaretleri oluşturmuştur.

ABAD'ın ATE'ye ilişkin Çerçeve Karar'ın uygulanmasına ilişkin içtihatlarının bir diğer sonucu olarak, üye devletler arasında ATE'ye dayalı teslim 2004 yılı öncesi iade usulüne göre daha karmaşık bir hale gelmiştir. ABAD'ın son dönemdeki içtihatları işbirliğini ertelemiş, üye devletler arasındaki sınırları yeniden inşa etmiş ve güveni zedelemiştir.

ty in the context of issuing a national arrest warrant, and, going beyond this, the effects of the transfer of the person requested to be surrendered from another Member State to the Republic of Austria on that person's social and family relationships in the context of an EAW. Finally, the court is not bound by the results of the investigation conducted by the public prosecutor's offices and may order additional investigations or carry them out itself.

b) The Judgment and its Ground

CJEU reached a different conclusion this time concerning the question of issuing EAW by the public prosecutors' offices. Accordingly, EAW issued by the public prosecutors under Austrian law is subject to an objective and independent review by a court in that regard of the conditions for the issue of that arrest warrant and of its proportionality. It is only after the conclusion of this review that EAW produces legal effects and can be transmitted. Besides, such a review is distinct from a right to a legal remedy. In the light of this information, the CJEU gave approval to the EAW issued by a Member State prosecutor office which was subject to instructions from the executive, such as a Minister of Justice or at risk of being subject to instructions, provided that an independent and objective review was conducted by a court on the criminal case, which includes the directions and instructions from the executive, and that the conditions and proportionality of the warrant are addressed in this review.

IV- CONCLUSION AND EVALUATION

German public prosecutor's offices that could not meet the requirements of the independent test came up in the first abovementioned judgment may not issue an EAW even though the warrant is based on a prior decision or arrest warrant issued at the national level by a judge or court. The judgment of the CJEU resulted in not only jeopardizing thousands of EAWs which have been issued by German prosecutors and are pending for enforcement but also raising questions about the independence of the public prosecutor's offices of the Member States that granted the authority to issue EAW to its public prosecutor's offices.

Another result of the case-law of CJEU concerning the implementation of the Framework Decision on the EAW is that "the procedure of surrender based on the EAW among the Member States has become more complex compared to the procedure before 2004. The recent case law of CJEU has delayed the cooperation, reconstructed the borders between the Member States, and damaged the trust.

I. GİRİŞ

Afrika Birliği, Afrika kıtasında bulunan tüm Afrika ülkelerinin tek çatı altında toplandığı ve Afrika Birliği Örgütünün halefi olarak 2002 yılında kurulan bölgesel uluslararası kuruluştur. Birliğin merkezi hâlen Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'da bulunmaktadır. Birleşmiş Milletler tarafından tanınan tüm Afrika ülkeleri Birliğe üye olup üye sayısı 54'tür.

Afrika Birliği Örgütü, 25 Mayıs 1963 tarihinde Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'da bir araya gelen otuz bağımsız Afrika ülkesinin imzaladığı andlaşma ile kurulmuştur. Kuruluş Andlaşması'nın 2'inci maddesinde Örgüt'ün amaçları; Afrika devletleri arasında birlik ve dayanışmanın desteklenmesi; Afrika halklarına daha iyi bir yaşam sunma çabalarının yoğunlaştırılması ve işbirliğinin sağlanması; üyelerin egemenlik, toprak bütünlüğü ve bağımsızlığının savunulması; Afrika'da sömürgeciliğin tüm biçimleriyle ortadan kaldırılması; Birleşmiş Milletler (BM) Şartı ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi uyarınca uluslararası işbirliğinin güçlendirilmesi olarak sıralanmıştır. Soğuk savaş sonrası oluşan yeni dünya

koşulları, kıtada yaşanan çatışmalar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik sorunlar ve salgın hastalıklar Afrika Birliği Örgütünü kendini revize etmeye ve daha etkin, dinamik, küreselleşen dünyaya ayak uydurabilecek bir kuruluş haline getirmeye yöneltmiştir. Bu amaçlar doğrultusunda, yeni bir örgütlenmeye yönelik adım atılarak 26 Mayıs 2001 yılında Afrika Birliğinin Kurucu Andlaşması yürürlüğe girmiştir. Örgütün Birliğe geçiş aşamasının sorunsuz olması için Afrika Birliği Örgütü Kurucu Andlaşması bir yıl daha yürürlükte kalmıştır. Örgüt 9 Temmuz 2002 tarihinde Güney Afrika'nın Durban şehrinde düzenlenen Afrika Birliği Örgütü Zirvesini takiben fiilen sona ermiş, yerini Afrika Birliği (AfB) almıştır.

AfB'nin temel amaçları ise Kurucu Andlaşması'nın 3'üncü maddesinde sayılmıştır. Anılan maddede

I. INTRODUCTION

The African Union is a regional and international organization, established in 2002 as the successor of the Organization of African Unity and under the single roof of which all African states in the African continent are gathered. The Headquarters of the African Union is still in Addis Ababa, the capital city of Ethiopia. All African states, recognized by the United Nations, are members of the Union and the number of members is 54.

The Organization of African Unity was established with a Charter signed by thirty African states which gathered in Addis Ababa, the capital city of Ethiopia, on 25 May 1963. In Article 2 of the Charter, the purposes of the Organization are listed as to promote the unity and solidarity of the African States; to coordinate and intensify their cooperation and efforts to achieve

a better life for the peoples of Africa; to defend their sovereignty, their territorial integrity, and independence; to eradicate all forms of colonialism from Africa; and to promote international cooperation, having due regard to the Charter of the United Nations and the Universal Declaration of Human

Rights. New world conditions emerged after Cold War, conflicts in the continent, political instabilities, economic problems, and epidemic illnesses oriented the Organization of African Unity to revise itself and to transform into an efficient and dynamic organization, which can keep up with the globalized world. In line with these aims, new steps were taken towards a new organization and The Constitutive Act of The African Union was entered into force on 26 May 2001. In order to enable a smooth transition process from Organization to Union, the Constitutive Act of The African Union remained in force for one more year. The Organization was actually ended following the Organization of African Unity Summit held in Durban city of South Africa on 9 July 2002, and it was replaced with the African Union (AU).

sayılan amaçlar arasında; kıtanın politik, sosyal ve ekonomik bütünleşmenin hızlandırılması, kıtada barış, güvenlik ve istikrarın teşvik edilmesi, Afrika halklarının hayat standartlarının iyileştirilmesi için tüm insani alanlarda işbirliğinin desteklenmesi, demokratik prensip ve kurumlar, uygun katılım ve iyi yönetim ilkelerinin geliştirilmesi, küresel ekonomi ve uluslararası müzakerelerde kıtanın kendi rolünü oynayabilmesi için gerekli şartların oluşturulması yer almaktadır.

Afrika Birliği Örgütünden AfB'ye geçişte en önemli değişim barış ve güvenlik siyasetinde meydana gelmiştir. Andlaşmanın 4'üncü maddesinde, Afrika kıtası için ortak savunma politikasının geliştirilmesi, üye devletlerin barış ve güvenliğinin sağlanması için AfB'nin müdahalesini talep etme hakkı ve anayasal olmayan yollardan hükümet değişikliklerinin reddedilmesi ve kınanması ilkeleri benimsenmiştir. AfB 2000'li yılların sonlarında Gine ve Madagaskar'da meydana gelen askeri darbelere karşı bu ülkelerin üyeliklerini askıya almış, Ocak 2019 tarihinde Gabon'da meydana gelen darbe girişimini de kınamıştır. Son olarak Ağustos 2020 tarihinde Mali'de meydana gelen darbe girişiminden sonra, anayasal düzen yeniden tesis edilinceye kadar Mali'nin üyeliğini askıya almıştır.

II. AFRİKA BİRLİĞİ'NİN ORGANLARI

AfB'nin Kurucu Andlaşması'nın 5'nci maddesinde Birliğin temel organları sayılmıştır. Söz konusu maddenin 2'nci bendinde, ihtiyaç duyulması halinde yeni organların kurulmasına karar verilebileceği belirtilmiştir. Buna göre, Birlik çalışmalarını aşağıda sayılan organlar aracılığıyla yürütecektir;

- Meclis
 - Yürütme Konseyi
 - Pan-Afrikan Parlamentosu
 - Adalet Divanı
 - Komisyon
 - Daimi Temsilciler Komitesi
 - Uzmanlaşmış Teknik Komiteler
 - Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Konsey
 - Finans Kuruluşları (Afrika Merkez Bankası, Afrika Yatırım Bankası, Afrika Para Fonu).
- a) Meclis:** Üye ülkelerin devlet ve hükümet başkan-

The main objectives of the AU are listed in Article 3 of the Constitutive Act. Among the objectives listed in the said Article, the following are listed: to accelerate the political and socio-economic integration of the continent; to promote peace, security, and stability on the continent; to promote co-operation in all fields of human activity to raise the living standards of African peoples; to promote democratic principles and institutions, popular participation and good governance; and to establish the necessary conditions which enable the continent to play its rightful role in the global economy and in international negotiations.

The most important change during the transition from the Organization of African Unity (OAU) to the African Union (AU) occurred in peace and security politics. In Article 4 of the Constitutive Act, the principles of the establishment of common defense policy for the African Continent, the right of Member States to request intervention from the Union in order to restore peace and security, and the condemnation and rejection of unconstitutional changes of governments were adopted. At the end of the 2000s, against military coups in Guinea and Madagascar, the AU suspended the memberships of these states, and it also condemned the coup attempt in Gabon in January 2019. After the recent coup attempt in Mali in August 2020, the AU suspended the membership of Mali until the re-establishment of the constitutional order.

II. THE ORGANS OF THE AFRICAN UNION

In Article 5 of the Constitutive Act of the African Union, the main organs of the Union are listed. In paragraph 2 of the aforementioned article, it is stated that the Assembly may decide to establish new organs if required. Accordingly, the Union carries out its activities through the following organs;

- The Assembly of the Union;
- The Executive Council;
- The Pan-African Parliament;
- The Court of Justice;
- The Commission;
- The Permanent Representatives Committee;
- The Specialized Technical Committees;
- The Economic, Social and Cultural Council;
- The Financial Institutions (The African Central Bank, The African Investment Bank, The African Monetary Fund).

larından oluşan Meclis, AfB'nin en yüksek organıdır. Andlaşma'nın 9'uncu maddesinde Meclisin görevleri sayılmıştır. Buna göre; Birliğin genel politikasını belirleme, diğer organların faaliyetlerini denetleme, savaş ve benzeri acil durumlarda Yürütme Konseyine direktif verme, Adalet Divanı yargıçlarını ve Komisyon Başkanını atama, bütçeyi kabul etme, gerekli görülen durumlarda görev ve yetkilerini AfB'nin herhangi bir organına devretme Meclisin görev ve yetkileri arasında sayılmıştır.

Meclis yılda en az bir kez toplanmaktadır. Bir üye devletin talebi ve üyelerin üçte ikisinin onayı ile Meclis olağanüstü toplantı yapabilir. Meclis kararlarını oybirliği veya üyelerinin üçte ikisinin onayı ile alır.

b) Yürütme Konseyi: Yürütme Konseyi üye ülkelerin dışişleri bakanlarından veya üye ülkelerin görevlendirdiği ilgili bakanlardan/görevlilerden oluşur. Yürütme Konseyi yılda en az iki defa toplanmaktadır. Yürütme Konseyinin olağanüstü durumlarda toplanabilmesi için bir üyenin teklifi ve diğer üyelerin üçte ikisinin onayı aranmaktadır.

Kurucu Andlaşma'nın 13. maddesine göre, Yürütme Konseyi ülkelerin menfaatleri doğrultusunda; dış ticaret, enerji, endüstri ve yeraltı kaynakları; beslenme, tarım, hayvancılık ve ormancılık; su kaynakları ve sulama; ulaşım ve haberleşme; eğitim, kültür, sağlık ve insan kaynakları; sigortacılık; bilim ve teknoloji; yurtaşlık, yabancı uyruklular için konut, mülteci sorunları; sosyal güvenlik, anne-çocuk ve engellilerin korunması için politika hazırlanması; madalya ve ödül sistemi kurulması alanlarında koordinasyonu sağlar ve siyasi kararlar alır.

c) Pan-Afrikan Parlamentosu: Kurucu Andlaşma'nın 17'inci maddesinde Parlatentonun amacı, kıtanın gelişimi ve ekonomik bütünleşmesine Afrika halklarının tam katılımının sağlanması olarak belirlenmiştir.

Pan-Afrikan Parlamentosunun daimi temsilciliği Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Johannesburg şehrinde bulunmaktadır. Parlamento 18 Mart 2004 tarihinde resmen açılmıştır.

a) The Assembly of the Union: The Assembly, which is composed of the Heads of States and Government, is the supreme organ of the Union. In Article 9 of the Constitutive Act, the powers and functions of the Assembly are listed, as follows: to determine the common policies of the Union; to monitor the activities of other organs; to give directives to the Executive Council on the management of conflicts, war, and other emergency situations; to appoint the judges of the Court of Justice and the Chairman of the Commission; to adopt the budget of the Union; to delegate any of its powers and functions to any organ of the Union, if required.

The Assembly meets at least once a year in ordinary session. At the request of any Member State and on approval by a two-thirds majority of the Member States, the Assembly may meet in extraordinary session. The Assembly takes its decisions by consensus or by a two-thirds majority of the Member States of the Union.

b) The Executive Council: The Executive Council is composed of the Ministers of Foreign Affairs or such other Ministers or Authorities as are designated by the Governments of Member States. The Executive Council meets at least twice a year in ordinary session. It can also meet in an extraordinary session at the request of any Member State and upon approval by two-thirds of all Member States.

According to Article 13 of the Constitutive Act, the Executive Council shall coordinate and take decisions on policies in areas of common interest to the Member States, including the following: foreign trade; energy, industry and mineral resources; food, agricultural and animal resources, livestock production and forestry; water resources and irrigation; transport and communications; education, culture, health, and human resources development; insurance; science and technology; nationality, residency, and immigration matters; social security, including the formulation of mother and child care policies, as well as policies relating to the disabled and the handicapped; establishment of a system of African awards, medals, and prizes.

c) The Pan-African Parliament: In Article 17 of the Constitutive Act, the aim of the Parliament is determined as to ensure the full participation of African peoples in the development and economic integration of the continent.

The permanent representative of the Pan-African Parliament is located in Johannesburg city of the Re-

d) Adalet Divanı: Birliğin Kurucu Andlaşması'nın 18'inci maddesinde Adalet Divanının kuruluşu ilerde Andlaşma'ya ek olarak hazırlanacak bir protokole bırakılmıştır. Adalet Divanı, 11 Temmuz 2003 tarihinde imzaya açılan ve 11 Şubat 2009 tarihinde yeterli sayıda üyenin onaylamasıyla yürürlüğe giren protokol ile kurulmuştur. Divanın temel görevi, Kurucu Andlaşma'nın, uluslararası hukukun, kararların, andlaşmaların yorumu ve uygulanması ile yükümlülük ihlallerinin cezalandırılması ve buna bağlı anlaşmazlıkların çözülmesidir.

e) Afrika İnsan ve Halkların Hakları Mahkemesi: 10 Haziran 1998 tarihinde toplanan Afrika Birliği Örgütü Devlet ve Hükümet Başkanları Kurulu Afrika İnsan ve Halkların Hakları Mahkemesinin Kurulmasına İlişkin Protokol'ü kabul etmiştir. Ancak protokol, AfB'nin kurulmasından sonra 25 Ocak 2004 tarihinde yeterli onaya ulaşarak yürürlüğe girmiştir. Mahkeme, Afrika İnsan ve Halkların Hakları Şartı'nı, söz konusu Protokol'ü ve üye devletler tarafından onaylanmış herhangi bir insan hakları belgesinin yorumu ve uygulanmasına ilişkin tüm konularda yargılama yetkisini haizdir. Devletler ve Afrika'daki hükümetlerarası kuruluşların yanı sıra sivil toplum kuruluşları ile bireylere de dava açma hakkı tanınmıştır. Ancak bu hakkın kullanılabilmesi, hakkında dava açılan devletin Mahkemenin yetkisini tanımaya bağlıdır.

Adalet Divanı ile Afrika İnsan ve Halkların Hakları Mahkemesini birleştiren Afrika Adalet ve İnsan Hakları Divanının Kurulmasına İlişkin Protokol, 1 Temmuz 2008 tarihinde imzaya açılmış ise de, yeterli onaya ulaşamaması nedeniyle yürürlüğe girmemiştir.

f) Uzmanlaşmış Teknik Komiteler: Kurucu Andlaşma'da kendisine tevdi edilmiş görevleri ifa etmek üzere Meclis tarafından kurulur. Komiteler, Bakanlar veya kendi yetki alanlarına giren sektörlerden sorumlu üst düzey yetkililerden oluşur.

public of South Africa. The Parliament was officially opened on 18 March 2004.

d) The Court of Justice: In Article 18 of the Constitutive Act, it is stated that the establishment of the Court of Justice shall be defined in a protocol, to be prepared in addition to the Constitutive Act. The Court of Justice was established with a protocol, which was opened for signature on 11 July 2003 and entered into force on 11 February 2009 following the approval of a sufficient number of members. The main duty of the Court is the interpretation and application of the constitutive act, international law, decisions, conventions, and the punishment of the breach of obligations and the resolution of disputes.

e) African Court on Human and Peoples' Rights: The Assembly of Heads of State and Government of the Organization of African Unity, which met on 10 June 1998, adopted the protocol related to the establishment of the African Court on Human and Peoples' Rights. However, the protocol was entered into force on 25 January 2004 with the approval of the sufficient number of members, after the establishment of the African Union (AU). The Court has the jurisdiction of all issues related to the interpretation and application of the African Charter on Human and Peoples' Rights, the aforementioned Protocol, and any human rights instruments ratified by the member states. Besides the State Parties and African inter-governmental organizations, non-governmental organizations (NGOs) and individuals are entitled to submit cases to the Court. However, the use of this right depends on the recognition of the jurisdiction of the Court by the state against which a case is filed.

The Protocol on the Establishment of the African Court of Justice and Human Rights, merging the Court of Justice of the African Union and the African Court on Human and Peoples' Rights, was opened for signature on 1 July 2008; but it was not entered into force as it was not approved by the sufficient number of member states.

f) The Specialized Technical Committees: They are established by the Assembly in order to carry out their functions, assigned to them in the Constitutive Act. The committees are composed of Ministers or senior officials responsible for sectors falling within their respective areas of competence.

g) The Financial Institutions: In Article 19 of the Constitutive Act, three different financial institutions,

g) Finans Kuruluşları: Kurucu Andlaşma'nın 19'uncu maddesinde kurulması öngörülen üç ayrı finans kuruluşu belirtilmiştir. Söz konusu kuruluşlar; Afrika Merkez Bankası, Afrika Yatırım Bankası ve Afrika Para Fonudur.

h) Komisyon: Kurucu Andlaşma'nın 20'inci maddesinde Birliğin sekretarya hizmetlerini yürütecek olan Komisyonun başkan, başkan yardımcıları ve komiserlerden oluştuğu belirtilmiştir.

i) Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Konsey: Afrika'da sivil toplumun gelişmesine Afrika Birliğinin de katkı sağlanması ve halk katılımının farklı alanlardan desteklenmesi amacıyla oluşturulmuştur.

III. AFRİKA BİRLİĞİ TÜRKİYE İLİŞKİLERİ

Bilindiği gibi Türkiye 2005 yılında ilişkilerin daha da geliştirilmesi amacıyla diplomatik, siyasi ve ekonomik adımlar atmış, 2005 yılını Afrika yılı ilan etmiş ve 12 Nisan 2005 tarihinde AfB'de gözlemci ülke statüsünü elde etmiştir. Bu gelişmeyi takiben 2008 yılında Türkiye AfB Addis Ababa Zirvesi'nde stratejik ortak ilan edilmiştir.

2008 yılında İstanbul'da gerçekleştirilen Türkiye-Afrika İşbirliği Zirve Toplantısı Türkiye-Afrika ilişkilerinde yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Zirve'de gerçekleştirilen "Türkiye- Afrika İşbirliği İstanbul Deklarasyonu: Ortak Bir Gelecek için İşbirliği ve Dayanışma" ve "Türkiye- Afrika Ortaklığı için İşbirliği Çerçevesi" oy birliği ile kabul edilmiştir. Gerçekleştirilen Zirve kapsamında "Türkiye-Afrika Ortaklığı için İşbirliği Çerçevesi" belgesi doğrultusunda bir izleme mekanizması da kabul edilmiştir. Kabul edilen işbirliği alanlarına dayalı bütüncül bir stratejinin oluşturulması amacıyla, Afrika Strateji Genelgesi 26 Mart 2010 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanmıştır.

Türkiye-Afrika İşbirliği Zirvesi'nde kabul edilen izleme mekanizması çerçevesinde, I. Türkiye-Afrika İşbirliği Yüksek Düzeyli Memurlar Toplantısı 15 Aralık 2010 tarihinde İstanbul'da düzenlenmiştir. Toplantı sonunda, çalışmalarını 2009 yılından bu yana devam eden "2010-2014 Türkiye-Afrika Ortaklığı Ortak Uygulama Planı" kabul edilmiş ve ortak basın bildirisi yayımlanmıştır.

Söz konusu izleme mekanizması kapsamında, Türkiye-Afrika ortaklığında süreci değerlendirmek ve gelecekteki çalışmalara yön vermek üzere, I. Türki-

planned to be established, are defined. These institutions are the African Central Bank, the African Investment Bank, and the African Monetary Fund.

h) The Commission: In Article 20 of the Constitutive Act, it is stated that the Commission is the Secretariat of the Union and it is composed of the Chairman, his or her deputy or deputies, and the Commissioners.

i) The Economic, Social, and Cultural Council: It was established with the aim of enabling the contribution of the African Union to the development of civil society in Africa and the support of the participation of people from different perspectives.

III. THE AFRICAN UNION - TURKEY RELATIONS

As it was known, Turkey took diplomatic, political, and economic steps in order to develop relations further in 2005, the year 2005 was declared as "Year of Africa" and Turkey was accorded observer status by the African Union (AU) on 12 April 2005. Following this progress, Turkey was declared as a strategic partner in AU Addis Ababa Summit in 2008.

Turkey-Africa Cooperation Summit, held in Istanbul in 2008, became the beginning of a new period in Turkey-Africa relations. During the Summit, "The Istanbul Declaration on Turkey-Africa Partnership: Cooperation and Solidarity for a Common Future" and "Cooperation Framework for Turkey-Africa Partnership" were adopted unanimously. Within the scope of the Summit, in line with the document of the "Cooperation Framework for Turkey-Africa Partnership", the establishment of a follow-up mechanism was also adopted. In order for an integrated strategy based on the adopted cooperation areas to be developed, The Circular on Strategy for Africa was published in the Official Gazette dated 26 March 2010.

Within the framework of the follow-up mechanism adopted in the Turkey-Africa Cooperation Summit, the First High-Level Officials Meeting of Africa - Turkey Partnership was held in Istanbul on 15 December 2010. At the end of the meeting, "the Joint Implementation Plan of the Turkey-Africa Partnership 2010-2014", continued to be prepared since 2009, was adopted and the Joint Press Release was published.

Within the scope of the said follow-up mechanism, in order to evaluate the process of Turkey-Africa partnership and address the activities in the future, The First Ministerial Review Conference of the Africa - Turkey

ye-Afrika Ortaklığı Bakan Düzeyinde Gözden Geçirme Konferansı 15-16 Aralık 2011 tarihlerinde İstanbul'da düzenlenmiş ve bir bildiri yayımlanmıştır.

2014 yılında II. Türkiye-Afrika Ortaklık Zirvesi gerçekleştirilmiştir. AfB Komisyonu tarafından Ekvator Ginesi'nde yapılan ve otuz yakın ülkenin temsil edildiği zirvede "sürdürülebilir bir kalkınmanın ve bütünleşmenin güçlendirilmesi için yeni bir ortaklık modeli" teması altında toplanılarak 2015-2019 dönemine ilişkin Ortak Uygulama Planı bir bildiri ile kabul edilmiş ve gelecek zirvenin Türkiye'de yapılması karara bağlanmıştır.

Son olarak Türkiye-Afrika II. Bakan Düzeyinde Gözden Geçirme Konferansı 11-12 Şubat 2018 tarihinde İstanbul'da düzenlenmiş ve süreçle ilgili değerlendirmelerde bulunulmuştur.

IV. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Afrika kıtası 30 milyon kilometrekarelik alanı kapsayan yüz ölçümü, zengin doğal kaynakları ve giderek gelişen insan kapasitesi ile 1960'lı yıllardan itibaren uluslararası sahnede ağırlığı giderek artan bir aktör olarak değerlendirilmektedir.

Bütün Afrika ülkelerini çatısı altında toplayan, Afrika kıtasının geçmişte maruz kaldığı sömürgeci uygulamaların yarattığı olumsuzlukları gidermek, kendi kimliğini oluşturmak ve uluslararası toplumdaki konumunun etkinleştirilmesini sağlamak amacı ile kurulan, üye sayısı ve uluslararası etkinliği açısından öne çıkan ve 54 Afrika ülkesinin bulunduğu ortak platform olan AfB ile ilişkilerin geliştirilmesi Türkiye açısından da önem arz etmektedir.

Son dönemde Afrika kıtası ile olan ilişkilerine yeniden ivme kazandıran Türkiye, 2005 yılında AfB'de gözlemci statüsünü elde etmiş, 2008'de ise stratejik ortak olarak kabul edilmiştir. 2010 yılında Türkiye'nin Afrika Strateji Belgesi'nin yürürlüğe girmesiyle Türkiye Afrika açılımını tamamlamış, 2013 yılından itibaren ise Afrika Açılım Politikası yerini Afrika Ortaklık Politikası'na bırakmıştır. Bu gelişmeler ışığında, Türkiye son dönemde AfB ile ilişkilerin geliştirilmesi noktasında önemli adımlar atmış, özellikle 2008 yılında ilki gerçekleştirilen ve her beş yılda bir yapılması planlanan zirvelerle Türkiye-Afrika ilişkilerinde kurumsallaşma sağlanmış ve sürdürülebilir bir yapılanma oluşturulmuştur.

Partnership was held in Istanbul on 15-16 December 2011 and a Communique was released.

In 2014, the Second Turkey-Africa Partnership Summit was held in Equatorial Guinea by the Commission of the African Union (AU) with the representation of nearly 30 states under the theme of "a new model of partnership to enhance sustainable development and integration". 2015-2019 Joint Implementation Plan was adopted with a declaration at the Summit. It was decided that the next summit would be hosted by Turkey.

Lastly, the Second Ministerial Review Conference of the Africa - Turkey Partnership was held in Istanbul on 11-12 February 2018 and the current process was evaluated.

IV. CONCLUSION AND EVALUATION

The African continent is evaluated as an actor, the importance of which has been increasing in the international arena since the 1960s, with its surface area of 30 million square kilometers, rich natural resources, and ever-developing human capacity.

It is important for Turkey to develop relations with the African Union (AU), established in order to overcome problems of colonial applications that the African continent was subject to in the past, to build its own identity, and to make its position in international society more efficient, which gathers all African countries under a single roof, becomes prominent in terms of the number of members and its international effectiveness and which is a common platform for 54 African countries.

Recently, Turkey accelerated its relations with the African continent again. Turkey was accorded observer status in 2005 and Turkey was declared as a strategic partner in 2008 in the African Union (AU). In 2010, the Africa Strategy Document of Turkey was entered into force and Turkey completed its opening policy towards Africa. After 2013, Africa Opening Policy was replaced with Africa Partnership Policy. In the light of these developments, Turkey recently took important steps in terms of developing its relations with the AU. Especially, with the summits, the first of which was held in 2008 and which was planned to be held every five years, the institutionalization was enabled in Turkey-Africa relations and a sustainable structure was established.

ADALET BAKANIMIZ SAYIN ABDULHAMİT GÜL KARADAĞ YÜKSEK MAHKEMESİ BAŞKANI SAYIN VESNA MEDENİCA'YI KABUL ETTİ

THE MINISTER OF JUSTICE ABDULHAMIT GÜL RECEIVED THE PRESIDING JUDGE OF THE SUPREME COURT OF MONTENEGRO, VESNA MEDENICA

Adalet Bakanımız Sayın Abdulhamit GÜL, Yargıtay Birinci Başkanı Sayın Mehmet Akarca'nın davetlisi olarak ülkemize gelen Karadağ Yüksek Mahkemesi Başkanı Sayın Vesna Medenica ve beraberindeki heyeti, 21 Ekim 2020 tarihinde kabul etmiştir.

Gerçekleşen görüşmede Türkiye ve Karadağ arasındaki dostane ilişkilerin önemine vurgu yapılarak, iki ülke arasında mevcut adli ilişkilerin daha da geliştirilmesi hususunda görüş birliğine varılmış, ileride gerçekleştirilecek müşterek çalışmalar hakkında fikir alışverişinde bulunulmuştur.

On October 21st, 2020, the Minister of Justice Abdulhamit GÜL received the Presiding Judge of the Supreme Court of Montenegro, Vesna Medenica, who was in Turkey as an invitee of the First President of the Court of Cassation, Mehmet Akarca, as well as the delegation accompanying her.

In the meeting, the importance of the friendly relations between Turkey and Montenegro was emphasized and the parties agreed to further improve the existing judicial relations between the two countries. Opinions were also exchanged on mutual efforts to be conducted in the future.

YURTDIŞI ADALET MÜŞAVİRLERİ İLE ÇEVİRİMİÇİ TOPLANTI YAPILDI AN ONLINE MEETING WAS HELD WITH THE JUDICIAL COUNSELLORS

17 Haziran 2020 tarihinde, yurtdışı adalet müşavirlerimiz ile genel değerlendirme toplantısı çevrimiçi olarak yapılmıştır.

Genel Müdürümüz Sayın Kasım Çiçek başkanlığında gerçekleştirilen toplantıya, yurtdışında görev yapmakta olan tüm adalet müşavirlerimiz katılım sağlamıştır. Söz konusu toplantıda, büyükelçilikler ve daimi temsilcilikler nezdinde görev yapan adalet müşavirlerimiz ile Genel Müdürlüğümüz temsilcileri karşılıklı görüş alışverişinde bulunmuş ve salgın sürecinde yapılan faaliyetler ve uygulamalar paylaşılmıştır.

The general assessment meeting was held online with our judicial counsellors on 17 June 2020.

All judicial counsellors working abroad participated in the meeting held under the chairmanship of our Director-General, Mr. Kasım Çiçek.

During the aforementioned meeting, views were exchanged by our judicial counsellors working at embassies and permanent representations as well as the representatives of the Directorate General for Foreign Relations and EU Affairs, and the activities and practices conducted during the pandemic were shared.

KONSOLOSLUKLARDA YAPILAN NOTERLİK İŞLEMLERİNDEN ÜLKEMİZDE 16 BİN SURET ALINDI AN 16 THOUSAND COPIES WERE RECEIVED IN OUR COUNTRY FROM THE NOTARY TRANSACTIONS CARRIED OUT AT CONSULATES

Yurt dışında yaşayan muhataplarının noterlik belgelerine daha hızlı ve güvenli şekilde ulaşmasını sağlamak amacıyla Bakanlığımız tarafından 6 Nisan 2019'da başlatılan uygulama kapsamında yurt dışı konsolosluklarda yapılan noterlik işlemlerinde 12 Temmuz 2020 tarihi itibarıyla 16 bin 121 suret verilmesi sağlanmıştır.

Yurt dışında yaşayan vatandaşlarımız noter işlemlerini konsolosluklar aracılığıyla yerine getirmekle birlikte muhataplarına posta veya kargo gibi araçlarla belgeleri ulaştırmak durumunda kaldıklarında önemli oranda zaman kaybı yaşıyordu. Kurumlar arası entegrasyonun tamamlanması ile konsolosluklar ve Türkiye Noterler Birliği bilişim sistemi arasında bağlantı sağlanmış, böylece yurt dışında yapılan işlemler için aynı anda yurt içinde bulunan noterliklerden suret alınması mümkün hale getirilmiştir. Yeni uygulamayla, posta gönderilmesine gerek kalmaksızın yapılan işlemin örneği yetkilendirilen kişi tarafından Türkiye'deki herhangi bir noterlikten alınabilmekte olup yurt dışında yaşayan vatandaşların Türkiye'deki işlemlerinin daha hızlı, güvenli ve kolaylıkla yapılabilmesine olanak sağlanmıştır.

Within the scope of the application commenced on 6 April 2019 by our Ministry with the purpose of enabling our citizens living abroad to access notary documents in a quicker and more secure way, it was ensured to give 16121 copies as of 12 July 2020 to the citizens who had done notary transactions at the consulates abroad.

Our citizens living abroad were experiencing time loss at a considerable extent, when they transmitted the documents to their respondents through post mail or cargo. With the completion of integration between institutions, a connection between consulates and Notaries Union of Turkey informatics system was ensured and by this manner, for the transactions performed abroad, it was rendered possible to simultaneously get copies from notaries located inside the country. With the new application, the sample of the transaction done without the need for sending via post mail can be received from any notary in Turkey by an authorized person and an opportunity has been provided for quicker, more secure and easy dealing for the transactions in Turkey of the citizens living abroad.

HÜKÜMLÜLERİN NAKLINE DAİR SÖZLEŞME’NİN EK PROTOKOLÜ KAPSAMINDA İNFAZIN DEVRİ

TRANSFER OF EXECUTION METHOD WITHIN THE SCOPE OF ADDITIONAL PROTOCOL TO THE CONVENTION ON THE TRANSFER OF SENTENCED PERSONS

İnfazın devri, en basit tanımıyla bir ülkede verilmiş mahkûmiyet kararının başka bir ülkede infaz edilmesini ifade eder. Buna göre, ceza hukuku alanında bir ülkenin yargı organları tarafından verilen nihaî kararın başka bir ülkede infaz edilmesi infazın devri müessesinin uygulanmasıyla mümkün hale gelmektedir. Bu çalışmada, genel itibarıyla infazın devri hakkında bilgi verildikten sonra, bu kurumla ilgili Hükümlülerin Nakline Dair Sözleşme’ye (HÜNDAS – ETS 112) getirilen Ek Protokol (ETS 167) ve bu Ek Protokol’de değişiklik yapan Değişiklik Protokolü’nde (ETS 222) yer alan ve ülkemizdeki uygulamayı ilgilendiren düzenlemeler ele alınacaktır.

Hapis cezasının yanı sıra; güvenlik tedbiri, adli para cezası, eşya ve kazanç müsaderesi gibi kararlar infazın devrine konu olabilmektedir.

İnfazın devri talebi adlî iş birliği türlerinden biridir ve usulüne uygun bir talepname düzenlenerek muhatap devletten talep edilmektedir.

İç hukukumuzda yer alan düzenlemelere bakıldığında, yabancı devlet mahkemeleri tarafından verilmiş mahkûmiyet kararları 6706 sayılı Cezaî Konularda Uluslararası Adlî İş Birliği Kanunu’nun 26 ncı maddesinde belirtilen koşulların oluşması durumunda ülkemizde infaz edilebilecektir. Ülkemiz mahkemeleri tarafından verilen mahkûmiyet kararlarının yabancı devlette infaz edilmesi ise, anılan Kanun’un 28 inci maddesinde düzenlenmiştir.

Uluslararası hukukta infazın devrini düzenleyen ve ülkemizi de ilgilendiren çok taraflı sözleşme Avrupa Konseyi tarafından hazırlanmış olan 26/06/1974 tarihli Ceza Yargılarının Milletlerarası Değeri Konusunda Avrupa Sözleşmesi’dir (ETS 70). Sözleşme iç hukukumuzda 14/12/1977 tarihli ve 16139 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak, 28/01/1979 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Sözleşme’ye, ülkemiz ile birlikte Arnavutluk, Avusturya, Belçika, Bulgaristan, Güney Kıbrıs Rum Yönetimi, Danimarka, Estonya, Gürcistan, İzlanda, Letonya, Litvanya, Karadağ, Hollanda, Norveç, Moldova, Romanya, San Marino, Sırbistan, Slovenya,

The transfer of execution, in the simplest terms, refers to a sentence rendered in a country to be executed in another country. Accordingly, the execution of a final judgment rendered by the judicial bodies of a country in the field of criminal law is possible through the implementation of the transfer of execution method. In this study, after the information on the transfer of execution is provided, the regulations included in the Additional Protocol (ETS 167) to the Convention on the Transfer of Sentenced Persons (CTSP – ETS 112), and regulations in the Protocol (ETS 222) amending the Additional Protocol concerned with the practice in our country will be addressed.

The decisions as security measure, punitive fine, confiscation of property, and proceeds can be subject to the transfer of execution, as well as imprisonment.

The request for transfer of execution is one of the types of judicial cooperation and it is requested from the state party by issuing a duly request.

When the regulations in our domestic law are considered, the imprisonment sentences rendered by the foreign state courts may be executed in our country in the case that the conditions set forth in Article 26 of Law No. 6706 on International Judicial Cooperation in Criminal Matters are met. The execution of the imprisonment sentences rendered by the courts of our country in a foreign state is prescribed by Article 28 of the Law.

The multilateral convention regulating the transfer of execution and concerning our country in international law is the European Convention on the International Validity of Criminal Judgments dated 26/06/1974 (ETS 70) prepared by the Council of Europe. The convention was published on the Official Gazette dated 14/12/1977 and numbered 16139 and entered into force on 28/01/1979. The 23 States as Albania, Austria, Belgium, Bulgaria, Greek Administration of Southern Cyprus, Denmark, Estonia, Georgia, Iceland, Latvia, Lithuania, Montenegro, Netherlands, Norway, Moldova, Romania, San Marino, Serbia, Slovenia, Spain, Sweden, and Ukraine, together with our

İspanya, İsveç ve Ukrayna olmak üzere toplamda 23 devlet taraftır.

Ancak, Sözleşme'ye az sayıda devletin taraf olması ve uygulamada yaşanan bir takım zorluklar nedeniyle HÜNDAS Ek Protokolü'ne infaz devriyle ilgili yeni bir madde eklenerek, yabancı mahkeme kararlarının infazıyla ilgili başarı elde edilmeye çalışılmıştır. Ülkemizde Ek Protokol 19/02/2016 tarihli ve 29629 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak, 01/09/2016 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Ek Protokol'e ülkemizin yanı sıra, Avusturya, Belçika, Bulgaristan, Hırvatistan, Güney Kıbrıs Rum Yönetimi, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Estonya, Finlandiya, Fransa, Gürcistan, Almanya, Yunanistan, Macaristan, İzlanda, İrlanda, Letonya, Lihtenştayn, Litvanya, Lüksemburg, Malta, Karadağ, Hollanda, Kuzey Makedonya, Norveç, Polonya, Moldova, Romanya, Rusya, San Marino, Sırbistan, Slovenya, İspanya, İsveç, İsviçre, Ukrayna, Birleşik Krallık ve Vatikan olmak üzere 39 ülke taraftır.

HÜNDAS Ek Protokolü'nün infazın devrini düzenleyen 2 nci maddesinin 1 inci fıkrası uyarınca, bir kişi hakkında yabancı bir ülkede (hüküm devleti) hüküm verilmiş ve kişi cezasının infazını veya infazın devamını önlemek amacıyla vatandaşı olduğu ülkeye (yerine getiren devlet) kaçmışsa, hüküm devleti diğer devletten cezanın infazını devralmasını isteyebilecektir. Ek Protokol'ün Açıklayıcı Raporu'nda bu hususla ilgili olarak, B ülkesinde hüküm giyen A ülkesinin bir vatandaşının, cezasının infazı sırasında veya öncesinde cezadan kurtulmak amacıyla bu ülkeyi terk ederek A ülkesine gitmesi halinde bu maddenin uygulanabileceği belirtilmektedir. Bu durumda, hükümlü hüküm devletinde bulunmadığından transfer edilememekte ve dolayısıyla ana sözleşme olan Hükümlülerin Nak-

country, are the parties to the convention.

However, due to the few countries being parties to the Convention and certain challenges experienced in practice, a new article regarding the transfer of execution was added to the Additional Protocol to the CTSP and the success regarding the sentences of foreign court sentences was attempted to be achieved. The Additional Protocol was published in our country on the Official Gazette dated 19/02/2016 and numbered 29629 and entered into force on 01/09/2016. The 39 countries as Austria, Belgium, Bulgaria, Croatia, Greek Administration of Southern Cyprus, Czech Republic, Denmark, Estonia, Finland, France, Georgia, Germany, Greece, Hungary, Iceland, Ireland, Latvia, Liechtenstein, Lithuania, Luxembourg, Malta, Montenegro, Netherlands, North Macedonia, Norway, Poland, Moldova, Romania, Russian Federation, San Marino, Serbia, Slovenia, Spain, Sweden, Switzerland, Ukraine, UK, and Vatican are parties to the Additional Protocol, as well as our country.

Pursuant to Paragraph 1 of Article 2 of Additional Protocol to the CTSP which regulates the transfer of execution, where a national of a Party who is the subject of a sentence imposed in the territory of another Party (sentencing State) as a part of a final judgment, seeks to avoid the execution or further execution of the sentence in the sentencing State by fleeing to the territory of the former Party (administering State) before having served the sentence, the sentencing State may request the other Party to take over the execution of the sentence. By the Explanatory Report of the Additional Protocol, it is stated that this Article may be implemented where a national of State A is sentenced in State B and subsequently leaves State B before or while serving the sentence and enters State A. In this case, because the sentenced person is not present in

line Dair Sözleşme hükümleri uygulanamamaktadır. Uluslararası işbirliğinin hâlihazırda uygulanan yöntemleriyle de sorun giderilememektedir. Örneğin, suçluların iadesi kurumuna baktığımızda, çoğu ülke, vatandaşını iade etmediği için hüküm veren devlette cezanın infazı mümkün olamamaktadır. Suç teşkil eden bir eylemin cezasız kalmaması için suçluların iadesi kurumu dışında başvuru bir başka yöntem de hükümlünün vatandaşı olduğu devlette yeniden yargılanmasıdır. Ancak, bu yöntem hem masraflı hem de külfetli görülmektedir. Belirtilen bu iki seçeneğinin uygulanması da mümkün olamazsa, şahsın cezasız kalması gibi bir durum ortaya çıkacak ve bu durum adaletin tecelli etmesini engelleyecektir. Bu saiklerle Ek Protokol'de bu yönde bir düzenleme yapma ihtiyacı duyulmuştur.

Açıklayıcı Rapor'da Ek Protokol'ün 2 nci maddesinin, hükümlünün yokluğunda yargılanması ve hüküm giymesi durumunu kapsadığı belirtilmiştir. Hükümlünün salt hüküm devletinde mahkûm edilmiş olması da bu madde kapsamına girmemektedir. Maddenin uygulanabilmesi için mahkûmiyetine ilaveten hükümlünün gönüllü olarak kendi ülkesine kaçmış olması gerekmektedir. Ancak, burada hükümlünün yargılama sırasında kendi ülkesine kaçması değil kesin mahkûmiyet kararından sonra kaçması şartı aranmıştır. Başka bir deyişle, ortada kesin bir mahkûmiyet kararı bulunmalı ve hükümlü bunun infazından kaçmış olmalıdır. Bunların yanı sıra, hükümlünün cezası ertelenmiş ve hükümlü kendi ülkesine dönmüşse daha sonra erteleme kararı kaldırılrsa dahi bu madde kapsamında infazın devri uygulanamayacaktır.

İlgili Ek Protokol'de infazın devri şartlarına baktığımızda herhangi bir özel düzenleme getirilmediğini söylemek mümkündür. Bu hususta, ana Sözleşme'nin 3 üncü maddesinin (hükümlü ya da kanuni temsilcisinin rızasına ilişkin 1.d fıkrası hariç olmak üzere) uygulanması gündeme gelmektedir. Buna göre; infazın devredilebilmesi veya devralınabilmesi için, hüküm-

the sentencing State and is thus the person unavailable for transfer, and therefore, the provisions of the Convention on the Transfer of Sentenced Persons cannot be implemented. Nor can the problem in practice be dealt with under existing forms of international cooperation. For instance, when the method of extradition is considered, the execution of the sentence in the sentencing State is not possible as most countries do not extradite their own nationals. Another method employed for an act constituting a crime not to go unpunished apart from the method of extradition is for the person to be prosecuted and sentenced afresh in the country of nationality for the same facts. However, this method is considered as both expensive and cumbersome. In the case that the implementation of the two methods mentioned is not possible, the consequence is that the person goes unpunished and

thus the ends of justice are frustrated. The need stemming from such motives for an arrangement in the Additional Protocol in this regard was felt to be made.

In the Explanatory Report, it is stated that Article 2

of the Additional Protocol does not cover the cases where a national is tried and sentenced in absentia. It also does not cover the case where the sentenced person is just convicted in the sentencing State. For the article to be implemented, the sentenced person is required to voluntarily have fled to the state of his/her own nationality, in addition to the sentence. However, it is stipulated here that the sentenced person flees to the state of his/her own nationality following the final judgment, not during the trial. In other words, there has to be a final imprisonment sentence and the person should have avoided the execution. In addition to these, if the execution of the sentence is suspended and the sentenced person has voluntarily moved to the State of his/her own nationality, even if the suspension is revoked, the transfer of execution will not be applicable under this article.

Considering the conditions of the transfer of execu-

lünün yerine getiren devletin vatandaşı olması, yargı kararının kesinleşmiş olması, infaz devri sırasında hükümlünün infaz edilecek en az 6 (altı) aylık mahkûmiyetinin bulunması, çifte cezalandırılabilirlik ve her iki devletin anlaşmış olması şartları aranacaktır. Ancak, taraf devletlerin anlaşması halinde mahkûmiyet süresi 6 (altı) aydan daha kısa olan cezaların da infazının devri mümkün kılınmıştır. Bununla birlikte, 6706 sayılı Kanun'un yukarıda anılan 26 ve 28 inci maddelerinde açıkça 6 (altı) aylık süre şartı arandığından ülkemiz açısından 6 (altı) aydan daha kısa olan hürriyeti bağlayıcı cezaların infazının devralınması ya da devredilmesi mümkün değildir.

Ana sözleşme olan HÜNDAS' da hükümlülerin nakli konusunda ilgilinin bu işleme rıza göstermesi şartı aranıyorsa da Ek Protokol'ün 2 nci maddesinin 3 üncü paragrafı uyarınca infazın devri durumlarında ilgilinin rızası aranmamaktadır. Ek Protokol'ün Açıklayıcı Raporu'nda buna gerekçe olarak, ilgili kişinin bilerek ve isteyerek adli süreci engellemek amacıyla hareket ettiği ve kaçmış olduğu belirtilerek, bu şartlar altında artık rızasının aranmasının da uygun olmayacağı gösterilmiştir. Bunun yanı sıra, Ek Protokol'ün anılan maddesi düzenlenirken hususilik kuralına yer verilmemiştir. Zira Açıklayıcı Rapor'da hükümlünün vatandaşı olduğu ülkede kendi rızasıyla kaldığı hususunda bir varsayımın olduğu kabul edilmiştir.

Ek Protokol'ün 2 nci maddesinin 2 nci fıkrasında hükümlü hakkında, yerine getiren devlet tarafından geçici önlemler alınması konusunun düzenlendiğini görmekteyiz. İlgili düzenleme uyarınca hüküm devletin talep etmesi durumunda yerine getiren devlet tarafından hükümlünün tutuklanmasına karar

tion provided in the relevant Additional Protocol, it is possible to say there is no specific regulation brought. In this respect, the implementation of Article 3 of the Convention (apart from Paragraph 1.d on the consent of the sentenced person or his/her legal representative) comes to the agenda. Accordingly, a sentenced person may be transferred only on the conditions that the person is a national of the administering State, the judgment is final, the sentenced person still has at least 6 (six) months of the sentence to serve, the dual criminality is available and the two States have agreed. However, under the agreement of the contracting States, the transfer of execution of the sentences with a length of service less than 6 (six) months is possible as well. Besides, as the 6 (six) months of service time is evidently required as prescribed by the abovementioned Articles 26 and 28 of Law No. 6706, taking over or transferring the execution of liberty binding sentences less than 6 (six) months is not possible in terms of our country.

Although the consent of the relevant person is required on transfer of the sentenced person in the main convention CTSP, the consent of the relevant person is not required on the cases of transfer of execution pursuant to Paragraph 3 of Article 2 of the Additional Protocol. As its reason, it is stated in the Explanatory Report of the Additional Protocol that where the person has deliberately sought to frustrate the judicial process by fleeing from justice, and under such circumstances, the need for his consent was no longer appropriate. On the other hand, the rule of specialty was not mentioned in the regulation of the aforesaid Article of the Additional Protocol. Because it is accepted that the Explanatory Report involves the assumption of an implied consent of the sentenced person to remain in the territory of the State of his/her own nationality.

We can see that the issue of taking interim measures against the sentenced person by the administering State is regulated in Paragraph 2 of Article 2 of the Additional Protocol. Pursuant to the relevant regulation, it can be decided for the arrest of the sentenced person by the administering State at the request of the sentencing State. The arrest may take place prior to

verilebilecektir. Tutuklama işlemi, talebi destekleyen belgelerin alınmasından önce veya bu talep hakkında verilecek karardan önce gerçekleştirilebilecektir. Ayrıca, ilgili düzenlemeyle, yerine getiren devlet tarafından hükümlünün ülkede kalmasını temin etmek amacıyla başka herhangi bir geçici tedbir alınabilmesine cevaz verilmiştir.

Ek Protokol'ün anılan 2 nci maddesi kapsamında yapılacak infazın devri taleplerinin hangi bilgileri içereceği hususunda ana Sözleşme'nin 4 üncü maddesinde bir düzenleme getirilmiştir. Buna göre; hükümlünün adı, doğum tarihi ve yeri, var ise yerine getiren devletteki adresi, mahkûmiyetin dayandığı deliller hakkında bir açıklama, mahkûmiyetin niteliği, süresi ve infaza başlama tarihi bilgileri infaz devri taleplerinde yer almalıdır.

Ülkemiz tarafından HÜNDAS' a bir takım çekince ve beyanlarda bulunulmuştur. Bu beyanlar arasında, sözleşme kapsamında yapılacak taleplerin Türkçe tercümelerinin de bulunması gerektiği hususu yer almaktadır. Bu itibarla, ülkemize yabancı makamlardan Ek Protokol kapsamında yapılacak infaz devri taleplerinin Türkçe dilinde yapılması şartı aranmaktadır.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, Ek Protokol'ün yukarıda yer verilen düzenlemelerinde 22/11/2017 tarihli ETS 222 numaralı Değişiklik Protokolü ile bir takım değişikliklere gidilmiştir. Değişiklik Protokolü'nün 1 inci maddesiyle Ek Protokol'ün infaz devrini düzenleyen 2 nci maddesinin 1 inci paragrafında değişiklik yapılmıştır. Ancak, anılan Değişiklik Protokolü ülkemiz tarafından imzalanmış olsa da onay prosedüründen geçmemiş ve henüz yürürlüğe girmemiştir. İleride yürürlüğe girmesi ihtimaline binaen konuyla ilgili değişikliklere bu çalışmada kısaca yer verilmesi uygun görülmüştür.

the arrival of the documents supporting the request, or prior to the decision on that request. Moreover, it is allowed to take any other measure to ensure that the sentenced person remains in its territory by the relevant regulation.

The regulation regarding which information that the requests for transfer of execution to be made within the scope of aforesaid Article 2 of the Additional Protocol shall include, is included in Article 4 of the main Convention. According to the Article, the information such as the name, date, and place of birth of the sentenced person, his/her address, if any, in the administering State, a statement of the facts upon which the sentence was based, the nature, duration and date of commencement of the sentence must be included in the requests for the transfer of execution.

Certain reservations and declarations have been made to the CTSP by our country. Among these declarations, the issue regarding the requirement of the Turkish translations of the requests to be made within the scope of the convention is included. In this respect, it is required that the requests for transfer of execution to be made to our country by the foreign authorities within the scope of the Additional Protocol should be made in Turkish.

Also, it must be noted that certain amendments were made by the Protocol amending the Additional Protocol dated 22/11/2017 numbered ETS 222 in the abovementioned regulations of the Additional Protocol. The amendment was made on Paragraph 1 of Article 2 regulating the transfer of execution in the Additional Protocol by Article 1 of the Amending Protocol. However, although the Protocol amending the Additional Protocol was signed by our country, it has not obtained approval through the ratification procedure and entered into force yet. It is deemed suitable to address the relevant amendments briefly in this study in regard to the possibility of the protocol entering into force in the future.

It is possible to state that a clearer regulation on the transfer of execution in terms of the language was made in the aforesaid Protocol amending the Additional Protocol. By the amendment article, it is stipulated that the request for the transfer of execution may be made under the following two optional

Anılan Değişiklik Protokolü'nde infazın devri konusunda dil bakımından daha açık bir düzenleme yapıldığını söylemek mümkündür. Değişiklik maddesinde, şu iki seçimlik durumda infazın devralınması talebinde bulunulabilmesi öngörülmüştür. Buna göre, birinci durumda, eğer kişi kendisi hakkında devam eden ceza soruşturması veya kovuşturmasından haberdar olduğu halde vatandaşı olduğu ülkeye kaçar ya da dönerse, hüküm devleti cezanın infazı için vatandaşı olunan devletten infazın devralınmasını talep edebilecektir. İkinci durum olarak ise, kişi kendisi hakkında verilmiş bir mahkûmiyet hükmünden haberdar olduğu halde vatandaşı olduğu ülkeye kaçarsa ya da dönerse hüküm devleti aynı talepte bulunabilecektir. Burada, hükümlünün kendisi hakkında yürütülen adli işlemlerden ya da verilmiş karardan haberdar olması şartı aranmıştır.

Bu düzenlemelerle iki temel hususta değişiklik yapıldığı söylenebilir. Birinci olarak, Ek Protokol'de infazın devri için hükümlünün kesin bir hüküm sonrası kaçmış olması gerekirken; getirilen değişiklikle birlikte hükümlünün yargılama sırasında da kaçmış olması maddenin uygulanması için yeterli görülmüştür. İkinci olarak ise, Ek Protokol'de ertelenmiş cezalarla ilgili yukarıda ifade edildiği şekliyle infazın devri talebinde bulunulamamaktadır. Ancak, değişiklikle birlikte erteleme kararının kaldırılması durumlarında da infaz devri talep edilebilecektir.

Tüm bu bilgiler ışığında, günümüzde infazın devri kurumunun, uluslararası adli işbirliğinin önemli konuları arasında yer aldığı ve ileriki zamanlarda da bu önemini artıracığı söylenebilecektir.

circumstances. Accordingly, under the first circumstance, the sentencing State may request the State of nationality to take over the execution of the sentence when the national has fled to or otherwise returned to the State of his or her nationality being aware of the criminal proceedings pending against him/her in the sentencing State. As the second circumstance, the sentencing State may make the same request when the national has fled to or otherwise returned to the State of his or her nationality being aware that a judgment has been issued against him or her. It is required here that the sentenced person is aware of the criminal proceedings pending against him/her or the judgments issued against him/her.

With these amendments, it can be said that changes have been made on two main issues. Firstly, while it is required for the sentenced person to have fled following a final judgment in the Additional Protocol, it is found sufficient with the amendment introduced for the implementation of the article that the sentenced person has fled during the trial. Secondly, the requests for the transfer of execution cannot be made for the sentences suspended in the Additional Protocol as stated above. However, the request for the execution of transfer can be also made on the circumstances of the revocation of the decision of suspension, by the amendment introduced.

In consideration of all this information, the transfer of execution method remains as one of the important issues of international judicial cooperation, and it is possible to state that it will increase its significance in the future.

SINIR AŞAN SU KAYNAKLARININ KORUNMASI VE YÖNETİMİ

THE PROTECTION AND MANAGEMENT OF TRANSBOUNDARY WATER RESOURCES

Küresel su kullanımı son 100 yılda artan nüfus, ekonomik kalkınma ve değişen tüketim alışkanlıkları sonucunda altı kat artmış durumdadır. Yükselen bu tüketim her yıl yaklaşık %1 oranında artmaya devam etmektedir. Keza, 2030 World Resource Group tarafından yayınlanan 2009 tarihli raporda da, 2030 yılına kadar dünyada aynı senaryonun sürmesi durumunda %40'lık bir küresel su eksikliğiyle karşılaşabileceğinin belirtilmesi, küresel su kullanımı konusunda devletleri oldukça endişeye sürüklemektedir. Öte yandan yaklaşık dört milyar insanın yılda en az bir ay boyunca fiziksel su kıtlığı çekmesi, yaklaşık 1,6 milyar insanın ise suya erişebilmek için yeterli altyapıya sahip olmaması nedeniyle ekonomik açıdan su sıkıntısı içerisinde olması su kaynaklarının korunmasının önemini ortaya koymaktadır.

Temiz suyun insanlar için hayati önem arz etmesi nedeniyle yalnızca ticari bir meta olarak görülmekten çıkıp temel bir insan hakkı olarak kabul edilmesi suların korunması ve idaresinin önemini izahtan varesten kılmaktadır. Ancak temiz su kaynaklarının özellikle uluslararası niteliğe büründüğü durumlarda bu kaynakların korunması ve yönetiminde önemli sorunlarla karşılaşıldığı gözlemlenmektedir.

Dünyada 280'nin üzerinde sınır aşan su yolu bulunmaktadır. Söz konusu su yolları dünya nüfusunun %40'ının su ihtiyacını karşılamaktadır. Öngörülere göre 2050 yılına kadar anılan %40'lık nüfusun ciddi su kıtlığı içerisinde olacağı beklenmektedir. Bu nedenle uluslararası hukuk sınır aşan suya ilişkin çok titiz bir yaklaşım sergilemekte ve yerel, bölgesel ve küresel seviyede üç seviyeli bir inceleme öngörmektedir.

Su kaynaklarının tedarik ve insanlara temininde karşılaşılan en önemli sorun suyun sınırlı olmasıdır. Başka bir deyişle suyun miktarı her zaman bellidir ve deniz suyunun tuzdan arındırılması şeklinde yeni sular yaratılmadıkça daha fazla temiz suya sa-

The global water usage has increased by sixfold in the past 100 years due to the growing population, economic development, and changing consumption habits. This consumption continues to increase by nearly %1 every year. Likewise, in the report dated 2009 published by the 2030 World Resource Group, it is stated that a global lack of water at the rate of %40 can be experienced by 2030 in case the same scenario continues, which causes great concern to states regarding the global water usage. On the other hand, the fact that nearly four billion people suffer from a physical shortage of water for at least one month a year and nearly 1.6 billion people have water-related problems on an economic level as they do not have sufficient infrastructure for accessing water prove the importance of protecting water resources.

The fact that water is considered as a fundamental human right rather than a mere commercial good as clean water is of vital importance to humans makes the importance of the protection and management of water unquestionable. However, it is seen that important problems are encountered in the protection and management of clean water resources especially when they reach an international scale.

There are over 280 transboundary watercourses in the world. These watercourses meet the need of %40 of the world's population for water. According to the predictions, it is expected that this population of %40 will suffer from a serious shortage of water by 2050. Therefore, international law displays a very careful approach towards transboundary waters and foresees a three-level examination on a local, regional, and global level.

The most important problem experienced in supplying and providing water resources for humans is that water is limited. In other words, the amount of water is always definite and more clear water cannot be obtained unless new water is created through the

hip olunamaz. Diğer taraftan su kaynakları dünyada eşitsiz bir şekilde dağılmış durumdadır. Bu eşitsizlik ülkeler arasında olabileceği gibi ülke sınırları içerisinde bölgesel farklılıklar şeklinde de kendini gösterebilmektedir.

Su; içme, sulama, endüstriyel faaliyetler ve enerji üretimi gibi çeşitli saiklerle tüketilmektedir. Ancak suyun tüketimi her ne amaçla olursa olsun yetersiz tesisler ve hatalı kullanımdan dolayı çok yüksek miktarlarda su küresel ölçekte israf edilmekte veya belirli bölge ya da bölgeler tarafından aşırı tüketilmektedir. Bu durum ise ülkeler arasında siyasi gerilimlere zemin hazırlayarak ülkeler veya bölgeler arasında çatışmalara yol açmaktadır. Dünyada 300'den fazla su kaynaklı çatışma örneğine rastlanabilir. Bu konuda ilk olarak Etiyopya-Mısır arasında yaşanan ve suyollarının kullanımının neden olduğu belirtilen gerilimler akla gelmektedir.

Su kaynaklı çatışmaların karakteristik özellikleri değişiklik göstermekte ise de genel olarak bu uyuşmazlıklar yatay, dikey ve diyagonal çatışmalar

desalinasyon of seawater. On the other hand, water resources spread in the world in an unequal manner. This inequality can manifest itself not only among countries but also as regional differences within the borders of a country.

Water is consumed for various reasons such as drinking, irrigation, industrial activities, and energy production. However, no matter why it is consumed, great amounts of water are wasted on a global scale due to insufficient facilities as well as improper usage or overly consumed by certain region(s). This paves the way for political tensions between countries, thereby leading to conflicts between countries or regions. Over 300 water-related conflicts can be found in the world. In this regard, the tensions between Ethiopia and Egypt due to the usage of watercourses are the first ones to come to mind.

Although the characteristics of water-related conflicts vary, they are generally classified as horizontal, vertical, and diagonal. A horizontal conflict arises when there is usage on the same watercourse for different reasons such as hydroelectricity and irrigation. The conflict between Spain and France in 1950 regarding the usage of the Lake Lanoux can be an example of this. On the other hand, as in the example of the Nile River, the conflicts arising between states and actors due to the differences between the usage of water in the present and in the future are defined as vertical conflicts. Lastly, diagonal conflict is not directly related to the usage of water; however, it occurs when activities that can have a negative impact on the watercourse are carried out. An example of this classification can be the conflict between Costa Rica and Nicaragua having emerged out of the opinion that the bridge built over the San Juan River would badly affect the usage of the river.

When combined with social, economic, and environmental factors, water is not only a tool for conflict but also an element requiring cooperation and solidarity. Nowadays, in order to maximize the benefits to be derived from transboundary clean waters, solidarity, and coordination between riparian countries have

şeklinde sınıflandırılır. Aynı su yolu üzerinde hidroelektrik ve sulama gibi farklı amaçlarla kullanımın söz konusu olması durumunda yatay çatışma ortaya çıkar. 1950 yılında İspanya ve Fransa arasındaki Lanoux Gölü'nün kullanımı konusunda yaşanan anlaşmazlık buna örnek verilebilir. Öte yandan Nil Nehri örneğinde olduğu gibi suyun şimdiki kullanımı ile gelecekteki kullanımı arasında oluşacak farklılık ile devletler ve aktörler arasında oluşan çatışmalar dikey çatışma olarak ifade edilir. Son olarak diyagonal çatışma ise suyun kullanımıyla doğrudan ilgili olmayan ancak su yolunu olumsuz etkileyecek faaliyetlerde bulunulması durumunda söz konusu olur. Bu sınıflandırma türüne örnek olarak Kosta Rika ve Nikaragua arasında San Juan Nehri üzerinde yapılan köprü'nün, nehrin kullanımını kötü etkileyeceği düşüncesiyle yaşanan anlaşmazlık verilebilir.

Su; sosyal, ekonomik ve çevresel faktörlerle birleştiğinde bir çatışma aracı olmanın yanında işbirliği ve dayanışmanın zorunlu olduğu bir unsurdur. Günümüzde sınır aşan temiz sulardan elde edilecek faydanın maksimize edilmesi için kıyıdaş ülkeler arasında dayanışma ve koordinasyon kaçınılmaz bir hâle gelmiştir. Devletlerin işbirliği yaparak elde edebilecekleri faydalar genel olarak dört kategoride ele alınır. İşbirliğinden elde edilecek ilk fayda su yolunun paylaşımının kendisinden kaynaklanan faydadır. Bu fayda çevresel etkiler, temiz içme suyu, sağlıklı ve kaliteli yaşam şeklinde ifade edilir. Kıyıdaş ülkeler

become inevitable. The benefits that states can obtain through cooperation are generally addressed in four categories. The first benefit to be acquired through cooperation is the benefit stemming from the sharing of the watercourse itself. This benefit signifies environmental impacts, clean potable water, healthy and quality life. The second benefit of the solidarity between riparian countries is the benefits to be derived from the sharing of transportation and hydroelectricity. On the other hand, advanced flood management or pollution-related alarms are characterized as the benefits stemming from reducing the cost of the management of sharing and constitute the third category. Lastly, there are benefits beyond sharing. These can be listed as stronger economic integration and the establishment of peaceful and regional security.

Each of the abovementioned benefits has a unique characteristic. These differences cause riparian states to adopt different approaches towards international water law. For this reason, each benefit should be analysed thoroughly in order to determine a rationalist and sustainable water policy. According to the guiding report prepared by United Nations Economic Commission for Europe (UNECE) in 2015, this analysis can be made by forming wide participation mechanisms and expert groups, calculating the risks and costs of solidarity as well as calculating the benefits to be obtained by the beneficiaries and stakeholders and the negative costs of inaction.

arasında dayanışmanın ikinci faydası ulaşım, hidro-elektrik gibi paylaşımdan türetilebilecek faydalardır. Öte yandan gelişmiş sel yönetimi veya kirlilikle ilgili alarmlar ise paylaşım yönetiminin maliyetini düşürmeden kaynaklanan faydalar şeklinde nitelendirilir ve üçüncü kategoriye oluşturur. Son olarak paylaşımın ötesindeki faydalar söz konusudur. Bu faydaları da daha güçlü ekonomik bütünleşme, barışçıl ve bölgesel güvenlik sağlanması şeklinde sıralamak mümkündür.

Yukarıda bahsedilen her bir faydanın kendine özgü karakteri mevcuttur. Bu farklılıklar kıyıdaş devletlerin uluslararası su hukuku ile ilgili farklı tavırlar takınmasına yol açmaktadır. Bu sebeple akılcı ve sürdürülebilir bir su politikası belirlenebilmesi için her bir faydanın iyi analiz edilmesi gerekir. 2015 yılında Birleşmiş Milletler Avrupa Ekonomik Komisyonu (UNECE) tarafından hazırlanan yol gösterici rapora göre bu analiz; geniş katılım mekanizmaları ve uzman gruplarının kurulması, dayanışmanın risk ve maliyetlerinin hesaplanması, fayda görenler ile paydaşların elde edeceği fayda ve hareketsiz kalmanın olumsuz maliyetlerinin hesaplanması ile yapılabilir.

Sınır aşan sularla ilgili önemli bir diğer problem ise su kaynakları ile ilgili hukuku bütün uluslararası suları kapsayacak şekilde uygulamanın zorluğudur. Uluslararası su hukukunun henüz oluşum aşamasında olması böyle bir güçlüğün var olmasında en önemli etkidir. Bu nedenle uluslararası anlaşmalar bu alanda en önemli enstrümanı teşkil edecektir. Su hukukunun kanunlaştırma çalışmaları kapsamında imzalanan en önemli anlaşma 1997 tarihli “Uluslararası Su Yollarının Ulaşım Dışı Amaçlarla Kullanımı Hukukuna İlişkin Birleşmiş Milletler Sözleşmesi”dir. On yedi yıl gibi bir bekleme süresinin sonucunda 17 Ağustos 2014 tarihinde uygulamaya sokulan bu sözleşme uluslararası su hukuku açısından beklenen etkiyi günümüz itibarıyla göstermekten uzak olup devletler tarafından benimsenen çerçeve bir sözleşme olmanın ötesine gidememiştir.

Söz konusu 1997 Sözleşmesi'nin 8. maddesinde öngörülen hakça ve makul su kullanımı prensibinin içerdiği muğlaklık ve önemli ölçüde zarar vermeme

Another important problem regarding transboundary waters is the difficulty in applying the law on water resources in a way to cover all international waters. The fact that international water law is still not complete is the most important factor in the existence of such difficulty. For this reason, international agreements will constitute the most significant instrument in this field. The most important agreement signed within the scope of the codification works for water law is the “1997 United Nations Convention on the Law of Non-Navigational Uses of International Watercourses”. The aforementioned Agreement, which was carried into effect on August 17th, 2014 after a waiting period of seventeen years, is, as of today, far away from showing the expected impact in terms of water law and has not gone beyond being a framework agreement adopted by states.

The ambiguity in the principle of equitable and reasonable water use, and the contradiction between the principle of no significant harm and the equitable and reasonable use, envisaged in Article 8 of the 1997 Convention, are among the justifications as to why several States did not sign the Convention.

International courts play an important role in deriving a sustainable benefit from the 1997 Convention regarding the protection and management of water resources. International courts fulfil the duty of providing guidance for the implementation of the Convention by interpreting it, and ensuring that the principles are applied based on good faith and equity. For example, in the case of Gabcikovo-Nagymaros, the International Court of Justice took an important step about this issue by deciding, in reference to the 1997 Convention, that the general characteristic of equitable and reasonable use is based on fair sharing by each riparian country.

On the other hand, the conflicts arising between riparian states about the use of transboundary watercourses can be solved through diplomatic or judicial channels. In Article 33 of the 1997 United Nations Convention on the Law of Non-Navigational Uses of International Watercourses, the methods of concili-

ilkesi ile hakça ve makul kullanım arasındaki çelişki birçok devletin sözleşmeye taraf olmamasının nedeni olarak gösterilmektedir.

1997 tarihli sözleşme'nin uluslararası su kaynaklarının korunması ve yönetimine sürdürülebilir bir fayda sağlayabilmesinde uluslararası mahkemeler önemli rol oynamaktadır. Uluslararası Mahkemeler sözleşmeyi yorumlayarak uygulamaya yön verme ve ilkelerin iyi niyet ve hakkaniyet çerçevesinde uygulanabilmesini sağlama vazifesini görmektedirler. Örneğin; Uluslararası Adalet Divanı Gabcikovo-Nagymaros davasında 1997 Sözleşmesi'ne atıfla hakça ve makul kullanımın genel karakterinin suyoluna kıyıdaş olan her ülkenin adil paylaşımına dayalı olduğuna karar vererek bu konuda önemli bir adım atmıştır.

Öte yandan, kıyıdaş devletler arasında sınır aşan su yollarının kullanımından kaynaklanan uyuşmazlıklar ya diplomatik ya da yargısal yollarla çözülebilir. 1997 tarihli Uluslararası Su Yollarının Ulaşım Dışı Amaçlarla Kullanımı Hukukuna ilişkin Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nin 33.maddesinde uzlaşma, soruşturma, dostane girişim, arabuluculuk, sulh ve kolaylaştırma metotları diplomatik yöntemler olarak sayılmaktadır. Sayılan bu metotlardan en önemlisi ve en yaygın olanı uzlaşma yöntemi iken kolaylaştırma denilen yöntem çok az başvurulduğu görülmektedir.

Sınır aşan sulardan doğan problemlerde kullanılacak bir başka çözüm yolu yargısal veya ad hoc bir tahkim yoluna başvurulması yöntemidir. Yargı yoluna başvurulması hâlinde Birleşmiş Milletlerin başlıca yargı organı olan Uluslararası Adalet Divanı genel yetkili mahkeme niteliğinde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Afrika İnsan ve Halkların Hakları Mahkemesi gibi mahkemeler ise özel yetkili mahkeme niteliğinde görev yapacaklardır. Öte yandan tahkim yöntemi, tahkim üyelerinin, uygulanacak hukukun ve izlenecek prosedürün taraflarca seçilmesi temeline dayanır. İspanya ve Fransa arasındaki Lanoux Gölü uyuşmazlığının çözümünde bu yöntem başvurulmuştur.

ation, investigation, good offices, mediation, peace, and facilitation are listed as diplomatic methods. The most important and common method among these is the method of conciliation whereas it is seen that the method of facilitation is rarely applied.

Another solution that can be used in the problems arising from transboundary waters is resorting to a judicial or ad hoc arbitration method. In case where a judicial remedy is sought, the International Court of Justice, which is the primary judicial body of the United Nations, will operate as the general competent court, whereas courts such as the European Court of Human Rights and the African Court on Human and Peoples' Rights will function as special competent courts. On the other hand, the method of arbitration is based on the practice that the members of arbitration, the law to be applied and the procedure to be followed are determined by the parties. This method was used in solving the dispute between Spain and France regarding Lake Lanoux.

Riparian states can resort to diplomatic or judicial

Kıyıdaş devletler, aralarında çıkan uyuşmazlığın niteliğine göre veya kendi tercihleri doğrultusunda diplomatik veya yargısal yöntemlere başvurabilirler. Diplomatik yöntemin seçilmesi halinde taraflar açısından herhangi bir bağlayıcılık söz konusu olmaz iken yargısal yollarda aynı durum geçerli değildir. Bu nedenle Uluslararası Adalet Divanı, Uruguay-Arjantin arasındaki Kağıt Hamuru Fabrikaları davasında Uruguay nehrini korumak amacıyla kurulan Komisyon'un (CARU) uyuşmazlığı çözümede uzlaştırıcı bir rolü olduğunu belirtmiştir. Ayrıca Kamerun-Nijerya arasındaki kara ve deniz sınırına ilişkin başka bir dava da Divan, Çad Gölü Komisyonu'nun uyuşmazlığı çözmesi gerektiğini ileri süren Nijerya'nın bu savına, Komisyon'un yetkilerini tasdik eden ancak bu durumun yargıya başvurmayı engellemediğini belirten bir karar ile cevap vererek yöntemler arasındaki bağımsız ilişkiye vurgu yapmıştır.

Sonuç olarak suyun temel bir insan hakkı ve dünyamızda sınırlı miktarda olması, uluslararası hukukun sınır aşan suların korunması ve yönetimi alanına ilginin artmasına neden olmaktadır. Bu kapsamda kıyıdaş devletler arasında ortaya çıkacak farklı nitelikteki uyuşmazlıkların işbirliği ve dayanışma temelinde çözüme kavuşturulması, uluslararası hukukun en fazla üzerinde durduğu husustur. Öte yandan, kıyıdaş devletler arasında ortaya çıkacak problemlere karşı başvurulacak diplomatik ve yargısal yollar, suyun sürdürülebilir bir şekilde korunması açısından oldukça önemlidir. Uluslararası su hukukunun henüz oluşum aşamasında olması ve dünyadaki bütün su kaynaklarına etki edecek ilke ve kuralların bulunmaması nedeniyle bu alanda en önemli görev uluslararası anlaşmalara düşmektedir. 1997 tarihli Uluslararası Su Yollarının Ulaşım Dışı Amaçlarla Kullanımı Hukukuna ilişkin Birleşmiş Milletler Sözleşmesi bu alanda atılan en önemli adımdır. Ancak içerisinde barındırdığı belirsizlik ve ilkeler arası çelişkilerin sözleşme'den beklenen etkilerin görülmesine engel teşkil ettiği görüşü dile getirilmektedir. Sözleşmenin yürürlüğe girmesi için gereken otuz beş onaya ulaşmasının on yedi yıl sürmesi de bu durumu göstermektedir.

methods according to the nature of the dispute arising between them or in accordance with their own preferences. While there is no binding factor for the parties in case where the diplomatic method is chosen, it is not the case in judicial methods. Therefore, in the case between Uruguay and Argentina regarding pulp mills, the International Court of Justice stated that the Commission (CARU) set up for protecting the river of Uruguay had a conciliatory role in settling the dispute. Furthermore, in another case regarding the land and maritime borders between Cameroon and Nigeria, it was asserted by Nigeria that the dispute should be settled by the Lake Chad Commission and the Court responded to this assertion with a decision certifying the powers of the Commission but indicating that this would not prevent seeking a judicial remedy, thereby emphasizing the independent relationship between the methods.

In conclusion, the fact that water constitutes a fundamental human right and it is limited in the world leads to a growing interest in the area of international law regarding the protection and management of transboundary waters. The point that is dwelled upon the most by international law is the settlement of different disputes arising between riparian states in this regard through cooperation and solidarity. On the other hand, the diplomatic and judicial methods that can be applied with regard to the problems emerging between riparian states are highly important in terms of protecting water in a sustainable manner. As the international water law is still not complete and there are no principles and rules that will affect all the water resources in the world, the most significant duty in this field belongs to international agreements. The 1997 United Nations Convention on the Law of Non-Navigational Uses of International Watercourses is the most important step taken in this regard. However, it is stated that the ambiguity it contains as well as the contradictions between the relevant principles pose an obstacle to obtaining the expected results from the Convention. This is proven by the fact that it took seventeen years to reach the thirty-five approvals required for carrying the Convention into effect.

HUKUKÎ KONULARDA ULUSLARARASI ADLÎ İŞ BİRLİĞİ MEVZUATI LEGISLATION OF INTERNATIONAL JUDICIAL COOPERATION IN CIVIL MATTERS

Bilindiği gibi uluslararası adli işbirliğine cezaî konularda olduğu kadar hukukî konularda da ihtiyaç duyulmaktadır.

Bu kapsamda, Adalet Bakanlığının görev alanına giren konularda Türkiye ile diğer devletler ve uluslararası kuruluşlar arasındaki ilişkileri yürütmekle görevli olan Genel Müdürlüğümüz, tarafı olduğumuz uluslararası sözleşmeler ve iç mevzuatın verdiği yükümlülükler kapsamında “Merkezî Makam” görevini yürütmektedir.

Genel Müdürlüğümüzün yürüttüğü bu faaliyetler içerisinde, hukukî konulardaki uluslararası adlî yardımlaşma bakımından önem taşıyan ve kendilerine sıklıkla başvuru alan iç mevzuatın ve uluslararası sözleşmelerin metinlerinin bir araya getirilmesinin uygulayıcılara faydalı olacağı düşüncesiyle “Hukukî Konularda Uluslararası Adlî İş Birliği Mevzuatı” isimli kitap hazırlanmıştır.

Söz konusu kitapta yer verilen mevzuat ve uluslararası sözleşmelerin bazıları şöyledir:

7201 sayılı Tebligat Kanunu, 5717 sayılı Uluslararası Çocuk Kaçırmanın Hukukî Yön ve Kapsamına Dair Kanun, 5718 sayılı Milletlerarası Özel Hukuk ve Usul Hukuku Hakkında Kanun, 1 Mart 1954 tarihli Hukuk Usulüne Dair Lahey Sözleşmesi, 15 Kasım 1965 tarihli Hukukî ve Ticarî Konularda Adlî ve Gayrî Adlî Belgelerin Yabancı Memleketlerde Tebliğine Dair Lahey Söz-

As it is known, international judicial cooperation is needed in civil matters as well as in criminal matters. Within this context, in matters falling into the area of responsibility of the Ministry of Justice, our Directorate General charged with maintaining relationships between Turkey and other states and international institutions conducts the task of “Central Authority” within the scope of the liabilities given by the internal legislation and the international agreements to which we are a party.

Among these activities carried out by our Directorate General, with the thought that gathering together of the texts of the internal legislation and the international agreements which are frequently being referred to and constitute a great importance in terms of international judicial assistance in civil matters would be beneficial for the appliers, the book named “Legislation of International Judicial Cooperation in Civil Matters” was prepared.

Some of the legislations and international agreements included in the book in question are as follows: Notification Law No. 7201, Law No. 5717 on the Legal Aspects and Scope of International Child Abduction, International Private and Procedural Law No. 5718, Hague Convention of 1 March 1954 on Civil Procedure, Hague Convention of 15 November 1965 on the Service Abroad of Judicial and Extrajudicial Documents

leşmesi, 8 Mart 1970 tarihli Hukukî ve Ticarî Konular-
da Yabancı Ülkelerde Delil Sağlanması Hakkında La-
hey Sözleşmesi, 7 Haziran 1968 tarihli Yabancı Hukuk
Hakkında Bilgi Edinilmesine Dair Avrupa Sözleşmesi,
25 Ekim 1980 tarihli Uluslararası Çocuk Kaçırmanın
Hukukî Veçhelerine Dair Sözleşme, 19 Ekim 1996 ta-
rihli Velayet Sorumluluğu ve Çocukların Korunması
Hakkında Tedbirler Yönünden Yetki, Uygulanacak
Hukuk, Tanıma, Tenfiz ve İşbirliğine Dair Sözleş-
me, 15 Mayıs 2003 tarihli Çocuklarla Kişisel
İlişki Kurulmasına Dair Avrupa Sözleşmesi,
20 Mayıs 1980 tarihli Çocukların Vela-
yetine İlişkin Kararların Tanınması ve
Tenfizi ile Çocukların Velayetinin
Yeniden Tesisine İlişkin Avrupa
Sözleşmesi, 25 Haziran 1956
tarihli Nafaka Alacaklarının
Yabancı Memleketlerde
Tahsili ile İlgili Birleşmiş
Milletler Sözleşmesi, 15 Ni-
san 1958 tarihli Çocuklara Karşı Na-
faka Yükümlülüğü Konusundaki Kararların
Tanınması ve Tenfizine İlişkin Lahey Sözleşmesi.

Söz konusu kitapta “Ulusal Mevzuat”, “Adlî Yardım-
laşma”, “Çocuk Hukuku”, “Nafaka Hukuku” ve “Adlî
Yardımlaşmaya İlişkin İki Taraflı Uluslararası Sözleş-
meler” konu başlıkları altında yapılan tasnifle, uygu-
layıcının aradığı metne sistemli bir şekilde ulaşması
hedeflenmiştir.

in Civil or Commercial Matters, Hague Convention of
8 March 1970 on the Taking of Evidence Abroad in
Civil or Commercial Matters, European Convention on
Information on Foreign Law of 7 June 1968, Conven-
tion of 25 October 1980 on the Civil Aspects of Inter-
national Child Abduction, Convention of 19 October
1996 on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition,
Enforcement and Cooperation in Respect of Parental
Responsibility and Measures for the Protec-
tion of Children, European Convention
on Contact Concerning Children
of 15 May 2003, European
Convention on Recognition
and Enforcement of Deci-
sions concerning Custody of
Children and on Restoration of
Custody of Children of 20 May 1980,
United Nations Convention on the Re-
covery Abroad of Maintenance of 25 June
1956, Hague Convention of 15 April 1958
concerning the Recognition and Enforcement
of Decisions Relating to Maintenance Obligation
Towards Children.

By the classification made under the subject headings
of “National Legislation”, “Judicial Assistance”, “Chil-
dren Act”, “Maintenance Law” and “Bilateral Agree-
ments on Judicial Cooperation” within the mentioned
book, it was aimed to enable the applier to reach or-
derly the text s/he searches for.

ULUSLARARASI HUKUK KİTAPLIĞI INTERNATIONAL LAW LIBRARY

GENEL MÜDÜRLÜĞÜMÜZ'DEN

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

YENİ GÖREVE BAŞLAYANLAR

Genel Müdür Yardımcısı Hülya ÇETİN,
Tetkik Hâkimi Dr. Ömer Faruk ALTINTAŞ,
Tetkik Hâkimi Emreca KILIÇ,
Zabıt Kâatibi Osman ÖZEL,
Zabıt Kâatibi Kübra ÖZDEMİR,
Zabıt Kâatibi Merve AVCI,
Zabıt Kâatibi Tuba ÇIĞDEM,
Zabıt Kâatibi Cennet Müjde KALENDER,
Zabıt Kâatibi Selim AYGÜL,
Zabıt Kâatibi Hatice İBİ,
Zabıt Kâatibi Güler KISKANÇ,
Psikolog Essin SEZER,
Psikolog Suleyla POLAT,

Genel Müdürlüğümüzde göreve başlamışlardır.

***Arkadaşlarımıza hoş geldiniz der,
yeni görevlerinde başarılar dileriz.***

NEWLY APPOINTED PERSONNEL TO THE MINISTRY

Deputy Director General Hülya ÇETİN,
Rapporteur Judge Dr. Ömer Faruk ALTINTAŞ,
Rapporteur Judge Emreca KILIÇ,
Court Clerk Osman ÖZEL,
Court Clerk Kübra ÖZDEMİR,
Court Clerk Merve AVCI,
Court Clerk Tuba ÇIĞDEM,
Court Clerk Cennet Müjde KALENDER,
Court Clerk Selim AYGÜL,
Court Clerk Hatice İBİ,
Court Clerk Güler KISKANÇ,
Psychologist Essin SEZER,
Psychologist Suleyla POLAT,

have been appointed to the General Directorate.

***We take this opportunity to welcome them and
wish them success in their new posts.***

FROM THE DIRECTORATE GENERAL

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

BAŞKA GÖREVE ATANANLAR

Daire Başkanı Mustafa DÜNDAR
Daire Başkanı olarak Personel Genel
Müdürlüğüne,

Daire Başkanı Canan KAYA
Yargıtay Cumhuriyet Savcısı olarak,

Daire Başkanı Halil İbrahim DİZMAN
AGİT Adalet Müşaviri olarak,
Tetkik Hâkimi Dr. Muhammet Murat ÜLKÜ
Başmüfettiş olarak
Teftiş Kurulu Başkanlığına,

Tetkik Hâkimi Ömer UYSAL
Malazgirt Cumhuriyet Savcısı olarak,

Tetkik Hâkimi Muhammet Uraz YILDIZ
Ankara Batı Cumhuriyet Savcısı olarak,

Adalet Uzmanı Mehmet Fatih DOĞAN
Hukuk İşleri Genel Müdürlüğüne,

Zabıt Kâtibi Mustafa Orkun YAVUZ
Ankara Adliyesine atanmışlardır.

***Arkadaşlarımıza yeni görevlerinde
başarılar diliyoruz.***

GÖREVİNDEN AYRILANLAR

Bilgisayar İşletmeni Tülay ERSOY,
Bilgisayar İşletmeni Nuray Ümit KAYA,
Emekli Olmuşlardır.

Mütercim Dilara TİMUR,
Mütercim Pınar PINARBAŞI,

Görevlerinden ayrılmışlardır.
**Kendilerine yeni hayatlarında
mutluluklar dileriz.**

PERSONNEL ASSIGNED TO OTHER POSITIONS

Head of Department Mustafa DÜNDAR is
appointed as Head of Department of DG for
Personnel Affairs,

Head of Department Canan KAYA is appointed
as Public Prosecutor of the Court of Cassation,

Head of Department Halil İbrahim DİZMAN is
appointed as Justice Counsellor to the OSCE,
Rapporteur Judge Dr. Muhammet Murat ÜLKÜ
is appointed as Chief Inspector of the Dept. of
Inspection Board,

Rapporteur Judge Ömer UYSAL is appointed as
Public Prosecutor of Malazgirt,

Rapporteur Judge Muhammet Uraz YILDIZ is
appointed as Public Prosecutor of Ankara Batı
Court House,

Justice Expert Mehmet Fatih DOĞAN is
appointed to the DG for Legal Affairs,

Court Clerk Mustafa Orkun YAVUZ is appointed
to Ankara Court House.

***We wish them success in their new
posts.***

RESIGNED PERSONNEL

Computer Operator Tülay ERSOY,
Computer Operator Nuray Ümit KAYA,
have retired.

Translator Dilara TİMUR,
Translator Pınar PINARBAŞI,

have resigned their office.
***We congratulate them and wish them
happiness in their future endeavours.***

DIŞ İLİŞKİLER VE AVRUPA BİRLİĞİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

DIRECTORATE GENERAL FOR FOREIGN RELATIONS & EU AFFAIRS

Adalet Bakanlığı Ek Binası
Namık Kemal Mah. Milli Müdafa Caddesi No:22
Kızılay - Çankaya / ANKARA

www.diabgm.adalet.gov.tr

Twitter @diabgm_tr @diabgm_en

Baskı: Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu Matbaası
Adres: İstanbul Yolu 13.km Şaşmaz Hava Müzesi Karşısı Şaşmaz / ANKARA
Tel: 0.312 278 76 10 - Fax: 0.312 278 25 68 Mail: ancematbaa@gmail.com